"999"
Ф.Т.Х.Е.Ц.Р.Д.

МИ - РА

ПОЛЕТ КЪМ СВЕТЛИНАТА

София, 2003

КЪМ ЧИТАТЕЛИТЕ

Драги приятели,

За едни от вас тази книга ще бъде много наивна, за други – необуздана фантазия, а за трети - повод за размисъл.

Тя е само един слаб човешки опит за обрисуване красотата и съвършенството на съществуващия от много милиарди години свят на небесните жители.

Тя е зов свише на Бог Отец чрез инопланетяните към жителите на Земята!

Тя, също така, е и израз на непоколебимата ни увереност, че скоро ще дойде времето, когато земното човечество ще се справи с грешките и слабостите си и ще се събере в едно единно семейство, което ще се влее в голямото Вселенско семейство и ще се превърне в достойна за уважение свръхцивилизация.

Нещата, които ги има в моя роман "Полет към Светлината" тепърва предстои да се случват на човеците - като пътуване на физическо ниво, контакти с други планети и планетяни.

МИ-РА

© Милка Стоянова - автор
© Пламен Капитански - художник

ISBN 954-9610-04-7

Част I

ПОЛЕТЪТ

В командната кабина беше тъмно и тихо.Само върху многобройните табла спокойно и равномерно, отмервайки сякаш ритъма на някаква старинна приспивна песен, светваха и угасваха слабите разноцветни лампички на контролните уреди, разположени в полукръг под големия елипсовиден прозорец, който гледаше напред към черната бездна на вселената, натам, откъдето не идеше никаква, даже и най-слаба светлинка. Не се виждаше нито една звезда, нито едно съзвездие. Пълен мрак обгръщаше кораба отвред.

Внезапно абсолютната тишина се наруши от някакъв немного силен глас, който заговори бавно и отчетливо:

-Корабът продължава да се носи вред облака от космичен прах. Всичко е в ред. Край на тридесет хиляди четиристотин петдесет и четвъртия запис.

Дочу се някакво изщракване и гласът замлъкна. Тишината отново се възцари. Само многобройните очички на контролните лампички невъзмутимо отмерваха ритъма на своята приспивна песен...

Когато вред покоя на тъмнината изминаха нови двадесет и четири часа, същият глас заговори отново:

-Корабът продължава да се носи вред облака от космичен прах. Всичко е в ред. Край на тридесет хиляди четиристотин шестдесет и петия запис.

Пак изщракване. Пак тишина. Пак безмълвната приспивна песен на светещите лампички.

Така, през всеки нови двадесет и четири часа, все същият невъзмутим глас правеше поредния магнетофонен запис в корабния дневник...

Но ето, че след много и много денонощия, най-после, абсолютният мрак забикалящ кораба, постепенно започна да се разсейва и прашният облак започна да просветлява и да сияе, без да губи непрозрачността си. Сега корабът като че ли се носеше вред някакъв океан от сияещa сребристa мъгла и колкото повече се удължаваше времето, толкова по-силно ставаше сиянието на сребристия океан.

В командната кабина започна да става по-светло. Заедно с нахлуването на меката светлина като че ли настъпи и някаква весела възбуда. Спокойният досега ритъм на разноцветните очички на контролните уреди незабелязано се промени в ускорена игрива пулсация. Една след друга започнаха да се запалват лампичките на все повече и повече допълнителни контролни уреди, които бележеха навлизането на кораба в една област, където пред разкъсващия се непрозрачен

дотогава за тях екран на прашния облак започнаха да проникват все повече и повече електромагнитни вълни с най-различни честоти и дължини.

Дойде най-после и моментът, в който излезе от прашния облак. Силна остра светлина нахлу в командната кабина.

Тогава роботът, който седеше в едно кресло пред командния пулт, повдигна главата си и насочи електронните си очи към прозореца напред, навън към чудната гледка, която се откри внезапно.

Навсякъде, докъдето можеше да стигне погледът му, блестяха безброй светлинки, подобни на скъпоценни камъни, безредно разхвърляни върху черното кадифе на вселената. Големи и малки, близки и далечни те сякаш изпращаха приятелски привети върху крилете на безбройните си непрекъснато преливащи се разноцветни лъчи, които се сливаха в дивна феерия.

В долния десен край на прозореца, там никъде в безкрая, се виждаше огромната спирала на мъглявината на Андромеда, а започващ от долния ляв ъгъл на прозореца и пресичащ диагонално цялото черно небе, светлият друм на Млечния път примамливо зовеше към незнайните бездни на всемира. Точно в центъра на прозореца, малко под Млечния път, пред носа на кораба се виждаше съзвездието Кит.

Зорките очи на робота внимателно наблюдаваха чудната гледка. В неговия електронен мозък обаче красотата на звездното небе не пораждаше никакво възхищение. В него сега с бясна скорост работеха всички информационни центрове и логически свръзки. Те хладно преценяваха новата ситуация и я свързваха с инструкциите, заложени в робота. Тези преценки трябваше да определят по-нататъшните му постъпки.

Скоро той отново сведе погледа си към командния пулт, натисна някакъв бутон и заговори с познатия ни вече глас:

-Шест часа, тринадесет минути, двадесет и две секунди, двадесет и първи юли, две хиляди сто шестдесет и пета година. Преди една минута корабът излезе от прашния облак. Нашата цел е точно пред нас. Пътят е открит. Продължаваме напред. Всичко е в ред. Край на извънредния четиридесет и девет хиляди и четиристотен запис.

Всичко вървеше добре. Свръхсъвършените уреди, несмущавани от никакви външни влияния и пречки, автоматично поддържаха предварително определения курс на кораба. Намесата на робота беше излишна. Той само поддържаше тези уреди в изправност.

Роботът стана от креслото си и с леки и еластични крачки се доближи до лявата стена на кабината, където отново натисна някакво копче. Върху един голям тъмен екран се появи многоцветна картина на част от звездното небе.

Това беше карта на звездното небе така, както се беше виждало то от земята над космодрума в нула часа на 1 януари две хиляди и първа година, в момента, в който космическият кораб Тау-1 беше напуснал стартовата си площадка и беше тръгнал в своето триста и тридесет годишно пътешествие до съзвездието Кит.

В продължение на петдесет години преди това новосъздадените радиотелескопи по цялата земя бяха долавяли някакви непознати, но системно подредени сигнали, идващи откъм съзвездията Центавър, Кит и Еридан.

След като беше вече изследвало планетите на цялата слънчева система и след като се беше убедило, че в нея хора съществуваха само на Земята, човечеството, което все още живееше разделено на два враждебни лагера, насочи вниманието си към забикалящите го звезди и съзвездия. Никой не искаше да повярва в песимистичната теория, че животът на Земята е някакво изключение в космоса. Много и то най-различни сигнали, идващи от всички посоки на всемира, бяха долавяни системно, но все още никой от тях не беше разчетен и разбран. А най-ясните и най-настойчивите идваха откъм съзвездията Центавър, Кит и Еридан.

Отначало се създаде мнението, че трябва да се изследва съзвездието Центавър. Това беше лесно обяснимо. Нали в него се намираше най-близката за нас звезда Алфа, наречена поради тази нейна близост на латински език Проксима?

Скоро обаче идеята, че тези сигнали се изпращат оттам от разумни същества, беше изоставена, защото астрономите си припомниха, че Алфа и Центавър е тройна звезда. А това означаваше, че тя не може да има планети около себе си.

Тогава именно се възприе твърдението на астронома Хуанг, че най-близките обитаеми планети се намират около звездата Епсилон от съзвездието Еридан и около звездата Тау от съзвездието Кит, отстоящи на около единадесет светлинни години от Земята.

След обстойно обсъждане на това твърдение се реши, че трябва да се отиде до звездата Тау.

Така, след като използваха опита на почти петдесетгодишния строеж на междупланетни кораби, русите и американците построиха общ първия междузвезден кораб Тау-1. В него те вложиха всичките си знания и материални възможности.

След около 320 години при скорост 10 000 км в секунда този звездолет трябваше да измине огромното разстояние 105 000 млрд.км, равни на единадесет светлинни години, и трябваше да достигне до планетната система на звездата Тау от съзвездието Кит, която се състоеше от 14 планети. Тези планети именно трябваше да се изследват, да се проучат и всичките им особености и да се види дали оттам идваха улавяните сигнали, дали там има човечество, и ако го има, да се влезе във връзка с него.

Понеже за отиването до там, за престояването и за връщането щяха да са необходими цели 7 века, то механизмите и оборудването на звездолета бяха направени напълно автоматично, като контролата на основните задачи беше поверена на един суперробот, когото нарекоха "Разум" и в който бяха вложени всички най-съвършени знания на съвременната наука. А за да се гарантира преодоляването и на онези евентуални непознати и невъзможни за предвиждане обстоятелства, с които може би роботът нямаше да може да се справи, след най-щателен подбор измежду най-добрите

специално подготвени за тази задача космонавти беше включена млада съпружеска двойка – американец и рускиня. Това беше едно добро решение. Така човечеството, макар все още разделено на два враждуващи лагера, в космоса щеше да работи заедно.

В звездолета те лежаха в два специални стъклени контейнера в състояние на анабиоза. Техният едва мъждукащ живот се поддържаше на границата между живота и смъртта чрез абсолютно сигурни автоматични инсталации. Въпреки че температурата в контейнерите беше постоянна –250 °C, кръвта и течностите в клетките на космонавтите не замръзваха, защото атмосферата на контейнерите беше диспергиран в молекулярна форма определен процент специален глицерин, който действаше като антифриз, т.е. противозамразяващо средство. Младата двойка щеше да се събуди едва при приближаването на кораба в съзвездието Кит, където съгласно програмата трябваше да прекара само 40 години. По този начин от цялото седемвековно пътуване двамата съпрузи щяха да изживеят там само годините на своя зрял, съзнателен интелектуален живот. Така при завръщането си на Земята те щяха да са остарели само с четиридесет години и щяха да заварят там поколенията на праправнуците на своите връстници. Ако ли пък случайно станеше някаква повреда на звездолета и той не можеше да се върне назад, то те щяха да станат родоначалници на първата земна колония извън слънчевата система…

Роботът стоеше пред звездната карта. Една дълга, червена линия върху нея означаваше изминатия вече път. Тя беше стигнала почти до средата на разстоянието до съзвездието Кит. Останалата, неизминатата още част от пътя, беше оцветена в синьо. Наближаваха вече! Още някакви си 160 години и корабът щеше да стигне до целта си. Всичко вървеше добре!

Но!!

Но ето, че внезапно върху звездолета се стовари гигантски юмрук...

Роботът бавно се изправи на крака. Той учудено се огледа около себе си, не можейки да разбере какво го беше повалило на пода.

Ударът беше дошъл откъм лявата предна страна на звездолета. Сякаш невидима стена беше израснала там за миг и беше отхвърлила надясно летящия със страхотна скорост кораб.

Роботът бързо включи собствената си контролна система, за да провери дали вътре в него не беше се случила някаква повреда. Не! Нищо нямаше! А защо тогава му се виеше свят? Той сякаш беше станал пияница! Погледът му се насочи към командния пулт. Там всички светлини играеха лудо. По различните екрани с трескава скорост се появяваха начупени линии с причудливи форми. А ето, внезапно зловещо зави и аварийната сирена.

За пръв път в своя живот роботът се обърка. Разбира се! Нали възможностите за подобно положение не можеха да се предвидят. Сега мозъкът му работеше с бясна

скорост, за да разбере какво беше станало. Нали тук звездолетът се намираше в напълно чисто пространство, където нямаше никакви метеоритни рояци!

За миг погледът му се насочи към носовия прозорец. Ооо! Да беше човек, той сигурно би потъркал очите си. Как беше възможно това?

Да... Звездите и съзвездията се въртяха с шеметна скорост около кораба. Те се бяха превърнали в безброй светещи окръжности, неразличими вече като светещи точки. Корабът като че ли беше станал център на вселената!?!?!?

Тези мисли се мернаха в електронния му мозък само за една хилядна част от секундата. А след това си рече:

-Ясно! Корабът е започнал да се върти в окръжност!

Това го успокои за един миг. Скоро обаче той забеляза, че скоростта на въртенето на кораба бързо се увеличаваше, а окръжността се превръщаше във все по-стесняваща се спирала. Някаква огромна, неизвестна сила неумолимо увличаше кораба надолу към центъра на някакъв страхотен космически Маелстром [1]. С всеки нов миг, с всяко ново потрепване на кораба, при забелязващото се увеличаване на скоростта му, светлините на контролните уреди заиграваха все по-лудо и аварийната сирена все повече усилваше своя зловещ вой.

-Трябва да откъсна кораба от смъртоносната спирала! Трябва да го спася от космичния смерч!

Роботът светкавично улови лоста за командване на левите горивни дюзи, които обръщаха кораба надясно, но за съжаление те отказаха да действат. Разочарован той грабна лоста на десните дюзи, но и те не задействаха. Тогава опита задните двигателни дюзи. Те бяха в ред.

За миг помисли да ги пусне в действие, та с увеличената скорост да откъсне кораба от зловещата яма на смъртта, но се поколеба. Ами ако с това само ускори края?..

Тогава точно в този миг на пълно обръкване прозвуча Гласът. Той беше силен, ясен и властен:

-Слушай, Разум! Слушай!

Роботът рязко се обърна назад. "Кой го викаше? Кой можеше да бъде това?"

Той отново се огледа наоколо си. Наистина нямаше никой. А и как ли пък можеше да има? Та нали корабът се намираше на милиарди километри разстояние от Земята! Нали Гео и Надя все още спяха своя мъртвешки сън в стъклените ковчези!

Но ето, че Гласът прозвуча отново, заглушавайки зловещия вой но сирената:

-Слушай, Разум! Слушай! Ти не си човек. Ти не можеш да имаш халюцинации. Говори ти живо същество от рода на твоите господари. Слушай и се подчинявай! Слушай, за да спасим кораба заедно.

Тогава роботът пусна лоста на двигателя, застана здраво върху краката си рече:

-Добре! Слушам! Слушам и се подчинявам!

В отговор Гласът заповяда:

-Най-напред спри сирената, за да можеш да ме чуваш по-добре!

Когато зловещият вой на сирената спря, настана тишина. Тишина, пълна с неизвестност.

Тогава Гласът продължи:

-Веднага повиши докрай мощността на синтроновата антиљнева и антиоптинна защита на кораба! Останалото ще направя аз.

Роботът мигновено изврши необходимата операция и зачака, за да види какво щеше да стане.

Тогава от посока, която не можеше да се определи поради това, че корабът се въртеше бясно в смъртоносната спирала, се зададе една мощна огнена вълна с яркобял цвят. Тя се движеше с огромна скорост и когато стигна до невидимата спирала на смерча, започна светкавично да се върти в посока, противоположна на нейното въртене, обгърна я плътно отвсякъде отгоре надолу, на дълбочина, равна на много и много километри, увеличавайки все повече и повече скоростта си. Това продължи само няколко минути. И ето, че за туй късо време бясното въртене на вътрешната спирала, срещнала противодействието на обратното въртене на външната огнена спирала, започна да отслабва, докато най-сетне спря напълно.

Скоро спря въртенето и на външната спирала. Постепенно угаснаха и белите пламъци.

Корабът беше спасен! Спасен, но без управляващо устройство! А как щяха да пътуват до съзвездието Кит?

В отговор сякаш на недоумението на робота Гласът отново се обади:

-Е, нищо! Управляващото устройство е повредено и там, където се намирате сега, вие няма да можете да го поправите. Но затова пък ние ви каним на гости у нас, тук, хем да поправим повредата, хем ще ни погостувате и ще видите някои интересни за вас неща.

-А кои сте вие и къде сте? - запита роботът.

-На тези въпроси сега няма да ти отговоря - рече Гласът. Достатъчно е да знаеш, че сме ви приятели. Фактът, че ви спасихме, говори най-красноречиво за това.

-Как ще дойдем при вас?

-Силовият смерч, в който попаднахте, всъщност е един важен кръстопът на няколко магнитни магистрали, които свързват някои звездни системи от тринадесетия кръг на тринадесетия ръкав на Галактиката с нейния център.

Поради това, че не знаехте този факт, вие минахте с вашата относително голяма скорост през кръстопътя, без да вземете необходимите защитни мерки. Ние, които следим вашия полет още от тръгването ви от Земята, както вече видя, ви помогнахме,

макар и с малко закъснение, което стана нарочно, за да ни дойдете на гости.

Сега маневрирай така: когато корабът ви, който все още продължава по инерция да се върти съвсем бавно, се обърне с нос пак точно към съзвездието Кит, пусни веднага двигателя. И когато изминете точно три милиона километра, сложи литроновия филтър номер 14 върху носовия прозорец на кораба и се вгледай през него. Там скоро ще забележиш две огромни окръжности – лявата от златист, а дясната от бял огън. Дойдете ли близо до тях, спри кораба и чакай. Останалото ще направя аз.

Част 2

МАГНИТНАТА РЕКА

Когато корабът измина около 3 милиона километра, роботът спря двигателя му и започна да се вглежда през прозореца, но за голямо негово съжаление там вдясно не се виждаше нищо. Дали беше отминал определеното място? Или пък още не беше достигнал до него?

–Филтъра, филтъра! – се чу внезапно Гласът. – Сложи на прозореца литроновия филтър!

–Ах, какво става с моята прекрасна електронна памет? – се присмя сам на себе си роботът. – Май, че трябва да му дръпна една чашка чисто часовниково масло, та да ми се намажат поразместените от удара чаркове!

И наистина, след като постави на прозореца внесения филтър, пред погледа му изведнъж се показа съвсем наблизо и то точно вдясно пред кораба грамадна окръжност от бял пламък, а вляво от нея, не много надалеч, се провидя и другата от златист пламък.

–Тази окръжност от бял пламък – се обади отново Гласът – всъщност е началото на пътя за нашия дом. По цялата му дължина той е обвит с кръгла обвивка от същия полупрозрачен студен пламък, чието естество ти сега няма да можеш да разбереш. Тази обвивка образува един широк канал, в който трябвайки отгук, тече с огромна скорост мощна магнитна река. По нея именно ще пътувате с нашия кораб, за да ни дойдете на гости.

–Сега включи отново с пълна мощност антипъчевата и антитоплинната защити. Себе си уяви в постоянно неутроново поле, за да не се засегне електронното ти устройство. Прегледай внимателно стъклените контейнери с космонавтите и цялата автоматична инсталация за поддържането на техния живот. Провери добре всички контролни уреди и здраво блокирай пусковото устройство на двигателя. Знай, че трябвате на дълъг и много далечен път. Когато бъдеш готов, дай сигнал с аварийната сирена. Аз ще ти се обадя пак малко преди края на пътуването. На добър път!

В мига, в който сирената прозвуча, от широкия отвор на бялата окръжност към кораба потече някакъв сребрист облак, който достигна до него, обгърна го отвсякъде, а след това го понесе към входа на канала. Там като че ли невидими шлюзи се затвориха и корабът започна да се издига леко нагоре, докато достигна до средата на канала. Тук той се поколеба за миг, а след това полетя по магнитната река напред към неизвестността.

Роботът се пробуди от онова сънноподобно състояние, в което изпадаше за строго определено време, тогава когато изключваше притока на енергия от своето атомно "сърце" до всички дялове на електронния си мозък. Това той беше направил, след като дълго време беше наблюдавал чрез контролните уреди полета на кораба по магнитната река и се беше убедил, че вече нямаше да има полза от каквато и да е негова намеса. Той нито можеше да увеличава, нито можеше да намалява скоростта на кораба, нито пък можеше да го спре. Сега корабът летеше бързо като мисълта, носен от волята на непознатия, чийто глас роботът беше чул. Не оставаше нищо друго освен да му се довери напълно. Сега именно беше време да даде възможност на всички свои механизми да направят една добра почивка след голямото напрежение, което бяха понесли.

Той провери всичките си главни възли, като накрая провери и "сърцето" си. Това беше атомният генератор, който създаваше енергията, необходима за неговото съществуване. Проверката показа, че това четвъртото по ред сърце разполагаше с още осемдесет процента от първоначалните си ресурси на енергия. А това значеше, че след 40 години то автоматически щеше да бъде изключено и на негово място щеше да се включи "сърце" номер 5. Всяко "сърце" имаше сили да работи по 50 години. Макар че експедицията щеше да трае около седем века, в робота бяха вградени двадесет такива "сърца", за да се създаде по-голяма сигурност за неговия живот и за успеха на полета.

Сега роботът нямаше никаква работа. Той можеше само да седи и да наблюдава контролните уреди. И да мисли, разбира се…

–Къде ли ще да ти заведе тази река? Защо Гласът не даде никакви обяснения? Какъв беше този дом, за който спомена той? Кога ли щяха да стигнат до там?

Той за стохилядни път погледна към командния пулт. Очичките на контролните уреди мигаха спокойно и равномерно. Погледна и към стрелката на скоростомера.

–Какво? Възможно ли е? Няма ли някаква грешка?

Той лекичко почука върху стъклото на циферблата.

–Кой знае? Може би стрелката се е изместила от силния удар.

–Най-после, след като неколкократно провери всички входящи и изходящи свръзки, роботът отново се наведе над циферблата.

–Не! Няма съмнение! Триста хиляди километра! Триста хиляди километра в секунда!

А освен стрелката нищо друго не даваше никакви указания за тази страхотна скорост.

-Как издържа корабът? Как ли са космонавтите?

Роботът погледна таблото, което контролираше състоянието на стъклените контейнери и на хората, намиращи се в тях.

-Не! Нямаше никаква опасност? Всичко беше в ред! И ниската температура на телата, и вдишването на кислорода, и издишването на въглеродуокиса, и едва доловимият пулс, и сънят без сънища, всичко, всичко беше нормално!

-Да? Трябва да се повярва в невероятното! Триста хиляди километра! И то без никаква вреда. А хората на Земята казваха, че тази скорост никога нямаше да може да се постигне.

Да повярва ли? Не! Той не вярва, а вижда! Вижда един факт! А как да го обясни? Е, нищ! И без обяснението фактът си е факт! Обяснението ще дойде по-късно. Гласът ще му го даде...

Роботът се приближи до прозореца. През него не можеше да се различи нищ. Само някаква неопределена, блестяща белота нахлу в зорките му очи.

-Филтърът! Филтърът! - се досети той изведнъж. Филтърът трябва да се махне.

И наистина в мига, в който отстрани литрониевия филтър, блестящата белота изчезна и през прозореца се втурна мракът на вселената, разкъсан тук-там от многоцветните светлини на далечните съзвездия. Само някъде напред, много надалеч, точно нататък, накъдето летеше корабът, се забелязваше някакво по-светло петно, което съвсем бавно, но упорито се приближаваше насам.

Каналът беше съвсем прозрачен за невооръжените очи. Само през специалния филтър можеше да се долови, че се състоеше от някакъв блестящ бял пламък. Той даваше направление на магнитната река, като поглъщаше смъртоносните рентгенови и космични лъчи и пропускаше радиовълните и целия спектър на светлинните вълни, заедно с ултра- и инфралъчите.

Дали по канала не течаха и някакви неизвестни още на земните хора лъчи и вълни? Кой знае?

Да! Кой знае? А хората твърдят, че само онова, което те знаят, само то съществува, само то е реално. А колко време са живели те съзнателно на Земята? Та това не са ли само някакви си десетина хиляди години интелектуален живот? А не се ли крият в бъдещето още няколко милиарда години развитие и набиране на знания?

Тогава? Каква част от милиардите години на бъдещето са десетината хиляди години на миналото?

Не! Човекът не бива да казва, че онова, което не разбира, е невъзможно. Няма невъзможни неща! Всичко, всичко е възможно!

Роботът нямаше работа, а времето беше безкрайно дълго. И какво може да прави той, когато привършваше поредния магнетофонен запис?

Какво друго, освен да мисли! Да мисли безкрайно...

Беше тихо, абсолютно тихо. И времето, което не се забелязваше как тече и

звездните светове, които ту се приближаваха, ту се отдалечаваха от кораба, и мислите на робота, и космонавтите в техните стъклени контейнери, всичко, всичко беше безшумно, безмълвно. Цареше абсолютна тишина. Тя като че ли завладя съзнанието на робота, като че ли стана негова същност...

Измина време. Неизмеримо време...

И ето, че през бездната на неизмеримото време отново се дочу Гласът:

-Слушай, Разум, слушай! Направи отново най-строга проверка на всички механизми и инсталации, на стъклените контейнери, в които се намират космонавтите, и на своето собствено вътрешно устройство. Затвори плътно предния прозорец и провери всички защитни обвивки на кораба. А след това и ти си легни, така както лежат хората. Корабът вече стигна до една област, където ние трансформираме енергията на магнитната река и я превръщаме в поток от неизвестни за вас лъчи, които се движат със скорост 160 пъти по-голяма от скоростта на светлината. Това е един по-рационален начин за придвижване в космическото пространство. Казвам "по-рационален", защото ние притежаваме още по-съвършени методи за придвижване, но сега във вашия случай се съобразяваме с възможностите на материята, от която са изградени хората, ти и корабът, разбира се, след като вземаме необходимите мерки, за да ви предпазим от невъобразимо мощните енергии, които ще ви обгръщат от сега нататък до края на вашия път. Това правим, за да скъсим времето за пътуването ви. Вярвам, че не си забравил, че разстоянията в космоса се измерват със светлинни години.

Когато всички нареждания на Гласа бяха вече изпълнени, роботът легна. Последната мисъл, която прелетя през мозъка му преди да се прекъснат връзките между милиардите клетки, беше:

-А сега накъде?

Отново измина време. Измина много, много време...

В момента, в който мракът нахлу в мозъка на робота, отново прозвуча познатият му вече глас:

-Слушай, Разум! Слушай! Сега вие сте вече много близо до нас. След тридесет земни денонощия пътуването ви ще свърши. Запомни добре! Докато то трае, в никакъв случай не изключвай противолъчевата и противотоплинната защити, в никакъв случай не включвай и двигателя. Ние, които досега имахме грижата за вашата безопасност, ще се погрижим и за сполучливото ви пристигане. Скоростта на кораба постепенно ще започне да намалява, докато накрая ще стане равна на нула и той ще увисне над "космодрума", до който ще ви доведе сребристият канал. Щом усетиш това и след като ти се обадя отново, изключи защитните устройства и седни в креслото, без да правиш нищ. Запомни! Без да правиш нищ! А сега събуди космонавтите!

Роботът премина в помещението, където се намираха стъклените контейнери. Той се доближи до тях и дръпна един лост. Тогава температурите, които досега през целия дълъг път неизменно сочеха все - 250 °C, бавно започнаха да се покачват.

Специалната изкуствена атмосфера, в която бяха потопени космонавтите, постепенно започна да се превръща в обикновена, наситена с нормалните количества кислород и азот, притокът на хранителни течности през тънките тръбички в артериите им започна да намалява, разноцветни електрически дъги започнаха да се образуват между пръстите на краката и сърцата им и огнени кръгове започнаха да се въртят около главите им.

Това продължи седем денонощия.

После леки тръпки преминаха през неподвижните досега тела, кожата им придоби здрав розов цвят, по бузите им се появиха румени петна, дълбока въздишка изду гърдите им и очите им се отвориха.

Тогава роботът вдигна стъклените похлупаци, погледа младите хора по челата и им рече с приветлив глас:

-Хайде! Стига сън! Ставайте вече!

След като въодушевено поблагодариха на робота за грижите, които беше полагал досега за тях и за кораба, космонавтите с безкрайно блаженство се измиха под силните струи на топлите душове, а след това с усилие подтиснаха голямото си желание да си похапнат добре, като се задоволиха само със специално предписаната за след събуждането им минимална по количество храна.

Едва след това те започнаха да засипват робота с поток от въп-роси:

-Как върви полетът? Къде се намираме сега? Защо са затворени капаците на прозорците? Какво разстояние сме изминали? Как е корабът? Кога ще пристигнем? Колко време сме пътували?...

А роботът, объркан от тази градушка от въпроси, се почеса по тила и после рече:

-Моля! Не забравяйте, че си имаме корабен дневник!

Цели петнадесет дни трая прослушването на многобройните магнетофонни записи, гледането на снетите филми и запознаването с различни данни от направените наблюдения.

Най-после, уморени от многото сведения и впечатления, те се отпуснаха в креслата си, вгледаха се един в друг и рекоха:

-А сега? Къде отиваме сега?

Бавният преход от огромната свръхсветлинна скорост до нулевата не донесе никакви влошавания на здравословното състояние на младите космонавти. Преминаването от безтегловно в тегловно състояние стана съвсем незабелязано.

В девет часа сутринта на тринадесетия ден стрелката на скоростомера спря на нула. Корабът увисна в атмосферата на непознатата планета. Изминаха няколко минути в очакване. Седнали в креслата си космонавтите едва удържаха вълнението си. Да, ето! Ето, че корабът им изостави водоравното си положение, бавно издигна нос нагоре и след това сякаш колебаейки се, започна плавно да слиза надолу. Това слизане като че ли продължи цяла вечност... Не! Не! Това бяха само

нерви.

Здраво стиснали с пръсти облегалата на специалните кресла, в които бяха седнали, космонавтите най-после с облекчение въздъхнаха.

Задните опори на кораба колебливо се докоснаха до земята, опитвайки сякаш здравината ѝ, а после изведнъж се отпуснаха и стъпиха здраво.

Корабът беше слязъл върху непознатата планета.

Тогава Гео с нетърпение натисна бутона, който отваряше капака на носовия прозорец.

Нежни топли златисти лъчи мигновено нахлуха в кабината. По безкрайното синьо небе бавно се носеха ослепително бели облаци. Като подтисна вълнението си, Гео внимателно се вгледа в термометъра, измерващ температурата на сянка извън кораба. Той сочеше цифрата 18 °C.

Второто нещо, което трябваше да направи, беше да провери спектъра на новото непознато още слънце. Но какво беше това? Върху синьото небе светеха две слънца. Едното беше оранжево, а другото - жълто!

Проверката показа, че в спектрите им нямаше вредни за човека лъчи.

Третата проверка беше за състава на атмосферата. Отговорът беше: 78 % азот, 21 % кислород и 1 % благородни газове! От кораба можеше да се излезе напълно безопасно.

Треперейки от вълнение, космонавтите се опитаха да станат от креслата, в които бяха седнали. Но какво беше тяхното учудване, когато въпреки всичките им усилия те не можаха да отместят краката си от пода нито милиметър. Те като че ли бяха се сраснали с него.

-Разум! Разум! Какво е това?

-Масата на тази планета е огромна и затова и гравитацията ѝ е тридесет и три пъти по-голяма от тази на Земята - невъзмутимо отговори роботът. - Вие няма да можете да слезете от кораба, нито да станете от креслата си.

Космонавтите се спогледаха отчаяно. Ами сега? След милиардите километри, които бяха изминали? А защо корабът не се разби в земята, привлечен като метеор от тази страхотна гравитация, а слезе бавно, без да претърпи никаква повреда? Защо? И какво трябваше да правят сега?

Съвсем неочаквано някакъв смях прозвуча наблизо.

Объркан от този смях, след кратко колебание, Гео натисна копчето, чрез което се отваряше носовият прозорец. И ето, че през него нахлу силна вълна от свеж въздух, изпълнен с непознати аромати. А след тях... След тях през прозореца влезе щъркелът...

Космонавтите ахнаха от изненада. А щъркелът без никакво колебание или бавене им подаде голямата кутия, която носеше с човката си и им рече на най-съвършен литературен език:

–Моля, съблуйте обувките си и обуйте тези, които се намират в кутията.

После, без да се сбогува, се обърна и излезе пак през прозореца. С трепереща ръце младите хора отвориха кутията. В нея наистина имаше обувки.

Космонавтите бързо развързаха връзките на своите обувки, които упорито отказваха да се откъснат от пода, и обуха донесените им туристически обувки. И о, чудо! Те щяха вече да се движат с тях. Но в момента, в който направиха първата крачка, изведнъж се преобърнаха с главите надолу и с краката нагоре. Йоги! Същински йоги! Ами сега?

–Извинете, забравих! – чу се отново гласът на щркела. – Забравих, че трябваше да ви донеса и костюмите. Моля, извинете! Ударихте ли се?

Той подаде една друга кутия, в която имаше два тънки костюма.

А след това добави, извинявайки се отново:

–Какво да се прави? Не е лесно да си безсмъртен щркел... Много задачи. Много задачи.

И излезе пак през прозореца.

Роботът помогна на космонавтите да облекат донесените костюми. Тогава съвсем бавно те се извърнаха с главите нагоре.

Сега беше по-друго. Можеха вече да се движат свободно.

–За мен няма ли обувки и костюм? – запита роботът. Така ли ще си остана закован на пода?

–Няма! – отговори Надя като погледна отново в кутията. – Може би за тебе трябва да се изготви нещо по-специално!

–Е! Няма какво да се прави! Ще чакам! – рече със съжаление роботът. – Но вие разбрахте ли какво стана?

–Досещам се, но не съвсем – рече Надя.

–Разбрах! – добави Гео. – Корабът не се разби, а слезе бавно надолу, защото под него беше създадено антигравитационно поле, чиято сила постепенно беше намалявана, докато в момента на кацането изчезна напълно. Поради това именно краката ни се заковаха на пода. А тези обувки и дрехи са направени от материя, която изолира с определена сила гравитацията на тази планета и я изравнява с гравитацията на Земята.

–Това разбрах – рече Надя, след като помисли малко. – Не мога да разбера обаче откъде щркелът знае този съвършен английски език и то с така подчертано оксфордско произношение?

Гео я изгледа замислено, а след това само вдигна рамене.

–Хайде, хайде! Слизайте вече! Чакаме ви! – прозвуча внезапно Гласът отвън.

Като го чуха, космонавтите се запътиха бързо към асансьора, отвориха вратата му и преди да я затворят, Надя извика на робота:

–Не се безпокой! Все ще се нареди нещо и за теб.

Роботът не й отвърна нищо, а само се усмихна кисело.

Когато стигнаха до най-долния етаж, космонавтите с детско нетърпение изскочиха от асансьора, тичешком стигнаха до люка, който спускаше външната стълба до земята, и натиснаха бутона, който отваряше вратата.

Отворът на вратата се намираше на десетина метра над нивото на земята. Недалеко пред тях навсякъде, докъдето стигаха погледите им, се простираше огромен космодрум с гладка настилка от някаква светлозелена материя. Струпани на купове, без да могат да се изброят, навсякъде се виждаха огромни звездолети с най-различни, непознати за земните хора форми. Едни от тях излитаха, други слизаха, а трети стояха неподвижно върху грамадните квадрати на зелените площадки. А около тях се движеха хора, много хора...

Не се чуваха никакви експлозии на реактивни двигатели. Не се виждаха никакви пламъци, никакви пушеци. И слизането и излитането на звездолетите ставаше тихо, спокойно, плавно, като че ли без ни най-малко усилие.

–Хайде, слизайте, слизайте! – прозвуча отново добре познатият им вече глас.

Космонавтите погледнаха надолу. Там до стълбата стояха двама мъже. Единият от тях махаше весело с ръка:

–Хайде, деца! Слизайте, слизайте!

От вълнение космонавтите не разбраха как слязоха по стълбата. Те като че ли след един единствен миг се намериха върху зелената площадка.

Човекът, който бързо се доближи до тях и ги прегърна и целуна с някаква топлота и бащинска усмивка, беше едър, строен, с красива мъдролика глава. От очите му се излъчваше безкрайна мъдрост.

–Добре дошли, мили деца! Добре дошли в нашия дом! – каза развълнувано той.

Объркани и безкрайно трогнати от това топло посрещане, космонавтите не можеха да намерят думи, за да изкажат безкрайната си радост. Едва когато се поуспокоиха, те съобразиха, че човекът, на когото принадлежеше добре познатият им Глас, говореше като тях на същия славянски език. Когато общото вълнение премина малко, посрещачът се отдръпна на две крачки от тях, поклони се леко и рече:

–Името ми е Федон Нурим. Аз съм управител на космодрум номер 13, обслужващ ръкав номер 13 на Галактиката. По нареждане на Съвета на Центъра аз ви отклоних от вашия полет до звездата Тау в съзвездието Кит и ви доведох в нашия дом, който е и ваш дом. Тук ние ще ви запознаем с много неизвестни за вас неща, които надяваме се ще бъдат от полза за бъдещото развитие на земното човечество.

–Поради това обаче, че аз съм зает с моите служебни задължения, Съветът определи за ваш домакин и водач из нашия свят стоящия до мен мой добър приятел, който ще има грижата да ви разведе навсякъде и да ви запознае с всичко, което ще ви интересува, като ще ви даде и съответните обяснения. Когато бъда свободен, и аз ще

се присъединявам към вашата група и ще бъда на ваше разположение. А сега ви моля да ме извините, защото ме викат в командния пункт на космодрума. До скоро виждане!

След като се поклони леко, той се запъти към едно голямо здание, което се намираше наблизо.

Едва тогава космонавтите обърнаха погледа си към средния на ръст тъмнолик човек с черни очи и коси, с орлов нос, дългнесто лице и заострена брадичка. През цялото време на приветствието на Федон Нурим той беше стоял скромно и мълчаливо отстрани.

А сега, когато развълнуваните млади хора се обърнаха към него, за голяма тяхна изненада видяха, че той стоеше неподвижно, дълбоко замислен, подпрял брадичката си с лявата си ръка, с поглед, отправен някъде в безкрая. Той като че ли не забелязваше младежите, а устните му като че ли шепнеха някакви беззвучни думи. И ето, изведнъж като смръщи вежди, той издигна малко нагоре дясната си ръка и с отсечен и натъртен ритъм изрече на средновековен италиански език с ясно подчертано флорентинско наречие следните думи:

"О, вий, които пристъпяте тоз праг,
надежда всяка оставете!"

Гео и Надя, които заедно бяха следвали и завършили италианска литература, с учудване се спогледаха. Какво значеше това? Откъде знаеше този човек италианския език и то с толкова чисто флорентинско наречие. И защо ги посрещна с тези зловещи думи? Дали това не беше някакво предупреждение? Дали вместо в блаженствания рай те не бяха попаднали в ада?

–Какво? Какво значи това? – извика Надя, не можейки повече да сдържа вълнението си.

Стреснат от този вик, тъмноликият човек за кратък миг се вгледа объркано в тях, а след това се опомни и лека усмивка на смущение се изписа върху лицето му. Той грациозно се поклони и каза учтиво:

–Моля, да ме извините. Тези думи не бяха предназначени за вас. Те бяха само един далечен тежък спомен. А вас приветствувам със следните подходящи за този случай думи:

"О, вий, кои пристъпяте този праг,
тревогите си вънка оставете!
Тоз вечен свят, таз вечна красота,
в душите си със радост приемете!"

И добави:

–Радвам се, че мога да ви услужа. Вярвам, че сте се досетили вече кой съм. Моята специалност е космичната филология. Добре дошли в нашия свят! На ваше разположение съм!

Сега беше ред на Надя и Гео да се замислят. Къде, къде бяха виждали те този образ? Да! Той им беше страшно познат. Но името му? Какво име носеше този така

добре познат образ? Как? Да не би?

Отговаряйки сякаш на този незададен въпрос, тъмноликият човек се усмихна леко и рече простичко:

–Да! Някога на Земята ме наричаха Данте! Данте Алигиери.

Част 3

В СВЕТА НА БЕЗСМЪРТНИТЕ

–Добре дошли! – прозвуча внезапно на славянски език някакво хармонично трио от дълбок бас, мъжествен баритон и звучен тенор.

Изненадените космонавти се обърнаха назад. Пред учудените им погледи бяха застанали три прекрасни коня.

–Добре дошли! – се дочу сега само дълбокият бас. – Приятно ни е да се запознаем. Името ми е Вили Вон, а имената на приятелите ми са Тони Вон и Мони Вон! Ние сме на вашите услуги!

Космонавтите се объркаха съвсем. Басът принадлежеше на един огненочервен жребец, на гърба на който се намираше красиво огненочервено мексиканско седло. Той носеше на очите си огненочервени очила, а ушите му стърчаха през периферията на една островърха огненочервена шапка.

До него стояха още два жребеца. Единият беше яркожълт, а другият – яркозелен. Те също носеха очила, шапка и седло със съответния на кожата им цвят.

Сякаш в завършек на своето приветствие и трите коня наведоха глави в учтив поклон и тропнаха едновременно с десните си копита.

Космонавтите се спогледаха учудено и после се обърнаха към Данте:

–Какво значи това?

–Това значи, че като възпитани хора вие трябва най-напред да поблагодарите на тези хубави коне за техните любезни приветствия – рече Данте.

–О, да, да! Молим да ни извините, приятели! – рече смутено Надя, като се обърна към тримата левенти. – Ние ни най-малко не искаме да ви обидим, но просто се объркаме от този необикновен за нас случай. Ние действително сме трогнати от вашите любезни приветствия и ви благодарим от сърце!

–Няма нужда да се извинявате, мила хубавице! – отвърна Вили Вон, червеният кон. – Няма нужда! Ние добре разбираме вашите мисли и чувства в този момент. Та нали и тримата сме завършили факултета по животинска психология!

Космонавтите се спогледаха, но не отвърнаха нищо.

–Време е да тръгваме! – намеси се Данте. – Моля, качете се на конете.

–Заповядайте! Заповядайте! – в надпревара се обадиха конете:

–Приятели, ако обичате, да вървим!

В отговор конете закрачиха бодро, но не бързо, скоро излязоха от района на космодрума и поеха по една алея, постлана със същата зелена настилка, каквато имаше космодрумът.

Краката им не вдигаха никакъв шум. Гео погледна надолу, за да разбере причината за безшумния ход.

–Ха! Та те са обути в гумени кракавици! – рече той.

–Що за дума е това? – засмя се Надя.

–Ами, че да! Точно така! Копитата им са разделени на пет пръста, облечени в меки гумени обвивки. По този начин те хем стъпват меко, хем могат да хващат различни предмети. Сега разбирам, че те сами са си поставили седлата, шапките и очилата.

–Къде отиваме? – попита Надя, обръщайки се към Данте.

–Отиваме в моя дом, който отсега нататък е и ваш – отговори запитаният, а после добави:

–Имам към вас една молба. Понеже много добре разбирам вашето съвсем естествено за случая любопитство, аз съм на ваше разположение да отговарям на всичките ви въпроси. Зная обаче, че те ще бъдат доста многобройни и затова ви моля да ги запазите за по-късно, когато стигнем у дома, където ще имаме достатъчно време за разговори, за подробни обяснения и за съставянето от мен на един елементарен речник, чрез който вие ще почнете да разбирате онези многобройни думи, термини и понятия, които все още липсват във вашия език. Вашата граматика е много опростена, нашата е много сложна и речникът ни е премного богат. Вие боравите с около петстотин хиляди думи, а ние имаме над петдесет милиона основни думи, които заедно с произлизащите от тях понятия и термини са около два милиарда. А нали един ваш философ казва, че двама души преди да започнат да обсъждат някакъв въпрос, трябва да си уточнят понятията. Изготвянето на този елементарен речник ще бъде трудна задача, защото вие на Земята боравите с понятия за един четириизмерен свят, а ние тук живеем в един многоизмерен свят, който граничи със света на безкрайните величини. Много от дадените от мен определения и обяснения ще изглеждат за вас смешни и абсурдни. Те обаче само в началото ще ви се виждат такива. Когато поживеете тук достатъчно време, ще видите и ще разберете доста много неща, ще разширите и обогатите вашия мироглед. Тогава нашата терминология ще ви зазвучи по-разбираемо и по-достъпно.

Алеята, по която яздеше групата конници, се катереше леко нагоре, правеше много завои и беше обраснала и от двете си страни с многобройни храсти, обсипани с най-различни и пъстро обагрени ароматични цветове, някои от които приличаха на земните, а други бяха съвършено непознати. Зад храстите се издигаха безброй дървета. Високи и ниски, широколистни и иглолистни, със зелени, жълти, кафяви, червени, сини, оранжеви и виолетови листа, обсипани с най-различни познати и

непознати за космонавтите цветове и плодове, те образуваха някакви фантастични джунгли, от които от време на време със силни крясъци и водопади от песни излитаха ята от яркоцветени птици, които започваха да се въртят над короните на дърветата, а после отново се смъкваха върху тях, подобни на шумна, весела вирушка от безброй живи скъпоценни камъни.

Тук-там, иззад някой неочакван завой, от горския пъстрак долиташе нежното гукане на многобройни гълъби, които прехвърчаха от дърво на дърво, от горичка до горичка, на двойки на двойки, на ята на ята.

Грамадни пъстри пеперуди прелитаха от цвете на цвете, като бавно размахваха големите си копринени криле.

Пъргави катерички и някакви други непознати зверчета с весели писъци се гонеха из клоните на дърветата, развявайки рунтавите си опашки като знамена.

На едно място, където короните на някакви особени тропически дървета се преплитаха над пътя, многобройни жълтеникави маймуни с лукави муцунки се озъбиха весело на конниците и увиснаха надолу с главите си, хванали се с опашки за клоните. Те завикаха шумно нещо неразбираемо на космонавтите. Шумната глъчка на младоците беше успокоена от една стара белобрада маймуна, която се обърна към земната двойка, за голяма нейна изненада, отново на най-чист техен език:

–Нашите палави деца викат: Здравейте, мили братовчеди! Заповядайте! Хапнете си от нашите хубави плодове!

–Благодарим, благодарим! – извикаха Гео и Надя, като поеха подадените им плодове и погалиха по главичките някои от веселите малчугани.

Много птици и животни срещнаха те по своя по-нататъшен път и навсякъде те бяха весели, игриви и добродушни и като че ли не познаваха страха и враждата.

На едно място алеята стигна до разклонение, откъдето започваха четири нови алеи. Конете тръгнаха по най-дясната от тях.

Едва сега Надя забеляза, че юздите, които държеше в ръцете си, не бяха прекарани през устата на коня, както е обичайно при земните коне, а бяха закачени накрая на седлото върху една напречна пръчка. Нямаше и капаци върху очите на коня. Съвсем незабелязано измина около един час по земното време. Унесени в съзерцаване на многобройните красиви природни картини, космонавтите през всичкото време мълчаха. Мълчеше и Данте.

На едно място, красив, извит като дъга дървен мост свързваше брегoвете на малка тиха рекичка. От облите греди на моста, когато по тях леко изтропаха копитата на конете, се разнесоха няколко такта весел бодър марш. Зад един голям завой се откри просторна поляна. На единия й край се намираше хубава чешма с корито, направено от нежно розов мрамор.

–Хайде да спрем тук, за да си починем и ние, и конете! – рече Данте.

Чистата кристална вода скоро утоли жаждата и на хората, и на конете.

Пътниците полегнаха върху меката трева. Красиви

цветенца лекичко се поклащаха от нежния повей на слабия ветрец, който от време на време донасяше върху крилете си непознати за земните хора аромати. Малки бели облачета бавно се носеха по кристално синьото небе, като ту закриваха, ту откриваха двете различни по цвят слънца, от които идеха меки пролетни лъчи, които топлеха, но не изгаряха кожите на хората.

Беше тихо, много тихо. Само от клоните на дърветата долитаха меките, галещи гласове на гугутките. Дочуваше се и хръткането на конете, които бяха започнали да пасат.

Унесена от този сладостен покой, Надя скоро задряма. Дрямката й беше някаква безредна гонитба на сцените, които беше видяла преди малко в този нов за нея свят.

Изведнъж тя се стресна. Нещо топло и влажно я беше погалило по бузата. Тя отвори очи и леко извика от изненада. Две големи красиви черни очи се бяха вгледали в лицето й.

Хубавата сърничка отново я лизна по бузата. Надя седна, прегърна тънката й шийка и я целуна по кадифената петниста муцунка, която миришеше приятно на мляко. Сърничката доверчиво се сгуши в прегръдката й, като от време на време я близваше пак по бузата. Тя като че ли искаше да й каже нещо, да сподели нещо. От радост Надя се просълзи. Колко много красота имаше тук! Колко хубаво й беше на душата!

Внезапно от другия край на поляната долетя блеене на сърна. Сърничката повдигна глава, погледна нататък и в отговор тънко и тихо изблея. – Майката! – досети се Надя. – Вика детето си!

Сърничката скочи на тънките си крачка, близна Надя по бузата и с бързи сигни крачки се запъти към майка си. Надя я проследи с очи. Тя видя как майката радостно посрещна своето дете и как започна да облизва с езика си късите му пъстри косми. А сърничката пъхна муцуната си между задните й крака и лакомо започна да суче от пълното й виме.

Но точно в този момент Надя видя как измежду дърветата зад сърната, стъпвайки безшумно, се зададе една голяма черна мечка. А сърната, залисана със своето дете, не чуваше нищо.

-Гео! – извика Надя. – Мечка! Мечка!

Гео, който сънуваше, се сепна, отвори очи и погледна нататък, където сочеше ръката на Надя. Той бързо извади своя пистолет, но не можа да стреля, защото ръката на Данте го спря.

-Не! – рече той спокойно. – Не бързайте! Почакайте малко!

Учуден от тази намеса, Гео постави оръжието си в кълфа. В този миг мечката се приближи съвсем близо до сърната, протегна глава и лизна сърнето по муцунката. А сърната се обърна към мечката, погледна я спокойно и продължи да пасе. Сърничката спря да суче, обърна глава и в отговор близна мечката по нейната муцуна. А след това се запиля към дърветата, за да посрещне малкото черно мече, което тромаво се провираше през високата трева.

Надя въздъхна облекчено.

-Да! – рече Данте. – Вие се намирате в света на пълната хармония.

Неочаквано обаче, като че ли по нареждане на някаква зла сила, решила да си поиграе с това твърдение на Данте, някъде съвсем наблизо прозвуча силен като гръмотевица рев и иззад едно дърво върху малката група хора се нахвърли някаква огромна зверска глава с широко раззината уста, обсипана с многобройни големи, остри зъби.

Като я видя Надя, изпищя от ужас и затвори очи. Когато отново ги отвори, разбра, че все още беше жива и здрава и че Гео беше сънр до нея, още жив и здрав. Страшната глава беше изчезнала. Само че заедно с нея беше изчезнал и Данте.

Двамата космонавти объркани и отчаяни скочиха на крака и трескаво се заоглеждаха наоколо си.

Чудно! Наистина чудно! Въпреки че тук току-що се беше разиграла една толкова шумна трагедия и мечката и сърната, и мечето и сърничката, а сънр и трите коня, най-спокойно продължаваха да пасат, като че ли нищо особено не беше се случило.

Гео и Надя се спогледаха. Да не би да бяха сънували някакъв лош сън? Но как така и двамата едновременно? А и къде изчезна Данте?

Като че ли в отговор на този въпрос изведнъж някъде от високо, иззад едно намиращо се до тях дърво, прозвуча гласът на изчезналия.

-Ето ме! Тук съм! Жив и здрав! На гости при моя приятел Дино!

Изненаданите космонавти погледнаха нагоре. Ето върху фона на синьото небе изведнъж се обрисува същата онази грамадна и ужасна глава, която бяха видели преди малко. Тя беше окачена на дълга и дебела шия, накичена с дебели, триъгълни костени щитове, стърчащи нагоре. А там, дето шията се съединяваше с огромното туловище на звяра, подпирано от четири дебели и високи дирека върху широкия гръб, най-спокойно с лукава усмивка, кръстосал крака по турски, седеше Данте.

-Не се бойте! Не се бойте от Дино!

След това потупа звяра по врата. В отговор чудовището обърна главата си към него и му се усмихна. Да, усмихна му се. Е, вярно със зверска усмивка, но в нея личеше обич, която го свързваше с мургавия човек. Тогава Данте му каза нещо, а след това отново извика на космонавтите:

-Не се бойте! Не се бойте от Дино!

Сега дългият врат на чудовището отново се протегна, огромната глава отново се наведе над обърканите космонавти и широката, червена уста захапа Надя. Гео изкрещя от ужас. След миг обаче той видя, че Надя вече седеше зад Данте жива и здрава. Докато да се опомни, ето че и той се намери сънр на гърба на чудовището зад Надя. Въпреки, че зъбите на Дино бяха страхотни, устните му бяха меки и с тях именно най-внимателно, без да им причини никаква вреда, той беше пренесъл и тримата светкавично върху гърба си.

–Е, как сте? – се обади Данте усмихнат, след като почака малко да спадне вълнението на космонавтите.

–Вярно, че шегата на моя приятел беше малко грубовата, но какво да го правим? Такъв си е! Все още не може да се научи на по-учтиви обноски. А иначе си е добро момче!

Двамата космонавти не отговорих нищо. Те само се хванаха здраво един за друг с ръце. И то тъкмо навреме. Внезапно, като че ли беше започнало земетресение! Скоро обаче и двамата разбраха какво беше станало и се успокоиха. "Доброто момче" беше тръгнало на път.

Пътуването върху гърба на динозавъра не беше много приятно. То приличаше донякъде на пътуването върху гърба на камила. Хубавото му беше това, че свърши скоро.

Обратният път – от гърба му до земята – беше изминат пак с помощта на чудовището.

На раздяла Данте го погали по грамадната глава и му каза нещо за благодарност. В отговор Дино потрепери с очи, усмихна се отново със зъбестата си уста, а след това бавно започна да се отдалечава, като от време на време откъсваше от дърветата някакви едри и сочни плодове.

Поразтрусани доста от пътуването с този предисторически "дилижанс", космонавтите продължиха пътя си пеша. Конете бяха останали на поляната. Времето беше хубаво, въздухът – прекрасен, настроението – отлично.

Отвсякъде долитаха песни на безброй птици. Те всичките като че ли пееха някакъв хвалебствен благодарствен химн на живота.

Тази всеобща радост овладя и малката група пътници и заедно с напредването по лъкатушещата алея радостта им се увеличаваше все повече и повече. А когато алеята изскочи на една поляна, откъдето се откриваше поглед към обширната долина, забиколена от високи чак до небесата огромни заснежени планини, космонавтите не можеха повече да сдържат напиращия в гърдите им възторг, спряха се и извикаха единогласно:

–Прекрасно!

Следвайки техните чувства, Данте също се спря, вгледа се в далечните снежни гиганти и тихичко запя някаква непозната радостна песен. Гласът му беше мек, приятен и звучен. В песента, която пееше, той влагаше цялата си душа. Лицето му сияеше от някаква вътрешна неземна радост. Очите му бяха затворени.

Трогнати от чудесната песен и от сияещото, преобразено и обожествено лице на Данте, Надя се замисли и си рече:

–И това е Данте, чийто мрачен образ се е запечатал в моята памет като символ на общочовешката скръб, като печален изобличител на адските сили на земята! Какво ли го е превърнало в такова ангелоподобно същество?

Долината, в която навлязоха, сега имаше формата на огромен котел, чиито стени

бяха склоновете на стръмни върхове. В началото си тя беше обраснала с високи по около двеста метра секвои [2] от същия вид, който някога е покривал голяма част от Калифорния. Със стебла, дебели по тридесетина метра, те стояха там нагъсто, едно до друго и се издигаха стремглаво в небесата, подобни на космични кораби, готови за полет в безкрая.

Цял час беше потребен на пътниците, за да излязат от тази гигантска гора. Най-после пред тях се откри друга по-ниска гора от борове и елхи, смесена с широколистни плодни дървета. Тук, от двете страни на алеята, все по-често започнаха да се виждат хубави слънчеви поляни, сред които се издигаха най-различни по форма, оригинални витошрязни домове. Едни от тях приличаха на големи пъстри яйца, други на кактуси, трети – на балони, четвърти – на бели сияещи облаци, пети – на широко стъпили върху корените си мангови дървета, шести – на конуси... И макар че формите им бяха най-различни, във всички тях имаше нещо общо. Те всички имаха меки, заоблени линии. Никъде не се виждаха остри ръбове и върхове. Всички бяха боядисани в различни меки пастелни, хармонични цветове. Бяха немного високи и немного големи. Очевидно бяха домове на отделни семейства.

Всички хора, които се забелязваха по прозорците или се намираха навън по поляните, почиващи си под лъчите на двете слънца, бяха все едри и стройни, а в лицата, им макар че всяко от тях имаше своя собствена ярко изразена индивидуалност, се виждаха все едни и същи белези на някаква проницателна мъдрост, на абсолютна уравновесеност и пълно спокойствие.

Поляните гъмжаха от горски животни. Те без страх се движеха между хората, които ги хранеха, милваха и се грижеха за тях като за свои собствени деца. Истински деца обаче, човешки деца не се виждаха никъде.

Това направи впечатление на Надя, но тя се сдържа и не зададе никакъв въпрос на Данте.

Най-после, след като вървяха доста време и се изпълниха с многобройни впечатления, космонавтите чуха гласа на своя водач, който им каза:

–Ето и краят на нашето пътуване! Добре дошли у дома!

Къщата, която се откри пред погледите им, се намираше вред хубава неголяма поляна. Тя беше двуетажна с широки прозорци и веранда и приличаше на красива крайморска италианска вила, пристигнала като че ли направо от остров Капри.

Многобройни стройни кипариси допълваха и подсилваха това впечатление. Белите гълъби, които тихо гукаха в своите гнезда, сякаш благославяха този прекрасен кът. А какво беше учудването на космонавтите, когато след мъничкото бяло кученце, което радостно залая и се затича да ги посрещне, срещу тях се зададе и добре познатата им фигура на робота Разум, който им извика:

–Добре дошли, добре дошли! Аз ви изпреварих!

След което от вратата на къщата излезе една хубава чернокоса жена, която с бавни, спокойни крачки се приближи към тях и им рече на италиански език:

–Добре дошли, мили гости, от Земята! Добре дошли! Тук ще се чувствате като в Италия!

А Данте добави:

–Да ви запозная с моята другарка Беа. Нея някога на Земята наричаха Беатриче.

Когато влезнаха в определеното им от домакините помещение, Гео и Надя видяха, че то се състоеше от две стаи и баня.

–Ами сега? – учуди се Надя. – Какво ще стане с нас, щом си събуем обувките и съблечем костюмите, за да се измием в банята? Нали ще залепнем отново за пода?

–Почакай! Аз ще опитам пръв – рече Гео.

Той събу едната от обувките си, стъпи върху постлания с килим под на стаята и с голяма сила се опита да отлепи краката си от пода. За негово учудване краката му се отлепи съвсем лесно. Тогава той събу и другата си обувка и започна да се разхожда свободно из стаята.

Надя го погледна учудено. Що значи това?

–Това значи, че стаите им са постлани с килими, изработени от антигравитационен материал. Със същия материал изглежда, че е покрит и подът на банята. Ясно е, че тук ще можем да се движим спокойно без специалните обувки и облекло.

След като се измиха и поотпочинаха малко, гостите бяха поканени от домакините на обед в хубавия двор под двойната сянка на един от големите кипариси.

Обедът се състоеше само от плодове, сурови зеленчуци и някакви синтетични препарати с особен много приятен вкус.

Всички ядоха много малко.

След свършването на обеда Гео и Надя се прибраха в стаите си, за да поспят малко.

Когато след няколко часа по техните земни часовници, настали се вече добре, те отново излязоха на двора, видяха, че Данте още седеше на същото място край големия кипарис. Той ги покани да седнат до него, а след това им подаде една малка тетрадка и каза:

–Прегледайте десетината страници, върху които, докато вие спахте, аз написах преведените от мен на славянски език по-важни думи и понятия на нашия език. По-нататък аз ще ви превеждам системно и други думи, така че речникът ви ще става все по-пълен и по-богат.

След малко при тях дойде и Беа, а също и роботът Разум.

Тогава Данте им каза, че вече могат да поговорят по въпросите, които космонавтите биха желали да задават.

–А ще може ли и аз да задавам въпроси? – запита роботът.

–Разбира се! – отвърна Данте. – Радвам се, че се интересуваш и ти.

Така започнаха разговорите с Данте и Беатриче.

Част 4

ВЪПРОСИ, ВЪПРОСИ…..

Гео и Надя доста се колебаха кой от безбройните въпроси, родили се в умовете им, да зададат най-напред. Както и да е, най-после Гео запита следното нещо:

–Коя е планетата, на която се намираме сега? На кое място в Галактиката се намира тя?

–Планетата, на която се намираме и ние, и вие, заема самия център на галактиката ни. Наричаме я Албитоя [3]. Известно ни е, че и вие земните хора предполагате, че за център трябва да служи някаква огромна звезда, някакво "слънце", казано на вашия език – рече Данте.

–Тя има диаметър, който е много по-голям от земния. Затова се случиха онези неприятности във вашия кораб, преди да получите от щъркела обувките и дрехите, които намаляват силата на гравитацията.

–Разстоянието между вашата планета и Албитоя е около 34 000 светлинни години, а от най-далечните слънчеви системи на нашата галактика до нас има разстояние около 50 000 светлинни години. Поради това именно се налагат големите скорости на полетите, скорости, много по-големи от онези на светлината. Трябва обаче да ви кажа, че за някои измежду нас, жителите на центъра, съществува и друга възможност за стигане до определено място в космоса, при което не е нужно никакво време. А това значи – мигновено. Но това не е всичко. Ние можем да се движим и в миналото, и в бъдещето, макар и в определени, доста ограничени граници.

–Надявам се, че ще ми обясните какви са методите, чрез които стават тези неща! – рече Гео. В нашата научно-фантастична литература тези теми се разглеждат често, но всичко това са все още само най-обикновени и необосновани теории.

–Не очаквайте, че и тук при нас ще намерите отговори на всички съществуващи проблеми, защото те са в пълния смисъл на думата безброй. Разликата между нас и вас е тази, че ние сме ви изпреварили в еволюцията с цели двадесет милиарда земни години и че не само сме натрупали огромни знания и сили, но и сме изменили нашите лични качества и възможности дотолкова, че сме се превърнали в онова, което някои от вас наричат "свръхчовеци" или "богове". Това обаче очаква и вас в бъдещето. Колко скоро ще дойде това ваше бъдеще зависи само от вас.

–В какво се състои вашата "божественост"? С какво по-конкретно се отличавате вие от нас земните хора? – запита Надя.

–Първо – отговори Данте – ние сме придобили относително физическо безсмъртие.

–Не разбирам – рече Надя. – Хем безсмъртие, хем относително. Що значи това?

–Ще ви обясня. Вие на Земята живеете по 70–80 години и се разделяте с вашите тела, без да сте наясно дали тази раздяла е край на живота на индивида или е начало на нова форма на съществуване.

Тук, в центъра на нашето звездно семейство, ние сме едно поколение от физически безсмъртни хора, продукт на съобразения с вечните закони на живата вселена живот на безброй живели преди нас поколения от все по-мъдреещи хора. Нашите тела, освен от скромната храна, получават огромна енергия още и чрез намиращите се по кожите ни нервни рецептори, снабдени с особени трансформаторни устройства, преобразуващи в енергия цветните лъчи на нашите дванадесет слънца. Физическата смърт е изчезнала от нашия свят преди петдесет милиона земни години. А относително е това наше безсмъртие, защото продължителността на живота на материалната вселена, в която живеем, макар и траеща по около 45–50 милиарда земни години, все пак има своя край. А заедно с края на съществуването на тази материална вселена обикновено идва краят на нашето физическо тяло. Има изключения, за които ще говорим по-нататък.

–Защо винаги подчертаваме думите "физически тела"? Има ли безсмъртие, което да не е относително, т.е. независещо от края на съществуването на вселената?

–Правилно! Въпросът ви е на място! – рече Данте. – Е, няма да е само той. Ще има и други, много други въпроси. Аз говоря за "физическо тяло", защото има и нефизически тела, обитаващи във физическото тяло, за едно от които има абсолютно безсмъртие. Това тяло у вас на Земята се нарича с най-различни имена като дух, душа, монада, духовно тяло, индивид и т.н. Даже и при обикновената продължителност на живота на физическото тяло, траещо по 70–80 земни години, монадата живееща в това тяло, остава безсмъртна, като скита из милиардите планети на нашата галактика, където се печелят опитности във все по-нови и нови физически тела, които напуска след тяхната смърт, докато най-после придобие онези качества, които са присъщи на безсмъртния източник на всички най-високи в мегавселената – на бащата и майката на всичко съществуващо – Бог.

Ние правим разлика между локална вселена и мегавселена. И когато говорим за смъртта на нашите тела накрая на съществуването на вселената, разбираме локалната вселена, в която живеем в даден космичен период, вселена, имаща определени граници и състояща се от определен, макар и невъобразимо за вас голям брой галактики, небулози и пространства. Тази именно вселена има своето раждане и своята смърт. При всяко ново начало при експлодирането на локалното "вселенско яйце", новообразувалите се галактики започват да се отдалечават от своя начален център с все по-увеличаваща се скорост. Тази скорост обаче не може да се изравни със скоростта на светлината. Има една критична бариера, която се намира на границата на половината от скоростта на светлината. Това увеличаване на скоростта вие на Земята

забелязвате чрез така наречения от вас Доплеров ефект [4]. Вашите наблюдения обаче показват, че това увеличаване на скоростта на отдалечаването е започнало вече да намалява. И наистина, това намаляване на скоростта ще продължи прогресивно и ще дойде най-после времето, когато при това движение на Галактиката ще се забележи вече отрицателен Доплеров ефект чрез изместване на галактичните спектри към страната на виолетовите лъчи.

Така при прогресивно намаляващата скорост идва най-после моментът, в който ускорението, придадено от експлозията на разбягващите се галактики, изчезва, масата им остава равна на нула и движението им спира. Поради това, че обвивката на всяка отделна локална вселена се състои от непознато за вас силово поле, което не пропуска през себе си никакви материални частици и никакви силови вълни, нищо идващо отвън не може да промени този настъпил сега абсолютен покой, тази абсолютна неподвижност на всичките галактики, насъбрали се в периферията на пространството на дадена локална вселена. Така този покой може да се превърне в една вечна, в абсолютния смисъл на думата смърт. Но ето, че точно в този момент от центъра, който е навсякъде от сърцето, което обгръща всичко, идва един мощен импулс. Това като, че ли е поредният тласък на вечната пулсация на вселенското сърце, на вечно живия Голям Баща, тласъкът, който разнася живота из всичките вселени, които са клетките на неговия безграничен организъм.

Тогава разширилите се до края, замрели неподвижно галактики, под действието на този могъщ импулс тръгват отново на път, но сега назад към своя първоначален център. А когато, летейки устремно към него, започват да срещат запълнилите пълно вселенското пространство електромагнитни вълни, които представляват деветнадесет двадесети части от веществото на тяхното първично "вселенско яйце", те ги поглъщат жадно. Така, в крайния момент, когато всички галактики, обогатени с поглънатите по пътя им електромагнитни вълни се съберат най-после заедно, образуват единен "свръхплътен вселенски атом", едно "вселенско яйце", което "заспива" и чака своето време.

А когато изгрее "Нощта на Брама", следващият начален тласък, който става причина едни от вселените да започнат да се свиват, а други да се разширяват, го събужда за нов живот. За него идва поредният "Дом на Брама".

Това става по този начин и в нашата вселена и във всички други вселени, които ние наричаме "антивселени".

–Да! – замислено рече Надя. – Сега разбирам какъв е смисълът на индуския мит за дните и нощите на Брама.

–Това горе-долу отговаря на нашата теория за пулсиращата вселена – добави Гео.

–Тази ваша теория – каза Данте – има отношение само към отделните, ограничените смъртни вселени. За тези вселени ние имаме известни познания. А

другата, Мегавселената – онази, която е обща, безгранична, безвременна и безсмъртна, ни е съвършено непозната. Тя като че ли е организъм, в който вечно се създават и загиват отделни вселени, които всъщност са негови атоми, вечно изменящи се , вечно минаващи от битие в небитие и от небитие в битие, без с това да се засяга целия организъм на Мегавселената. Този процес можем да оприличим на вътрешната обмяна в човешкото тяло, разбира се само приблизително.

Когато физически безсмъртните хора се развият дотолкова, че да придобият качествата на Бащата на Мегавселената, те се сливат с него, без да загубят своята индивидуалност и престават да умират заедно със загиващите вселени. Това е значението на формулата: 1= ∞.

Галактиката, в която живеем всички ние, е част от локалната вселена, наречена от нас Анхира, което на вашия език значи "нов свят". Тук, в тази вселена ние сме преселници от съществуващата в далечното минало друга локална вселена, наречена Минхара, която напуснахме, когато вече наближаваше времето за нейната смърт. За това наше преселване ще ви разправя друг път.

Как живеем тук на планетата Албигоя, какви са нашите нрави, закони и обществен ред, какви са нашите способности и качества, какво работим и как творим, сега няма да ви разправям подробно, защото вие ще имате възможност да ни наблюдавате, ще можете за вземете участие в някои от нашите дейности, ще се запознаете с всичко, което ви интересува.

Настана тишина. Гео и Надя мълчаха дълбоко замислени. Те бяха чули неща, които трябваше да обмислят добре.

След като измина доста време в общо мълчание, разговорът беше подновен от Гео.

–Защо над Албигоя светят две слънца?

–Така..Значи, преминаваме към по-конкретни въпроси – рече Данте. – Слънцата, които се въртят около нашата планета, не са две, а са тринадесет. В момента, в който едно от слънцата се намира над Албигоя, от върховете на планините може да се видят и залезът на предхождащото го слънце и изгревът на следващото го слънце. Повече слънца не може да се видят едновременно от никоя точка на Албигоя, защото диаметърът й е много голям. Те могат да се видят едновременно само при полет в космоса, и то ако гледната точка е много висока и се намира над северния или южния полюс на Албигоя.

Вие на Земята знаете, че нашата галактика има спираловидни ръкави, но все още не сте установили колко са те на брой. Те всъщност са тринадесет. Затова именно

най-близките до Албигоя слънца на ръкавите са тринадесет. Когато дойдохме тук от нашата стара, загинала вече локална вселена Минхара, ние заварихме една нова млада вселена, състояща се от хаос от галактики и небулози.Наша беше задачата да отстраним хаоса и да организираме галактиките, като създадем енергийните източници, слънцата, които трябваше да заменят малките временни изкуствени атомни слънца, които бяха осветявали и отоплявали нашите планети през време на прелитането ни до тук. Това черно слънце е обърнато постоянно към нас с една и съща своя страна. То ни служи още и като метеорологична станция и като междинна станция при някои полети из галактиката.

По този начин ние сега имаме нощ, която е 12 пъти по-къса от деня ни. А слънцата ни така, както са подредени те, едно под друго и едно след друго, са 2: светловиолетово, виолетово, синьо-виолетово, синьо, синьо-зелено, жълто-зелено, жълто, оранжево, светлочервено, червено и пурпурно.

Тези тринадесет слънца се намират на различни височини, като най-горещото от тях се върти в най-далечната, а най-студеното – в най-близката до Албигоя орбита. Тринадесетото, черното, е още по-близо до нас и ни носи нощната почивка.

Това е една от причините, че нашата растителност е най-различно обагрена. Всяко наше дърво, всяко наше растение поглъща лъчите само на някое от слънцата, а отразява лъчите на останалите слънца.

През течение на хилядите милиони години на нашето съществуване тук по различни начини ние успяхме урегулираме абсолютно състоянието, влажността, температурата и състава на нашата атмосфера, чийто слой е много дебел и съвсем малко разреден в най-външния му край. Ние създадохме и силови защитни обвивки на планетата, които я пазят от всички вредни космически рентгенови и други лъчи, идващи от другите галактики и мъглявини, както и от същите тези лъчи, отделящи се при ядрените процеси, развиващи се вътре в нашите 13 ръкава. Това са обвивки, които допускат само полезните компоненти на различните спектри на електромагнитните и другите вълни, идващи към нас от всички посоки на космоса.

Тези защитни слоеве са с различна плътност и различна интензивност на различните места над Албигоя. Те са най-плътни около екватора, а изтъняват в посока към полюсите, така че служат още и като регулатори на топлинните лъчи на слънцата и създават еднакъв климат във всички области на Албигоя.

Едно слабо понижение към 2° от постоянната, нормалната температура на атмосферата, която е 18° по вашия Целзий, става към края на нашата година, поради това, че орбитите на 13-те слънца са слабо елипсовидни. Тази елипсовидност е обща за всичките звездни системи.

Температурата на преките слънчеви лъчи се движи между 30° и 42° по Целзий, като най-ниска, т.е. 30°, е онази на пурпурното слънце, а най-висока – 42°, е на

светловиолетовото. Разликата между температурите на преките лъчи на всеки две съседни слънца е 1°.

Нашата година трае толкова, колкото трае една обиколка на нашата галактика около центъра на локалната ни вселена. А тя е равна на около 1 милиард години.

–Интересно – засмя се Надя. – Вие като че ли не знаете да боравите с цифри, по-малки от милиони и милиарди!

Данте също се засмя.

–Това е така, защото си служим с вашите мерки и понятия. За нас има и по-малки цифри, но те са наши, собствени. Най-ясният пример за това, както вече казах, е, че един милиард ваши години се равняват на една наша година.

–Ясно, ясно! – смутено каза Надя. – Не се досетих за това. А какво знаете за нашата Земя и как сте го научили?

–Въпросът ви е кратък, но отговорът му изисква много обяснения, които ще се опитам да ви дам – отново се засмя Данте.

Спомнете си за невидимия канал и за магнитната река, която ви доведе дотук. Този канал се простира над целия тринадесети ръкав на галактиката, в чийто девети кръг се намира жълтата звезда.

Тази звезда вие наричате Слънце. Вашата планета Земя е третата след планетите Меркурий и Венера. Ние знаем и останалите планети на вашата слънчева система.

Както ви е вече известно, аз съм един от тези, които са изучавали вашата Земя. Там аз живях през вашия 15 век под името Данте Алигиери. Всъщност моето истинско име е Анай Венир. Не бързайте! Ще имате време да ми задавате въпроси! – каза той на Надя, когато тя поиска да го попита нещо.

За вас аз ще си остана Данте Алигиери. Знам, че няма да свикнете с моето истинско име. Нека да продължа по същия въпрос. Всеки ръкав е разделен по на 13 части. И понеже ръкавите по външната си форма са кръгли, то и всяка напречна част от тях е кръг. Най-близкият до нас кръг е първият, а най-далечният – тринадесетият. В деветия кръг се намира вашата слънчева система. На Земята и аз, и други от моите братя, така както сме правили и продължаваме да правим и на милиарди други слънца и планети, сме вършили проучвания през течение на милиони години и то по много различни начини. Един от тези начини е отиването на Земята на цялостно обзаведена експедиция със специален звездолет. Тази експедиция остава там известно време, като звездолетът или слиза долу, или остава във висока орбита, а отделя от себе си малки разузнавателни летателни уреди, които сваляг на Земята учените, натоварени с някоя специална задача. След завършването на проучванията звездолетът се завръща в Албигоя.

Друг начин е отиването на някой от нас до Земята не с физическото си тяло, а с най-съвършеното си вътрешно тяло, онова, което е абсолютно безсмъртно и за което космичните пространства не са никаква преграда.

Трети начин е раждането ни в земни, човешки тела, подчинени на всички земни закони. Така именно прекарах и аз през 15 век на Земята под името Данте Алигиери.

Четвъртият начин, а това е най-лесният и най-удобният от всичките, е чрез използването на "Домашния звездолет", с който ще ви запознаем.

По-нататък ще ви разкажа и за нашата намеса в първоначалното устройване на Земята, за измъкването ѝ от първичния хаос.

Между другото трябва да ви кажа, че всички ние сме телепати и че можем да отговаряме и на мислено задавани въпроси.

–Предпочитам да ви задавам въпросите си устно – рече Надя. – Не мога да свикна с такъв вид разговор!

–Разбирам ви – позасмя се Данте. – Но въпреки това аз ще ви демонстрирам тази наша способност. Преди малко, когато искахте да ме прекъснете, вие мислехте за онези места от моя "Рай", където аз, макар и живял през 15 век, излагам познания по физика, до които вие земните хора дойдохте едва след средата на XX век. Сега вярвам вече ви е ясно откъде аз съм имал тогава тези знания.

–Да! Едва сега разбирам това! – рече замислено Надя.

–Ние сме също така и ясновидци – продължи Данте. Като никога не забравяме, че това е една ограничена способност, особено що се отнася до бъдещето. Причината за това е, че живите същества имат частично свободна воля. Затова именно и бъдещето им не е абсолютно предопределено.

–Тук има нещо неясно за мен – се обади Гео. – Щом като жителите на другите планети имат свободна воля, вашата намеса в техния живот ще бъде нарушаване на свободната им воля, а вашата ненамеса ще бъде безразличие към тяхната съдба, когато те са навеки изостанали в развитието си.

–Правилно! – отговори Данте. – Това противоречие наистина съществува. Затова преди малко аз подчертах, че живите същества имат частично свободна воля. Въобще животът е смес от предопределеност и свободна воля. Затова и в отношенията си с жителите на другите планети всички наши братя преценяват много внимателно дали да се намесват или да не се намесват в техния живот. Преобладава практиката през определени периоди от развитието на хората те да бъдат просвещавани и облагородявани, като след това се развиват сами според тяхната свободна воля. Обикновено ние действаме като учители на избрани от нас хора, които, когато разберат принципите, върху които трябва да се изгражда непрекъснато развиващото се човешко общество, стават най-полезни членове, борещи се за неговото бъдеще. С една дума ние се стараем също като в химическите процеси да играем ролята на катализатори, които ускоряват процесите, без да влизат в трайна химическа връзка с действащите в тези процеси елементи.

Що се отнася до растителния и животинския светове, в планетите на Галактиката ние взимаме най-дейно и пряко участие в тяхното развитие. Ние например създаваме условия , които са благоприятни въобще за развитието на органическия

живот. Създаваме подходящи за дишането атмосфери, защитни слоеве, подобни на тези на Хевисайдовия на вашата Земя и магнитни и други силови полета. Ние работим върху внедряването на целесъобразни устройства в живите организми, върху създаването и онаследяването на полезни за индивидите и родовете инстинкти и навици, върху развитието на елементарния разум у животните, като обаче не е в нашите сили да създаваме живот. Това е дело на онзи, когото наричаме Баща на Бащите. Ние само помагаме на душите, които в началото на своето индивидуално съществуване влизат в съвсем елементарни физически тела, да преминават от по-ниски в по-висши форми дотогава, докато завършат своя цикъл на прераждане. Тогава те стават като нас. А като дойде времето за това, ние всички ще се съединим с нашия Баща. В цялата тази наша дейност основният ни двигател е любовта ни към тези същества, които са наши по-малки братя.

–Извинете! – прекъсна го Надя. –Нещата, които ни разправяте, действително са интереси и важни, но да си призная за мен са премного отвлечени. Затова бих желала да ви задам един по-конкретен въпрос.

–Излишно е да се извинявате, а също и да задавате въпроса си. Вие искате да знаете дали ние между другите си способности не можем да правим внушения от разстояние, щом като даже и на вашата планета има хора, които притежават тази дарба – усмихнато каза Данте.

–Вярно е, че тя съществува и на Земята. Но вярно е също така, че я имат много малко хора и че тя се проявява много ограничено. А у нас това е една от многото способности на всички ни, способност, която е развита до невероятност, така че може да действа даже и през огромни разстояния вътре в галактиката чак до крайните звездни системи в тринадесетте ръкава, може да се отправя мигновено, има избирателна насоченост, т.е. от това огромно разстояние изпратеното от нас внушение може да попадне точно на желаното същество и т.н. В някои от случаите за това ни помага нашият "Домашен звездолет", за който вече ви споменах и с който ще ви запознаем.

От друга страна, ние можем да възприемаме чувствата и мислите на всяко същество, идващи до нас през тези грамадни пространства. Разбира се, ние имаме и способността да включваме и изключваме тази наша дарба в подходящите за нас моменти, т.е. не сме непрекъснато отворени за носещите се из галактиката милиарди по милиарди образи на мисли и чувства, голяма част от които са образи на страдание и унижение. Даже и ние, които в сравнение с вас земните хора сме нещо като богове, трябва да предпазваме нервната си система от прекомерно дълготрайните и тежки образи на страданието и унижението. Затова именно нашият Баща на Бащите, който твори непрекъснато живи човешки същества, докато са малко те на брой на дадена планета, ги надарява с елементарната способност за приемане и предаване на образи и внушения на разстояния, за да могат те да се свързват помежду си през все още незаселените пространства на тяхната планета, а когато се размножат дотолкова, че

започнат да живеят в села и градове, т.е. във физическа близост, тази дарба се отнема от повечето от хората, защото може да се превърне в проклятие за тях.

–Разбирам вашия скептицизъм! – прекъсна своето изложение Данте, като погледна усмихнат към Гео. – Това е съвсем естествено, защото вие сте дете на своето съвремие.

–Не разбирам какво искате да кажете! – рече Гео недоумяващо.

–Аз само отговарям на вашето неизказано съмнение дали действително съществува този Баща на Бащите, за който няколко пъти вече споменах. В момента по-точно вие помислихте: Как може да съществува някакво същество, което може да присъствува едновременно в цялата Мегавселена?

–Да? – смутено потвърди Гео.

–Мога да ви отговоря само с две сравнения, идващи от вашата Земя, които не изчерпват същността на въпроса, но са по-близки до вашите понятия – рече Данте.

–Първото от тях е теоретическото предсказване от страна на вашите земни физици след средата на XX век за съществуването на частици, наречени тахиони, чиято скорост на движение е равна на безкрайност. А това значи, че те се намират всеки миг във всяка точка на вселената.

Второто е мисълта на вашия християнски апостол Павел: "В него живеем, движим се и съществуваме". А това значи нищо друго, освен че този наш Баща на Бащите не е човекоподобен, не е ограничен във времето и пространството, за да има нужда да се придвижва по някакъв начин в тях, а е нещо по-голямо, нещо, в което те се вместват, нещо, чрез което те съществуват. Той се изявява и като Баща-Разум и като Майка-Любов.

Данте отново се прекъсна и се обърна към Надя:

–И на вас дължа някои обяснения относно факта, че употребявам ту думите "внушение на разстояние", ту думата "телепатия". Всъщност това е едно и също явление. Зависи само как се изявява. Под "внушение на разстояние" аз разбирам активната намеса на даден индивид. Под "телепатия" разбирам пасивната за земния човек способност да се улавят образи и мисли на разстояние. За нас "боговете" от Центъра тези две способности са обединени и приложими из цялата Галактика.

Между другото трябва да кажа, че у нас в Албитоя не е прието да се говори на отделен човек на "вие". Ние всички си говорим на "ти", така както си говорят братя и сестри. Ако нямате нищо против това, можем и с вас да разговаряме така.

–Разбира се! – рече Надя. – Ще ни бъде много приятно.

Данте щеше да продължи да говори още, но като видя, че Надя беше започнала скришом да се прозява, рече:

–Извинете, че се проявихох много в приказки. Забравих, че вие се подчинявате все още на земния ритъм на бодърствуването и съня. Затова ви пожелавам лек сън!

След този първи разговор се заредиха много други. Колкото повече обаче общуваха с Данте и Беа, земните гости все повече се изненадваха от тях. Освен огромните знания, които притежаваха, освен чудните, свръхестествени за земния човек техни способности, те и двамата бяха извънредно весели и духовити, постоянно правеха сполучливи шеги и много често се заливаха от смях. Това направи силно впечатление на Гео и Надя.

Още по-голямо стана тяхното учудване, когато, след като започнаха да общуват и с други жители на многомилионния град, забелязаха, че веселието и силното чувство за хумор бяха общи черти на албитойците. Тези хора също така пееха много.

–Да! – рече ведньж Данте. – Ние сме весели. И то много весели. А и много, много пеем. Весели сме, защото сме щастливи, а щастливи сме, защото всички работим за общото щастие. И колкото по-издигнат е тук един човек, колкото в по-висока йерархия преминава, толкова по-весел става. А най-весел и най-щастлив от всички живи същества, вярваме ние, е самият Баща на Бащите, затова защото вечно дарява радост и щастие на всички.

–Виждам, – продължи той, че вие все още не сте разбрали няколкото шеги, които си направих с вас.

Гео и Надя учудено се спогледаха:

Данте се усмихна:

– Забравихте ли историите с щъркела, с конете, с маймуните? Откъде ще знаят те вашия език тук в центъра на галактиката? Аз бях този, който говореше чрез тях. Така понякога и по-съвършените от нас Баши и Големи Братя си служат с нас, за да изявяват своите мисли и препоръки.

При друг разговор, когато Гео запита как се измерва времето в Албитоя, Данте каза:

–Един ден на Албитоя трае около 120 милиона земни години. Една нощ трае около 10 милиона земни години. Или с други думи едно наше денонощие трае около 130 милиона земни години.

–А как свързвате вашите мерки за времето с нашите? – го запита отново Гео.

–По много прост начин! – отговори Данте. – Ние знаем, че вашето слънце обикаля около центъра на Галактиката, а това значи около Албитоя за 180 000 000 земни години. А понеже звездите, които са по-близо до центъра, се въртят по-бързо отколкото по-отдалечените, то най-близките до нас звезди се завъртат около нас за 130 000 000 земни години. А това значи, че всяко от нашите тринадесет слънца изгрява на източния ни хоризонт през 10 000 000 земни години. Това прави денят ни дълъг 120 000 000 земни години. И понеже нашето черно слънце ни носи нощта, тя трае 10 000 000 земни години – или с други думи, денонощието ни трае 130 000 000 земни години [4а].

–За дължината на деня ви разбрах – рече усмихнатото Надя. – А колко земни години трае вашата година и какво представлява тя?

–Нашата година представлява една обиколка на Албитоя заедно с Галактиката около центъра на нашата локална вселена "Анхира" или "Новия свят".

–Това значи, че годината ви се състои от около осемдесет денонощия! – каза Гео, който бързо направи сметката.

–Да! – рече Данте. – По-точно седемдесет и седем.

–А колко ще трае съществуването на нашата вселена?

–Това не се знае точно. Предполага се, че ще бъде около 45–50 албитойски години. Приниите за идването на края й, както и точното време на този край, вярваме, че ще ни бъдат съобщени от нашия Голям Баща, така както стана при края на Минхара. Ние добре разбираме обаче, че трябва да бъдем готови за този край.

–Какво значи това? Да сте готови за умиране ли? Че какъв смисъл има вашето безсмъртие, щом ще бъдете унищожени накрая? – запита Надя.

–Въпросът е съвсем на място! – отговори Данте.

Ето как ние разбираме неговия отговор. Ние също като вас все още не сме разбрали напълно абсолютния смисъл на живота. Ние обаче разбираме какво трябва да бъде съдържанието на нашия живот, какви трябва да бъдат целите на нашия живот, които ще ни помогнат да се развиваме все повече и повече. Ние знаем, че животът в този период на съществуването на определена вселена ни се дава, за да го преживеем добре, т.е. всички общо да се покачим на едно по-високо стъпало на Божествената еволюция. А правилно се развиваме тогава, когато приемаме за основа на нашия живот общочовешката любов, снова отражение на Божествената любов, която ни създава и поддържа. Накрая на съществуването на всяка вселена тези от нас, които са стъпили вече на едно по-горно стъпало, биват изпращани в нови още по-добри вселени. Други, които са останали на същото стъпало, на което са били, или са слезли малко по-долу, биват изпращани във вселени, приличащи на досегашната им. А ще има и случаи мисля безнадеждни, макар че те ще бъдат по всяка вероятност много редки, когато тези, които по своя вина са паднали толкова ниско, че са слезли даже и под първото стъпало на Божествената еволюция, ще останат в умиращата вселена и ще загинат заедно с нея. Този въпрос обаче е много сложен и аз не мога да ви дам един точен отговор.

–Аз пък си мислех, че вие знаете абсолютно всичко, – каза замислено Надя.

–Ха, ха! – засмя се Данте. – Аз още по-рано ви казах, че не всичко ни е известно. И това е напълно разбираемо. За вас ние сме богове, но за по-големите от нас ние все още сме хора.

Разговорите между Данте, Беа, Гео и Надя станаха безброй. Земните хора непрекъснато научаваха все нови и нови неща. И трябваше да ги записват, записват... Върху хартия, върху магнетофонни ленти, върху фотофилми, върху кинофилми, върху всичко, на което можеше да се записва.

Те разговаряха не само с Данте и Беа. Скоро започнаха да обикалят заедно с

тях или самостоятелно по улиците и площадите на Агарта, многомилионната столица на Албитоя. Започнаха да посещават магазините, предприятията, институтите, училищата, университетите, академиите, почивните домове, градините, реките, езерата и близките планини.

Веднъж отидоха в един младежки институт. Между многото интересни неща, които научиха там, те разбраха, че младежите и девойките на Албитоя узряват физически, когато навършат сто албитойски денонощия. Любовният период на образувалите се след тази възраст млади двойки трае само сто денонощия. След това те стават безполови.

Бременността на младите жени трае също сто денонощия. Новородените жители на планетата живеят при родителите си само десет денонощия. От единадесетия до четиридесетия си ден те живеят в детските градчета-градини, като всеки ден прекарват в отделно градче. Така, докато достигнат четиридесетия си ден, те преминават през тридесет различни градчета, където игрите и заниманията стават все по-сложни.

От четиридесет и първия до седемдесетия си ден те живеят и учат в юношеските градчета-училища.

От седемдесет и първия до стотния ден те живеят и следват в университетските градове-паркове.

На новообразувалата се двойка се дава самостоятелно удобно жилище. Блокови жилищни здания там няма.

Женитбата не е задължителна. Има младежи, чийто период на половата зрялост протича, без да встъпват в брак.

След завършването на университета започват специализациите, за които няма никакви ограничения. Поради безкрайно дългото време, което имат на разположение, жителите на Албитоя са истински енциклопедисти. Всеки един от тях е едновременно и лекар, хирург, физик, математик, астроном и космонавт. Освен извънредно богатата си обща култура всеки албитоец има една или повече тесни специалности. А освен тези чисто физически познания те вървят и по един път на вътрешно усъвършенстване на характера и душата, който ги води към обожествяване. Това, разбира се, не става бързо и не се постига едновременно от всички. Тук играят важна роля личните качества на отделния индивид.

Основната цел на всички албитойци е животът за Цялото. Осъществяването на тази цел носи вечно и реално щастие на индивида и колектива. Цялото в по-тесния смисъл на думата е сборът от всички живи същества в Галактиката, а в по-широкия смисъл - всичко живо в Мегавселената, проникната от присъствието на Бащата на Бащите.

Всичко в Албитоя е обществена собственост. Всеки получава онова, което му е необходимо, а работи това, за което е подготвен според способностите си.

Общественото положение на отделния човек се определя от личните му

качества и от полагания от него труд за Цялото. Никакви ограничения за никого не съществуват. Ограниченията може да си създаде всеки сам за себе си. Живее ли обаче в съгласие с основните правила на обществения морал, който гласи, че всичко трябва да се движи от Любовта, Мъдростта и Истината, всеки жител на Албитоя се развива все повече и повече физически, интелектуално и духовно, става все по-достоен за преминаване в по-висшите космични духовни области.

Част 5

КЪДЕ СА ДЕЦАТА?

Веднъж Надя и Гео пожелаха да видят как живеят децата в техните градчета и отидоха в едно от тях. Красивите, немного големи домове бяха разпръснати вред красива гора, в която имаше река, езера и хубави зелени поляни. Наблизо имаше ниска планина.

Там научиха, че децата понякога спят в домовете, но по-често спят на открито, върху малки площадки или в малки колибки, построени между клоните на дърветата.

Обикаляйки навсякъде, земните хора видяха как децата играеха вред безброй пъстри цветя, как вдишваха нежните им аромати, как се хранеха с нектара на цветята и с меда на безбройните пити, висящи по клоните на дърветата, увиснали чак до земята, пълнени непрекъснато от кротки пчели без жила. Медът беше толкова много, че течеше от питите и се настояваше на големи купове под тях, заедно с капещия восък. И макар че там нямаше зима, пчелите непрекъснато събираха мед. Питите и куповете от мед и восък под тях приличаха на сталактитите и сталагмитите на някоя пещера. Въздухът беше изпълнен със смесените аромати на меда и цветята.

Децата, под надзора на възпитателки и възпитатели, играеха най-различни игри, яздеха върху гърбовете на различни домашни и опитомени диви животни, катереха се по различно конструирани безопасни структури за игра, летяха из въздуха с летателни уреди, имащи формите на птички, водни коне та и големи пъстри пеперуди, приласкаха на птичките, когато те на ята долитаха при тях и започваха да се надбягват, като ту политаха към синьото небе, ту се спускаха стремително към блестящите огледала на тихите езерца, ту прелитаха между покритите със зрели плодове клони на дърветата, ту танцуваха фантастичен валс из въздуха, под такта на птичите песни.

В езерата те или плуваха, или се надбягваха, хванали се за опашките на големи златни риби. Край брега на близкото море яздеха върху гърбовете на пъргавите делфини и мощните китове,

а понякога се хващаха за опашките на големите летящи риби и политаха заедно с тях из въздуха.

Едва сега Надя и Гео научиха, че албитойдите имат и хриле и бели дробове, че могат без никакви опасности да слизат чак до дъното на моретата, че могат да изскачат бързо на повърхността на водата, без да страдат от Кесоновата болест [5].

Навсякъде из морето се виждаха плаващи острови. Имаше подводни градове, плаващи или закотвени на различни височини из различните слоеве на водата или построени на самото дъно.

От време на време от синия лазур на безкрайното небе долитаха чудни песни, изпълнявани от смесените птичи и детски хорове.

Надя гледаше и слушаше. Слушаше и гледаше... И не можеше да се нагледа и наслуша. Тя само стискаше ръката на Гео, който също не можеше да се насити на красотата на детския свят, и повтаряше:

–Хубаво! Чудесно! Вълшебно!...

Друг път отидоха в друго детско градче. То беше разположено край една огромна зоологическа градина. Там те заварихa децата, когато бяха навлезли в нея и си играеха с многобройните опитомени вече диви животни, повечето от които съвършено непознати на земните хора.

Единственото място, където не пускаха децата, беше секторът, в който живееха предисторическите хищни животни. Съвременни хищници вече не съществуваха нито по сушата, нито из моретата.

И трети и четвърти и безброй пъти ходиха Надя и Гео из детските градчета, които бяха устроени най-различно и бяха изградени на живописни и здравословни места.

В едно от тях Надя и Гео обърнаха внимание на летателните уреди на децата. Едни от тях приличаха на чадъри, направени от някаква метална пръчка, близо до върха на която бяха прикачени във формата на кръг тънки метални пръчици, върху които беше опъната тънка материя с блестящ, ярък цвят. На долния край на пръчката имаше нещо като седло, под което стърчаха четири крака, върху които чадърът стоеше изправен нагоре.

Преди да полетят, децата вземаха от едно място някакви малки резервоарчета, големи колкото цигара, отваряха една странична капачка на тръбата, която се намираше точно над седлото, пъхваха вътре "цигарата" и затваряха капачката. А след това седяха и политаха плавно нагоре, като менях скоростта по желание. И полетът им беше безшумен, но не и беззвучен. При летенето на децата техните чадъри издаваха приятни звуци, а някои свиреха даже хубави мелодии. Понякога, събрани на групи, децата летяха като ята от пъстри птици и свиреха цели симфонии със своите чадъри. Очаровани от тази музика, даже и птичките политаха заедно с тези детски филхармонии и пееха и свиреха заедно с тях, надпяваха се и се надсвиряваха

с тях. Така летяха децата, летяха, носеха се из простора ту като лястовички, ту като светулки, ту като глухарчета, слизащи бавно, бавно към земята, защото при слизането им чадърите се разтваряха като парашути.

–Какъв е двигателят на тези уреди? – попита Гео един от бащите, които помагаше на децата.

–Ето го! – отговори младият баща и подаде на Гео една от "цигарите", които бяха складирани на едно място на поляната.

Гео я взе, зарazглежда я, но нищо не можа да разбере по външния й вид и затова погледна въпросително към младия баща.

–Това е капсула – рече младежът – която вътре е разделена на две части със стена, в средата на която има малка дупчица. В горната част на капсулата се намира течност, а в долната – прахообразно вещество. Когато капсулата бъде сложена в тръбата на летящия "чадър", детето натиска един от командните бутони и тогава от горната част на капсулата, през малка дупчица капва една капчица от течността, която съединявайки се с прахообразното вещество, образува ароматичен газ с невъобразимо голяма концентрация. На долния край на капсулата има отвор, който, като се отвори, насочва газовата струя към долния край на тръбата. Там се намира дюза, чрез променянето на чийто отвор се променя и скоростта на летенето. На краищата на четирите крака на "чадъра" също има дюзи, чрез които се изменя посоката на летенето. Слизането на земята става главно чрез разтварянето на опънатата върху пръчиците материя. Горивото, намиращо се в капсулата, е достатъчно за един неголям полет.

–Да – рече замислено Гео. – Просто и умно. А как свирят децата?

–И това също е много просто – отвърна усмихнато младежът. Тръбата на "чадъра" извън другите й функции служи и за духов инструмент. Едни от тях са флейти, други фаготи, трети флигорни. И така нататък.

–Как става това? – запита учудено Гео.

–Това става от една страна поради формата на тръбата, а от друга – поради действието на същия експлозивен ароматичен газ, който когато преминава през редица дупчици, разположени по дължината на тръбата, снабдена с клапи, създава звукове с определени музикални тонове. И понеже образуването и отделянето на газа са безшумни, чуват се само музикалните тонове. Децата се учат да свирят първоначално в специални музикални школи. И понеже има различни такива летящи музикални инструменти, децата могат да образуват истински духови филхармонии.

–Интересно! – рече Гео. Изглежда, че...

–Какво? Какво си мислиш? – запита Надя.

–Изглежда, че от тези летящи чадъри, с които някога космонавтите на Албитоя са летели над Земята, слизайки от звездолетите и качвайки се до тях,

се е създала легендата за врачките, летящи на метли.

След като поразговаряха още с младия баща, Гео и Надя научиха, че за по-късите разстояния капсулите са пълни с готов, силно концентриран газ. И понеже в тръбата може да се поставят капсули с различна дължина, то и разстоянията на полетите зависят от дължината на капсулата.

Всичките "чадъри" са снабдени с антигравитационни устройства и със специални предпазители, създаващи безопасност от изхвърляните струи на летящите зад тях или под тях други такива "чадъри". Те обаче са архаичен модел. Останали са от древни времена. Съществуват и други, много по-съвършени модели във формата на кълба, цилиндри, "чинии", които са снабдени с други, безопасни и съвършено непознати на Земята двигатели.

Вечерта Надя и Гео присъствуваха в едно от градчетата на игрите на децата с техните летателни уреди. Това беше подготовка за предстоящия фестивал на децата.

Те едва бяха пристигнали в градчето и ето, че прозвучаха тържествени фанфари и от зелената поляна към синьото небе внезапно се стрелна един сноп от разноцветни лъчи, който се издигна високо, високо над поляната, а след това се разпери встрани, а отделните цветни лъчи се извиха като дъги и останаха във формата на огромен букет от вълшебни пъстри цветя. Те постояха така кратко време, а след това се откъснаха от букета и полетяха като дъжд от цветя надолу към земята.

Така, една след друга, се заредиха игрите на летящите деца. Игри, в които сменяйки се бързо една с друга, по небето се рисуваха многобройни, неописуемо красиви фигури и картини с богати и пъстри багри. Това трая дълго време.

Ето, по синьото небе се понесе надут паун с малка златна качулчица върху зелената си глава, с червена човка и с широко разперена златно-зелена опашка, обсипана с множество ярки червени очи. След туй полетя стройно ято от красиви жерави. После разцъфнаха алени рози, жълти пеперуди във валсов такт размахаха нежните си крилца, летящо яйце се разпукна и от него започнаха да излитат птици, птици, много птици. Червени, зелени, сини, пъстри, блестящи и сияещи като скъпоценни камни. Последни от яйцето излетяха на всички страни куп райски птици, които заблестяха под лъчите на слънцата, развявайки след себе си своите дълги, огненозелени опашки, подобни на живи пламъци...

Дълго играха по небето летящите деца, а накрая се събраха накуп, във формата на голямо кълбо, което след това придоби формата на небесната дъга, такава, каквато блести на небето след летен дъжд. Само че тази дъга беше много по-ярка, много по-красива. Тя летеше, летеше... И танцуваше, танцуваше... Танцуваше с някакъв вълшебен ритъм, съпровождан от хармонична небесна музика... Музиката на небесните деца.

Тишина, тишина... Но изведнъж от неподвижното кълбо започна да долита някакъв слаб звук, който отначало беше почти неразличим, но постепенно започна да се усилва.

-Като че ли рояк от пчели се приближава към нас! - каза Надя.

-Да! Да! Гледай какво става! - извика развълнувано Гео.

И наистина, горе на небето беше започнало нещо, което земните хора никога преди това не биха могли да си представят.

Заедно с все по-усилващия се звук, приличащ на брумченето на летящ рояк пчели, неподвижното до преди малко черно кълбо изведнъж като че ли експлодира, блесна ослепително и на всички страни мълниеносно полетяха лъчи, лъчи, много ярки лъчи, които след това започнаха бавно да се въртят около центъра си, където преди малко се беше намирало неподвижното кълбо. Това въртене постепенно започна да увеличава скоростта си, докато най-после тя стана много голяма. Увлечени от това въртене, което беше най-бързо в центъра, лъчите, които не можеха да се въртят със същата скорост, се извиха и се превърнаха на тринадесет въртящи се спирали.

Едновременно с оформянето на картината на раждането на нашата галактика първоначалният слаб звук, приличащ на брумченето на рояк от пчели, постепенно започна да се усилва и от него започнаха да се дочуват точно определени тонове, които отначало бяха резки, разкъсващи слуха дисонанси, а след това станаха хармонични. И хармонията, която се създаде, отначало заприлича на хармоничното свирене на детска въртележка, но след това неусетно се превърна в мелодия, в симфония, в чудна, неповторима, небесна симфония.

Дълго се въртя галактиката върху синьото небе. Дълго звуча на небето сладостната хармония на небесната симфония.

А след това от небето започна да вали дъжд от светли звезди, дъжд от чадърите-парашути на албигойските деца.

Друг път, когато отново бяха в едно от детските градчета заедно с Беа, Надя забеляза, че децата се обръщат към своите възпитатели и възпитателки с имената "мамо" и "татко".

-Много е хубаво, че сте се сетили да учите децата да ви викат така. У нас на Земята на възпитателите викат "другарко" - рече Надя.

-Ами че това са младите бащи и майки на децата. Само че тези родители помагат не в градчетата, където се намират техните деца, а в другите. По този начин младите родители свикват да гледат на всички деца като на свои собствени, а и децата свикват да гледат на всички родители като на свои - отвърна Беа.

На Гео и Надя направи впечатление, че жителите на Албитоя никога не лягаха да спят. Уж имаше черно слънце, което носеше нощта, а времето като че ли не течеше. На небето продължаваха да светят все същите две слънца, които космонавтите бяха заварили, когато пристигнаха в Албитоя, жълтото и оранжевото. А на тях земните хора, подчинени на земния жизнен ритъм, им се спеше и те трябваше да си лягат толкова често, че ги дограмяваше дори. Да спят поред бял ден, когато всички хора наоколо им

бяха заети със своите работи.

Всъщност в това нямаше нищо чудно. Нали един албитойски час беше равен на 1 милион земни години!

Бавно течеше времето на земните хора в Албигоя. Постепенно обаче сънят започна да ги посещава все по-рядко. Ходенето им също така започна да става все по-леко и по-леко, докато най-после при всяка крачка те започнаха да правят големи скокове. Това започна даже да ги тревожи.

Данте, който дотогава с лека усмивка следеше техния вървеж, им каза:

-Хайде, време е вече да захвърлите антигравитационните обувки и костюми. Вие вече сте се нагодили към гравитацията на Албигоя.

И наистина, когато свалиха специалните албитойски дрехи и обувки и обуха земните, Гео и Надя с радост забелязаха, че могат да се движат свободно.

Времето в Албигоя течеше бавно, толкова бавно, че ако се измерваше със земните мерки, Гео и Надя трябваше отдавна вече да са умрели.

А с тях ставаше нещо странно. Ставаха някакви промени. Промени и то вътрешни.

Веднъж, след като дълго бяха обикаляли из безбройните обществени здания, картинни галерии, просторни паркове, детски градчета и други институти на столицата Агарта, Гео и Надя отидоха на разходка до една близка планина.

Те оставиха своя малък самолет в подножието на планината и дълго вървяха по хубавите пътеки, край многобройните сини езера, буйните потоци и шеметните водопади, докато най-после стигнаха до един от върховете, където седнаха да си починат.

Гледката, която се откри оттам, беше вълшебна. Планински вериги, широки долини, вечни гори и просторни, безкрайни равнини. И тук-там по тях – градове, малки и големи. Градове, изпълнени с хора, подобни на ангели, на богове.

Хванали се ръка за ръка, Гео и Надя потънаха в размисъл. Колко хубаво стана, че попаднаха в този чуден свят.

Подигнати като че ли от едно и също чувство и двамата станаха едновременно на крака, затвориха очи и промълвиха тихо:

-Благодарим, Татко! Благодарим за всичко, което си създал! Благодарим за безкрайната ти любов.

И ето, тогава като че ли в отговор на тяхната сърдечна благодарност, изведнъж от мястото, където стояха, избухна висок, буен бял пламък, който ги обгърна отвсякъде, проникна в телата им, изпълни гърдите и сърцата им и преля извън тях. Този пламък трепташе, гореше, но не ги изгаряше. Той внасяше в тях радост, щастие и блаженство. Неописуемо блаженство!

И като че ли се отвориха вътрешните им очи и двамата в един миг видяха цялата вселена и се сляха с нея.

Прозвуча тогава тих и нежен глас, глас по-нежен и по-мил от гласа на най-милата майка:

-Бъдете благословени, мили деца! Бъдете благословени! Велико бъдеще ви очаква! Радвайте се! Радвайте се и носете и вие радост на всички.

Когато отвориха очите си и се погледнаха един друг, Гео и Надя видяха, че от телата им се излъчваше сила, сияйна светлина.

Така двамата земни човека се родиха за втори път и тръгнаха по пътя на безсмъртието.

А когато измина една албитойска минута от идването им в този свят на радостта, минута равна на 10 000 земни години, в мига, в който на изток изгряваше новото, зеленожълто слънце, Надя стана майка на небесно дете.

Част 6

НАДЛЪЖ И НАШИР ИЗ АЛБИГОЯ

Детето беше момиченце. Нарекоха го Лара. То растеше много бързо. Кой знае? Може би неговият растеж да не беше много бърз, но се виждаше такъв на младите родители, защото тук времето течеше много бавно.

Заедно с голямата радост обаче в умовете на Гео и Надя се промъкна и една голяма тревога. Как ли щеше да протече животът на тяхното дете? Дали щеше да е краткотраен като живота на земните хора, или щеше да бъде безкрайно дълъг като живота на жителите на Албигоя?

А детето, което не се вълнуваше от тревогите на своите родители, наистина растеше много бързо. Толкова бързо, че едва бяха изминали и пет албитойски секунди от неговото раждане и то вече говореше, смееше се, тичаше по хубавата поляна, надбягваше се с малките зайчета и катерички, надпяваше се със сладкопойните птички и непрекъснато задаваше въпроси. Въпроси, въпроси, въпроси. Десетки, стотици, хиляди.

Гео и Надя се намериха в чудо. Те едва успяваха да отговорят на един въпрос и ето че трябваше да приготвят отговор на друг, нов. И така постоянно, непрекъснато.

Но не само отговорите бяха нова, което детето искаше от тях. Не! То искаше те да играят с него. Да играят така, както и зайчетата и катеричките и малкото весело кученце играеха с него. Те трябваше да тичат, да скачат, да пеят и да играят на криеница. Да играят постоянно с него.

Не бяха само мама и татко тези, които трябваше да играят с него. Това важеше и за големия татко Данте, и за голямата мама Беа. И те, и те трябваше да тичат, да скачат, да пеят и да играят с него. А те така и правеха. Играеха!

Като измина десетата албитойска секунда от живота на тяхното дете, Надя и Гео се поуспокоиха. Ясно! То ще живее така, както живеят албитойските деца. То ще бъде безсмъртно. Та нали даже и сега, след завършването само на десетата секунда от своя живот то всъщност беше вече на хиляда земни години? Нали всеки албитойски час имаше по сто минути, а всяка минута – по сто секунди? Нали всяка албитойска секунда беше равна на сто земни години?

Да! Детето им щеше да бъде безсмъртно!

Докато дойдеше времето то да отиде в някое от детските градчета, Надя и Гео го водеха със себе си навсякъде, където отиваха. Те имаха на свое разположение един електромобил с мощни слънчеви батерии и един малък самолет, който летеше с непознат за тях двигател.

Сега те започнаха да се запознават по-основно с живота и бита на жителите на Албигоя.

За тази цел веднъж те полетяха със звездолет на много голяма височина над Албитоя и видяха, че успоредно на екватора, през разни интервали от екватора чак до северния полюс се простираха някакви тъмни ивици, обгръщащи като пръстени цялото северно полукълбо.

Съпровождащият ги албитоец, инженер, член на Академията на техническите науки, започна да им обяснява какво представляваха те:

–От екватора до северния полюс са изградени петдесет такива пръстена, разположени по дължината на паралелите. Други петдесет пръстена са изградени и в южното полукълбо.

Всеки от тези пръстени е една цялостна система. Едни от тях са енергийни централи, други са производствени комбинати, трети са огромни радиотелескопи, наблюдаващи цялата галактика, четвърти са части от общогалактическата радиотелевизионна система; пети са комплексите на Галактичния информационен център и т.н.

Напречните ивици, които виждате, пресичащи разположените по паралелите пръстени, са подобни по характер строежи, простиращи се по дължината на меридианите.

Някои от тези ивици се състоят от цели серии от грамадни слънчеви батерии.

Космодрумите са разположени пак по паралелите и са двадесет и шест на брой. Тринадесет от тях се намират в северното полукълбо, а другите тринадесет се намират в южното. Всеки от тях обслужва по един от спиралните ръкави на галактиката, като северните космодруми обслужват горната, северната половина, а южните космодруми – долната, южната половина на ръкавите.

–Не ми е ясно за какви половини от ръкавите става дума – каза Надя.

–Искам да кажа – отговори албитоецът – че пръстените се делят на горни

или северни и долни или южни половини от централната плоскост на галактиката, в центъра на която се намира екваторът на Албигоя.

–По какви начини добивате необходимата ви промишлена електрическа енергия? – запита Гео.

–Единият от тях е водноелектрическите централи. Вие виждате огромните планини, намиращи се под нас. Навсякъде из тях, особено в подножията им, са изградени язовири, просторни като морета.

Вторият е атомните електроцентрали.

Третият е слънчевите батерии.

Четвъртият е трансформирането на различните радиовълни, с които изобилства космосът.

Петият е анихилацията , която ние владеем напълно.

Шестият и седмият са методи, които не могат да ви се обяснят само с няколко думи. Конкретното, което може да се каже, е, че ние улавяме електричество непосредствено от космичното пространство.

–Вие не споменахте термоелектрическите централи. Защо? – запита Гео.

–Защото те у нас не съществуват. У нас въглища и петрол няма. Геологични епохи, подобни на земните, у нас не е имало. От друга страна, ние правим всичко възможно, да не замърсяваме никак природната среда на Албигоя.

–А какво, по-конкретно, е отношението на жителите на Албитоя към жителите на звездните системи на Галактиката? – попита Гео.

–Животът на албитойците е посветен напълно на грижите за поддържането и развитието на живота из цялата Галактика. Ние почти нямаме личен живот. Всички наши институции, всички наши действия са насочени само към една цел: подпомагане по-слабите, по-изостаналите от нас същества, които са наши по-малки братя и сестри.

–Това е чудесно! Не може ли малко по-конкретно да ни разкажете какво вършите вие за тази цел? – попита Гео.

–С удоволствие! – рече албитоецът . Само че за това ще ни е потребно много време. По-добре ще бъде, вместо от мен, да получите тези сведения или направо от Галактичния информационен център, или като започнете системно да посещавате Домашния звездолет, намиращ се във всеки наш дом, а сигурно и в дома на нашия брат Данте Алигиери. Доколкото ни е известно, вие все още не сте го посещавали.

–Вярно, че нашите мили домакини споменаха за него, но залисани в множество други нови за нас неща ние и досега не знаем какво представлява той – каза Надя.

–Уверявам ви, че след като влезете веднъж в него, по-рядко ще ви виждаме вече из улиците на Агарта – рече усмихнатото албитоецът. –Това си има и своето обяснение – добави той вече сериозно. – Там вие ще видите и ще чуете всичко, което ви интересува и за миналото и за настоящето и за бъдещето на цялата Галактика.

Този разговор събуди силно любопитство у Надя и Гео. Те се зарекоха, когато

се върнат у дома си, да помолят Данте и Беа да ги запознаят с Домашния звездолет.

Междувременно звездолетът започна да се издига все повече и повече над Албитоя, като се намираше постоянно над северния й полюс. Така той се издигна толкова нависоко, че земните хора можаха да видят кълбовидната форма на централната планета, а освен това и тринадесетте слънца, които я забикаляха. Гледката беше грандиозна. Те можеха да доловят сыр така и началото на тринадесетте ръкава, започващи от тези слънца. Не след дълго звездолетът се понесе над 13-тия ръкав.

-Не бива да се задържаме дълго време в пространството около и над Албитоя - каза инженерът - защото точно тук, близо до нея се намира страхотният вихров пръстен от огромни количества водород, изхвърлян непрекъснато от безбройните околни звезди, в резултат на мощни ядрени взривове.

-На какво са резултат тези взривове? Ние ги забелязахме отдавна от земята? - запита Гео.

-Част от тях имат естествен произход. Те са резултат на ядрените процеси в самите звезди. Но по-голямата част от тях са резултат на нашата планомерна дейност за организиране на Галактиката. При тези ядрени процеси се създават химическите елементи, започвайки от водорода, който е най-разпространеният елемент във вселената, преминавайки през хелия, урана, плутония, тория и оловото, през различните им краткотрайни и дълготрайни изотопи, докато се получат стабилните химически елементи, от които са изградени планетите. Ние вземаме участие и в изграждането на планетите, в създаването на тях на условия за организиране живота и в колонизирането им. Нашата крайна цел е: заселването на цялата Галактика.

-Интересно! - рече Гео. - Ние на Земята и досега приемаме, че еволюцията на видовете се дължи изключително на естествения подбор.

-Да! - отговори инженерът. - Вярно е, че има естествен подбор. Не трябва да забравяте обаче, че успоредно с него съществува и изкуственият подбор. Та нали вие, земните хора го практикувате от хиляди години насам при вашите растения и животни. Ние пък сме тези, които провеждаме изкуствения подбор на човешкия род по различните планети, като имаме за цел ускоряването на неговата еволюция и издигането му на нивото на нашата цивилизация. Как става това ще разберете, като поживеете известно време между нас.

-По този въпрос - каза Гео - нашият приятел Данте ни поразправи вече някои неща.

-По-нагледно ще можете да видите тази наша дейност, когато отидете на някоя по-нова планета, където животът е още в своя зародиш. Комендантът на космодрума 13 ме помоли да Ви предам, че, когато пожелаете, можете да отидете заедно с него до една от планетите на тринадесетия ръкав, където в момента има наш експедиционен корпус.

-С удоволствие! - каза Надя. - Много ни се иска да видим този млад свят.

-Да! Ние... - искаше да каже нещо и Гео, но не можа да довърши думите си, защото изведнъж из целия звездолет се разнесоха резките звуци на аварийната

сирена.

Инженерът се приближи до един микрофон и запита:

-Какво има?

Някакъв глас му даде кратък отговор.

-Забелязани са два ракетни кораба немного далече. Изглежда, че са пострадали от нещо. Дрловени са сигнали за помощ. Тръгваме към тях да им помогнем.

Надя и Гео се доближиха до големите екрани и ето, че не след дълго време върху единия от тях се провидя някаква светла точка, която бързо започна да расте, докато най-после се превърна на два летящи съвсем близо един зад друг, неголеми ракетни кораба.

Когато албитойският звездолет се приближи към тях, измени курса си и тръгна успоредно с тях, Надя и Гео забелязаха, че задният кораб се изравни с предния и полетя успоредно с него, почти допрян до него. А ето, че и вратите му се отвориха и от тях изскочиха четири моста, които се допряха до другия кораб.

-Какво е това? -извика Надя - Виж, виж какви чудовища!

-Виждам, но не разбирам нищо! - рече Гео.

И наистина, сцената, която се разиграваше в момента пред очите на земните хора, не можеше да бъде разбрана от тях. В предния кораб все още не се виждаха никакви външни признаци на живот, а ето че от вратите на настигналия го кораб, по четирите моста, към него плъзнаха някакви зелени чудовища, подобно на земните октоподи, само че с по шест крака. Главите им бяха обвити с големи прозрачни кълба, телата в прозрачни облекла, а на гърбовете им се виждаха някакви издутини, подобни на контейнери. Те ловко започнаха да се придвижват по мостовете с четирите от крайниците си, като в другите два държаха някакви предмети.

Светнаха изведнъж някакви сигнали върху един малък пулт, намиращ се близко до Гео. - Х - Х - Т - Т - М - светна отново пултът, като този път се чу някакво леко свистене.

-Гледай! Гледай какво става! - прошепна Надя.

Гео отново обърна погледа си навън към сцената с двата кораба.

-Ха! Какво става там? Защо всичките зелени чудовища изведнъж се заковаха на местата си?

-Да! Защо всяко от тях остана там, където се намираше? Едни по мостовете, други по покрива на нападнатия кораб, така както си бяха, едни с крак издигнат за пристъпване, други с ръка, насочила към обвивката на кораба уреда, който излъчваше блестящия лъч. Защо ли се смръзнаха?

-Наистина, защо? Сякаш лентата на някакъв фантастичен филм се беше скъсала, а и върху екрана се беше заковала неподвижна сцена от интересното действие.

Онова, което последва, им разясни всички.

Изведнъж албигойският звездолет светна отново, изходните му люкове се разтвориха и от тях започнаха да излизат космонавти, облечени в скафандри. Всеки от тях държеше в лявата си ръка по една немного дълга тръба. Съвсем спокойно те прелетяха разстоянието от техния гигантски десеткилометров звездолет до двата малки кораба, стъпиха върху покрива на нападналия кораб, взеха под ръка по едно от парализираните звездни чудовища и ги занесоха в техния кораб. В това време другата част от космонавтите вече се намираше при вратите на нападналия кораб, които веднага се разтвориха и от тях се показаха пак такива шестокраки чудовища, само че жълти на цвят.

Когато жълтите чудовища дойдоха в албигойския звездолет, те влезнаха в салона, където се намираха земните пратеници. И какво беше тяхното изумление, когато всичките тези шестокраки чудовища им се поклониха. Едно от тях с най-елегантно движение на горния си десен крайник улови внимателно лявата ръка на Надя и я целуна нежно с меките си устни, а след това поздрави и двамата на най-чист албигойски език:

–Радвам се, че се срещаме, мили хора!

Надя толкова се изненада от това, което стана, че дълго не можа да продума нито дума.

А жълтото чудовище, от очите на което се излъчваше дълбок разум, се усмихна леко и добави:

–Разбирам! Вие все още живеете със заблудата, че човешките същества трябва да имат форма, подобна само на вашата. Нищо! Имате време! Вие ще видите още по-чудни форми от нашите. А ще дойде и времето, когато ще срещнете и безтелесни същества.

От това, което видяха и чуха след този конфузен момент, Надя и Гео разбраха, че жълтите "чудовища" са разумни същества от планетата Мая от звездната система № 384, 486, 113, намираща се във втория кръг на тринадесетия ръкав. Изглежда, че този тринадесети ръкав беше най-бурният и най-хаотичният от всички ръкави.

Като се изключат странните форми на тези същества, историята на народите на тяхната планета приличаше много на историята на земните народи.

Това беше планетата, където все още цареше разделение между народите и класите. Въпреки че там бяха отивали пратеници на Албигоя, въпреки че хилядолетия наред бяха работили върху облагородяването на тези силно развити в умствено и научно отношение народи, егоизмът и алчността все още непрекъснато отъваха общия напредък и бяха станали причина за голям конфликт между двете главни групировки. Резултатът беше масовото изтребване на жълтите същества.

Омразата на зелените ахилои, както се наричаха тези същества, беше толкова голяма, че един техен кораб беше подгонил кораба, в който се намираха едни от водачите на жълтите ахилои и ако не беше бързата намеса на албигоите, щеше да го унищожи.

От разговора, който последва, Надя и Гео научиха, че жълтите ахилои бяха

последователи на пратениците на Албигоя и че бяха възприели и проповядвали тяхното учение за любовта като основа на общочовешките отношения. Те много пъти се бяха опитвали да създадат държавен строй, който да отразява техните идеи. Винаги обаче опитите им бяха пропадали. А сега беше дошла и тази кървава разправа.

Зелените ахилои все още се намираха в плен вътре в техния кораб, в състояние на пълна парализа, предизвикана от силовото поле, създадено от специалните уредби на албигойския звездолет.

Когато този конвой пристигне в Албигоя, там щеше да се види какви мерки трябваше да се вземат по отношение на планетата Мая.

А малката Лара, която през всичкото това време жадно поглъщаше с очи чудните гледки на многобройните светове, сега непрекъснато молеше майка си да я заведе в кораба на жълтите същества, за да си поиграе пак с техните деца.

–Ех, мамо! Да знаеш колко хубаво си играя с тях! И какви песни пеят! Какви приказки знаят!

Когато се върнаха в Албигоя, Беа и Данте бяха на полянката, заети със свои работи. След като се поздравиха, Беа изгледа Надя и й рече:

–Виждам, че нямаш търпение да влезеш в Домашния звездолет. Добре, добре! Яжте първо, а след това ще идем в него.

Когато се изкачиха на втория етаж на къщата, Беа ги поведе към една от вратите, намираща се в коридора, и я отвори. Надя и Гео, който носеше детето в ръцете си, се приближиха и погледнаха вътре. Какво ли имаше в нея? Интересно! Колкото и да се взираха обаче, и двамата не можеха да видят нищо. Стаята беше напълно тъмна. Виждаше се само някаква пътечка, която водеше навътре.

Те погледнаха с недоумение към Беа.

–Натиснете този бутон! – рече усмихнато тя.

Надя я послуша. Изведнъж стаята се изпълни с мека, бяла светлина. Сега вече можа да се види, че това беше голяма обла стая, чиято долна половина се намираше в първия етаж, а горната – във втория. Това беше една напълно обла зала, с диаметър около десетина метра, чиито стени бяха гладки и матовобели. По тях не се виждаше никакъв отвор освен вратата. Беше напълно празна. В нея имаше само една редица от четири кресла и някакъв команден пулт пред тях, обсипан с множество бутони. И креслата, и пултът стояха точно в центъра на облата зала. Те се поддържаха там от една тънка колона, издигаща се нагоре от дъното на залата. А пътечката, която бяха забелязали в началото, водеше до креслата. Тя беше оградена с парапети като мост.

–Вървете след мен! – каза Беа.

След няколко мига всички насядаха в креслата. Сега пътечката с парапетите увисна надолу и се прилепи към колоната, която поддържаше креслата.

–Пак ли ще летим, мамо Беа? — запита малката Лара.

–Пак, мило дете! – рече усмихната Беа. Само че сега ще идем много по-надалеч.

–Преди всичко искам да ви запозная с устройството на нашия Домашен звездолет! – каза Беа, като се обърна към Надя и Гео.

–Тази малка обла зала е нашият телевизионен екран. Наричаме я Домашен звездолет, защото в нея можем да видим всичко, което бихме видяли, ако летим със звездолет навсякъде из вселената , в миналото, настоящето и бъдещето...

Върху този команден пулт се намират много бутони, чрез които ние включваме или някой от хилядата канала, или се свързваме пряко с Галактичния информационен център, откъдето можем да поискаме да ни запознаят абсолютно с всички въпроси, които ни интересуват: астрономия и медицина, биология и създаването и развитието на Галактиката или на отделните нейни звездни системи и техните планети, физика и химия, естетика и музика и така нататък. Галактичният информационен център притежава всякаква документация за цялата Галактика, датираща още от зараждането ѝ.

–Освен чисто научната документация, ние можем във всеки момент да поискаме пряка връзка чрез нашия екран с всяка точка на Галактиката поради това, че от незапомнени времена около всяка звезда и всяка планета непрекъснато се намира поне по един наш звездолет, управляван или пряко от наши пратеници, или дистанционно оттук, от Информационния център. По този начин ние можем да наблюдаваме тези звезди и планети, без да отиваме до тях и да получаваме всички необходими ни сведения.

–Програмата на предаванията на хилядата канала се появява веднага на екрана, щом натиснете съответния бутон. Всеки канал има специализирана програма. Едни от тях предават музикални филми, други – исторически, трети – научни, четвърти – комични и т.н. Има и канали, чрез които се излъчват учебните програми. Имаме и допълнителни записи, които можем да включваме сами и по този начин по много пъти можем да ги следим и прослушваме. Това е особено важно при изучаването на някаква научна дисциплина.

–Чрез Домашния звездолет, освен множеството други странични негови възможности, ние получаваме също и нашата храна.

–А как става това? – запита силно заинтригувана Надя.

–Достатъчно е само в трапезарията си да натиснете бутона за менюто и ето че на малкия екран, намиращ се там, се появяват цветните образи на четиридесет ястия, синтетични храни, плодове и напитки. Това меню се мени непрекъснато. След като ги разгледате, остава ви само да натиснете бутоните на избраните от вас храни или напитки, да натиснете и бутона с кодирания номер на вашата къща и ето, че след една стотна от секундата в специалния шкаф светва зелена светлина. Това е знак, че обществената кухня на вашия район ви е изпратила вече по пневматичните канали поръчаното меню.

–Ами какво става с нечистите чинии? – запита отново Надя – Връщате ли ги обратно на кухнята?

–Не! – засмя се Беа – Те се изработват от такива пластмаси, че когато се

пуснат в едно специално сандъче, се превръщат в безвреден ароматичен газ, който излита във въздуха.

–Такива неща у нас, на Земята се срещат само в приказките! – каза замечтано Надя.

–Друга възможност на Домашния звездолет е това, че с него ние можем да се явяваме и на медицински преглед, ако стане нужда от такъв, нещо, което става съвсем рядко, защото ние всички до един сме лекари и хирурзи.

–Ние можем също така да приближаваме много близко до нас части от наблюдаваната на екрана картина, за да ги разглеждаме по-добре. Освен това можем да влизаме в разговор с хората, които се явяват в даден момент на картината.

–А как става тази мигновена връзка с развиващите се в момента събития из толкова далечните звездни системи? Нали електромагнитните вълни, които са носители на телевизионния образ, се движат с пределната скорост на светлината? – запита Гео.

–Нашето телевизионно свързване става чрез друг вид лъчи, чиито свойства биха могли условно да се уподобят на още теоретическите за вас тахийони лъчи – отговори Беа – То става мигновено. Припомнете си, че на вас все още не ви е известно истинското естество и на самите електромагнитни вълни.

–Мамо Беа! Какво става? Защо не тръгваме! Нали ще летим някъде далеч? – се обади отегчената малка Лара.

–Прости, мило дете! Прости ни, че се увлякохме в толкова дълъг разговор. Ето сега! – отговори тя и натисна бутоните на пулта. Осветлението в залата угасна.

Миг след това тъмнината се разкъса и пред тях блеснаха водите на просторно езеро, в което се отразяваше безоблачно лазурно небе.

Картината, която отначало се намираше само пред зрителите, изведнъж се разшири и нагоре над главите им и надолу под краката им, наляво и надясно около тях, а също и зад тях. Те като че наистина се намираха в звездолет, спрял над голямо синьо езеро.

Като погледнаха надясно, зрителите видяха, че там се простираше нисък бряг, постлан с чист златист пясък, зад който се извиваше хубава, гъста гора.

Прозвуча тиха музика, последвана от обясненията на говорителя:

–Показваме ви репортаж, сниман в момента от нашия звездолет, инспектиращ осмата планета на звездната система номер 486,634,441 от седмия кръг на тринадесетия ръкав. Намираме се в тропическия пояс на южното ѝ полукълбо. Животът тук е още в началния си стадий. Ние ще...

Тук гласът на говорителя внезапно беше заглушен от страхотен рев, който долетя някъде отдясно, от близката гора. Зрителите неволно трепнаха. Измежду високите дървета, по една широка пътека, се зададе със силен тромав бяг някакво четирикрако животно с глава, снабдена с плоска човка. Тялото му беше много голямо и се крепеше на двата му задни крака. Имаше и дълга опашка. Двата му предни крака бяха малки и недоразвити. То тичаше стремително напред, като от време на време обръщаше

страхливо глава назад. Ревът отново долетя. Като го дочу, изплашеното животно хукна да бяга още по-бързо. Изскочи от гората и се запиля към плажа, с намерение да се хвърли във водата, където сигурно щеше да се спаси.

Миг след това обаче изскочи господарят на грьмоподобния рев. Това беше огромно гущероподобно чудовище, главата на което беше надарена с челюсти, обсипани с приличащи на триони зъби.

То тичаше с грамадни крачки, изправено върху двата си задни дирекоподобни крака, като от кръвясалите му очи изскачаше огън, от ноздрите му пара, от гърлото му ужасяващ рев, а от устата му капеше кървава пяна. Някакъв неправилен такт, създаван от нетърпеливото щракане на жадните за плячка трионоподобни челюсти, създаваше темпото на трагичната симфония на смъртта, която съпровождаше разгръващата се пред погледите на наблюдателите драма на първичния живот.

–Мамо! Страх ме е! – проплака внезапно изплашеното дете, когато видя как хищното чудовище настигна бягащото животно и започна да го разкъсва.

Надя прегърна детето си, затвори с длан очите му и започна да го успокоява. Тя самата обаче не можа да се успокои.

Кървавата сцена продължаваше да се разиграва пред нея, като даже започна сега да се разширява. Ето, че иззад гърбовете на зрителите започнаха да се дочуват шумни крясъци и пляскания на криле и скоро над главите им се понесоха едно след друго някакви зъбати чудовища, които се насочиха към брега, към пясъчния плаж, където хищникът вече беше започнал своя обяд. Не само небето обаче се изпълни с ята от хищници. Водите на синьото езеро закипяха и от тях започнаха да изскачат един след друг в някаква лудешка надпревара най-различни хищници.

Така, само за няколко мига, от всички посоки, наредени във формата на широк пръстен около окървавения плаж, се струпаха много и много хищници, които едва сдържаха нетърпението си да вземат участие в пира на царя на горите.

–Мамо! Страх ме е ! – изплака отново детето. И наистина ревът и животинският вой станаха толкова силни и ужасни, че не само детето, но и възрастните не можеха повече да издържат.

Тогава Беа натисна един бутон и прекъсна предаването. Залата отново светна. Кошмарът изчезна. Ужасът обаче дълго време не напусна хората.

–Няма нищо, мило дете! Няма нищо! Трябва да си сънувало някакъв лош сън! – ласкаво заговори Надя на развълнуваното дете.

–Грешката е моя! – със съжаление каза Беа – Забравих, че между нас има и дете. А и не знаех точно какво щеше да стане. Е, нищо. Ще оправя положението!

Сега тя прегледа внимателно командният пулт и натисна един друг бутон. Залата отново потъна в тъмнина. Детето се стресна и се опита да заплаче, но екранът внезапно светна и върху него започна някакъв игрален, комичен филм, който беше

толкова смешен, че изтри като с вълшебна кърпа зловещото впечатление от сцената в непознатата планета. И детето и възрастните хора се поуспокоиха и развеселиха.

След тази хубава комедия Беа последователно започна да включва най-различни канали. Онова, което започна да се появява пред тях, беше най-различно по характер и беше из всички области на живота на Галактиката.

Картините, които се редяха пред тях, се разгъваха навсякъде по стените на облата зала, бяха цветни и обемни, а звуковете долитаха от всички страни едновременно с най-различните миризми и вкусовете на появяващите се храни и плодове. Впечатлението от това първо пътуване с Домашния звездолет беше много силно и напълно реалистично.

–Вярно, че това е едно превъзходно средство за опознаване миналото, настоящето и бъдещето на Галактиката! – каза Гео. – Необходимо ще е обаче да се запознаем с програмата, съдържанието и системата на предаванията, за да получим максималната полза от Домашния звездолет.

–Този път ви запознах само бегло с програмите на някои от каналите – рече Беа. – Запознаването със системата на предаванията е нещо, за което е потребно да се отдели много време. Не се съмнявам, че вие ще се заемете с това. Ето тук, в този голям том, ще намерите упътвания как да си служите с пулта и какво да подбирате за гледане.

Когато си легнаха в своите кревати и Надя, и Гео, и Лара дълго се въртяха и дълго не можаха да заспят. А когато заспаха, сънят им беше неспокоен. Картините от видяното непрекъснато им се явяваха. Детето ту проплакваше, ту се смееше шумно.

След този първи "полет" с Домашния звездолет посещенията в него станаха много чести.

Безкрайното изобилие обаче на нагледни сведения относно Галактиката не им попречи да продължат своите пътувания и на Агарта и Албигоя. За да запазят своите впечатления и наблюдения от тези пътувания, Гео и Надя използуваха най-различни средства. Те правеха записи в бележниците си, правеха фотоснимки, киноснимки и магнетофонни записи. Всичко ги интересуваше. Всичко трябваше да се документира. И всичката тази документация се правеше с апаратура, донесена от Земята.

Веднъж, след една такава обиколка, когато Данте забеляза колко отрупани с най-различни апарати и чанти бяха Гео и Надя, позасмя се и им каза:

–Струва ми се, че товарът ви е прекалено голям.

–Е, няма как! Нали искаме да заснемем всичко, което ни интересува. – отговори Гео.

–Има, има как! – каза със смях Данте. – Я оставете вашите земни апарати и елате да ви дам други, наши, изработени в Албигоя.

Когато видяха двете съвсем миниатюрни камери, които им даде Данте, Гео и Надя ахнаха от учудване.

Това бяха киноскамери, по малки от дланите им, които правеха едновременно записи на всички картини, които се намираха пред тях, на звуковете, на миризмите и на

вкусовете по магнитен път, върху тънка като паяжина метална жица, с квадратно сечение, дълга около 100 километра.

Записите бяха шокиращи. Видеозаписите бяха цветни. Обективът на отледално-рефлексната кинокамерка беше в променливо фокусно разстояние, като при най-голямото му удължаване даваше сто пъти по-едър образ от онези, които те получаваха при най-късото фокусно разстояние.

Фокусирането, променянето на фокусното разстояние и определянето на експонацията ставаха напълно автоматично.

Енергията за задвижването на камерката идваше от черните слънчеви батерии, разположени по повърхността й.

С тези миниатюрни камерки, закачени с каишки на вратовете им, сега за Надя и Гео събирането на толкова необходимата им информация относно Албитоя беше вече истинска играчка.

При това непрекъснато скитане из огромната планета земните хора научиха много неща за нея.

Така например те научиха, че броят на жителите на Албитоя е точно двеста милиарда и че за всяка звездна система по един от тези албитойци е натоварен с грижата за нейното развитие. Тези грижи са най-разнообразни. Те стигат даже и дотам, че когато слънцата на тези системи повишават своята ядрена активност и застрашават с унищожаване живота на планетите им, тези планети биват отдалечавани от тях и започват да се въртят в по-широки орбити. В някои планети даже има заложени такива сложни механизми, които сами ги отдалечават или приближават към слънцата им, когато те променят своята активност.

При един разговор научиха какви нефизически форми на живот съществуват и че някои от тях са толкова високи и недостъпни за нашето съзнание, както и културата на земните хора е недостъпна за съзнанието на земните червеи.

Научиха също така че има и висши нефизически форми на живот, че съществуват и такива същества, които земните религии наричат "висши духове" и че много често тези духове си служат със слабохарактерните хора като с биологични батерии, използувайки тяхната жизнена енергия за свои нужди.

Веднъж посетиха Института по бионика. Там научиха, че биолозите на Албитоя подпомагат еволюцията на живите същества из Галактиката, като внедряват в техните тела все по-съвършени и по-съвършени органи. И че тяхното съвършенство не е на "световно ниво", както наричат на земята добрите технически устройства, а на свръхсветовно, галактическо ниво.

Други биолози работеха върху усъвършенстването на централната нервна система. Тук Гео запита:

–Нали развитието на индивидите е повторение на развитието на рода?

–Да! Това е вярно. Но вярно е и това, че началото на това развитие поставяме ние, а ние сме само проводници на Великия неизвестен. Не ви ли говори нещо фактът,

че децата се раждат с големи очи и че тези очи не растат успоредно с растежа на тялото им? Не ви ли говори нещо и фактът, че до края на третата година у детето израстват 80 % от обема на централната нервна система, а само 20 % – от обема на тялото?

–Не ви ли е известно също така , че във всеки жив организъм съществува неизвестен още за вас организационен център, който реагира целесъобразно на измененията външни условия, центърът, който е бил забелязан още от вашия философ Аристотел и е бил наречен от него "Ентелегия"?

–Не сте ли се замисляли върху целесъобразността, вложена в устройствата на живите организми?

–Има, ако се намирате в гората и започне да вали дъжд и си направите навес от клони, за да се запазите от дъжда, не вие сами, а дъждът, т.е. външните условия, построяват навеса?

–Има когато у вас настъпи зима, не вие, а зимата започва да отоплява вашите къщи?

–Не сте ли обърнали внимание на факта, че някои от жлезите с вътрешна секреция, жлези, които тежат само по един-два грама, имат до четиридесет функции, а това значи, че със скорост, равна на хилядни, на милионни части от секундата, изработват от сложни по-сложни химически съединения, потребни в даден момент на някой орган?

–Известно ли ви е, че във всяко човешко око се намират по около 100 милиона светлочувствителни и около 10 милиона цветочувствителни нервни клетки, които предават своите сигнали на зрителния център на мозъка по един зрителен нерв, състоящ се само от 1 милион нервни влакна?

–Знаете ли, че вашите пчели имат живот по 23-24 дни и че всяка пчела през този свой кратък живот изпълнява последователно най-различни работи в кошера и че заедно с всяка нова работа се изменя и формата на нейното тяло?

–Известно ли ви е, че не само животните, но и растенията участвуват и се вълнуват от онова, което става около тях?

–Знаете ли, че някои растения и дървета не замръзват даже при 269 градуса по Целзий под нулата. Че някои животни също издържат при много силни студове и че има бактерии, които съществуват даже и при космичния студ?

–А какво ще кажете за факта, че двата ви бели дроба имат големината на два юмрука, а съдържат в себе си алвеоли, чиито вътрешни повърхности са равни общо на 200 квадратни метра?

–Не е ли ясно, че по този начин се създава голяма пренасяща повърхност, през която в кръвта влиза голямо количество кислород, а от кръвта се изхвърля голямо количество въглероден двуокис?

–Тук именно можете да видите един от най-нагледните примери за приложението на принципа за минимален обем с максимална ефективност.

–Не стават ли у вас на Земята всяка година конгреси на учените, които се занимават с изследването на мляко, и не са ли открили те още преди вашата 1970 година, че то съдържа повече от сто най-различни полезни вещества? Не са ли разбрали те, че в него има още много неоткрити досега полезни вещества?

–Не сте ли преглеждали дългите таблици, от които се вижда, че колкото по на север живеят дадени животни, толкова по-голям е процентът на съдържащото се в млякото им масло, а по-малък процентът на водата и че обратното е при животните, които живеят на юг?

–Какво ще кажете за човешкия мозък? Нека оставим настрана известния факт, че в неговата кора се намират около 14 милиарда нервни клетки, наречени неврони. Нека си припомним само факта, че общата дължина на подобните на паяжина, излизащи от невроните нервни влакна, наречени дендрити, само в една човешка глава е равна на 200 до 300 милиарда километра.

Много и много бяха неща , които тези биолози разказаха на Гео, но освен това те му показаха и някои интересни и важни неща под един микроскоп, подобен на електронния. Най-напред те му показаха повърхността на черупките на яйчицата на някои насекоми. Когато видя колко сложни бяха тези повърхности, какви канали, какви пори, какви отвори, какви кухини с най-различни форми и функции имаше по тях, той разбра какви грижи полага живата природа за живота даже и на тези мънички същества.

От всичко обаче, което видя и чу, най-силно впечатление му направи онова, което научи за устройството на живата клетка и за нейния произход.

Особено важно беше онова, което беше свързано с въпроса за самозараждането на живота. Хилядолетия наред вдъхновените земни хора по този въпрос се е водил нескончаем спор.

Интересно беше това, че биолозите на Албитоя бяха в течение на този спор. Те знаеха например, че след средата на XX век един от земните учени беше създал теория за самозараждането на живота, базираща се върху хипотетичното образуване в първичния океан на някакви си "коацервати", от които била възникнала случайно и първичната жива клетка. Това беше теория, която за известно време беше завладяла умовете на някои хора.

Не само според биолозите на Албитоя, но дори и според някои земни биолози, тази теория е нямала предвид някои много важни неща.

Първото нещо е огромната сложност на живата клетка.

Изследванията на земните учени сочат, че е възможно естественото създаване на първите два етапа от химическата еволюция на живота, т.е. създаването на белтъчните блокове и изграждането от тях на големите белтъчни молекули. Третият етап обаче, т.е. образуването от тези молекули на живата клетка, не е така лесна работа, затова защото в нея се намират около 40 милиона големи и средни молекули, които, заедно с малките, вземат участие в 2 до 5 хиляди строго определени реакции, някои от които минават последователно през 20 до 30 стадия, като болшинството от процесите

са свързани взаимно: едни от тях доставят вещество, енергия или информация за други. Казано по-точно, химическите процеси в клетката са единен хилядостепенен свръхпроцес.

Не трябва да се забравя също така, че в клетката се намират около 10 000 белтъчни "фабрики" – рибозоми, в които се сглобяват няколко хиляди типове белтъци, а в клетките на висшите животни – до 10 хиляди. Всяка от рибозомите сглобява средно до 1 молекула белтък в секунда, т.е. всяка секунда в клетката се произвеждат по няколко хиляди белтъчни молекули. А да се сглоби молекулата на белтъка, това значи да се зашият в определен порядък няколко стотин аминокиселини, като се изпълняват още и маса други спомагателни операции: да се подберат нужните аминокиселини, да се докарат до рибозомата, да се разпределят по местата им и да се отдели от всяка пептидна свръзка по една молекула вода. И това трябва да стане само за 1 секунда време! А не трябва да се забравя, че едновременно с това в клетката се намират и 1 милиард молекули на аминокиселини, 1 процент от които е свързан с белтъците, а останалите са "технологически полуфабрикати".

Друга голяма сложност на клетката е това, че основната информация за устройството ѝ, за конструкцията на всеки неин белтък е записана в огромните молекули на дезоксирибонуклеиновата киселина – ДНК. "Съдържанието" на записа зависи от това: по какъв начин, в какъв порядък са разположени в молекулата нейните информационни блокове – азотистите основи аденин, тимин, гуанин и цитозил, които са закрепени върху носещи конструкции, състоящи се от въглеводно-фосфатни вериги. Всяка буква на записа е една тройка от основи в една или друга комбинация. В молекулите на ДНК на клетката на бактериите "тестовете" съдържат 2 до 5 милиона тройки, т.е. около 6 до 15 милиона основи, следващи една след друга в строга последователност. В молекулите на ДНК на човека например има около 3 милиарда основи. А в една десета обемиста книга има само 1–2 милиона букви.

Гео с голямо внимание слушаше онова, което му разправяше биологът, а с още по-голямо внимание наблюдаваше онова, което видя под огромния микроскоп.

Той видя там колко бързо се размножаваха клетките, как за това им размножение се приготвяха голям брой нови белтъци и как се снимаше копие от основния "тест" – молекулата на ДНК. Тази операция ставаше така: двойната спирала на ДНК се разплиташе и към всяка нейна половинка се пристройваха нови азотисти основи, образувайки точен отпечатък от основната молекула. Основите биваха прикрепвани към новоизготвените въглеводно-фосфатни вериги. След това половинката от старата ДНК и новоизградената се извиваха във формата на спирала и се зашиваха заедно. Интересно! Двойната спирала на ДНК се разплиташе и сплиташе не изведнъж, не цялата, а на неголеми участъци. А ферментите! Ако не бяха те, всеки химически цикъл би траял не няколко минути, а хиляди, милиони години.

Гео видя също така как се снимаше копие от молекулата на ДНК. Видя колко бързо, със скорост от 600 оборота в минута, се развиваше и навиваше тя.

Каква сложна автоматика имаше в живата клетка! Как за изготвянето на белтъците от участъците на главния "тест" сър се правеха копия от РНК! Това бяха молекулите на рибонуклеиновата киселина-посредник. Те бяха доста по-малки от ДНК. Тези "тестове" се предаваха направо на белтъчните "фабрики", направо на рибозомите. Там пък стотици сравнително неголеми молекули за транспортната РНК, каквито имаше 20 типа, подвозваха всяка своя аминокиселина, поставяха я върху молекулата на РНК-посредник, като върху шаблон и я съединяваха с пептидни свръзки.

Очите на Гео се премрежиха от гледане, главата му забуча. Как може да се допусне, че всичката тази сложна автоматика е възникнала случайно?

Албигоецът, който отлично долавяше мислите на Гео, се усмихна и рече:

–Въпросът дали е възможно случайното възникване на клетката е много интересен. А че тя не е възникнала случайно, ще научите не само от нас, но и от доводите на един ваш земен учен.

–Вие, земните хора, когато не можете да си обясните някои явления, ги отдавате на случайността. За вас тя играе ролята на голям чудотворец.

–Затова искам да видиш какви са, според този ваш учен, шансовете за случайността при възникването на живата клетка [5а].

–В основата на неговите изчисления лежи предположението, че вашата земна природа е провеждала експерименти по създаването на клетката "в епруветка" с обем 5 х 10 на степен 20 кубични см, което не е нищо друго, освен еднометровият слой на световния океан, покриващ цялата повърхност на Земята. Минималният обем, в който би могъл да стане единичният акт на срещата и сглобяването на всички необходими молекулни блокове, е 10 на минус 12-та степен кубични см, което не е нищо друго освен обемът на най-простата бактерийна клетка. Оттук става ясно, че най-големият брой на участъците, в който би могло да стане възникването на първата жива клетка, е 5 х 10 на 32-ра степен.

–Той допуска, че химическата еволюция на Земята е продължила 2 милиарда години. От друга страна, времето, потребно за единичния акт на сътворяването, е ограничено както от скоростта на образуването на макромолекулите и на по-сложните структури, така и от това, колко дълго може да съществува незавършената структура, очаквайки възможното си завършване. Това време, разбира се, не е по-малко от 1 час, т.е. времето, потребно за да може при умерено благоприятни условия от една бактерия да се образува друга. От това следва, по принцип, че природата е могла да направи не повече от 5 х 10 на 32-ра степен х 2 х 10 на 13-та степен, или това е равно на 10 на 46-та степен опита за сглобяване на най-простата бактерия от молекулярните блокове.

От друга страна, по доста скромни оценки, структурата на най-простата жива бактерия е само една от 10 на 301-ва "фигури", които по принцип, може да се образуват

от намиращите се "кубчета", от молекулярните блокове, образуващи клетката.

Цифрата 10 на 301-ва означава, че пробвайки слепо, по метода на случайното съвпадение, за да сглоби жива клетка, природата е могла да направи 10 на 255-та пъти по-малко опити (10 на 301-ва минус 10 на 46-та е равно на 10 на 255-та), отколкото изисква това вероятностният подход.

Поради това именно вашият земен учен е дошъл до извода, че живата клетка не е могла да възникне за един миг, в резултат на случайно съединяване на молекулите.

След всичко, което му показаха и разказаха, биолозите заведоха Гео в своите конструкторски бюра, където върху големи чертожни маси разработваха чертежи на нови и нови форми на растителни и животински органи и тела, чертежи, които бяха обсипани с безброй безкрайно дълги математически, химически и физически формули и по-сложни зависимости. Тогава той разбра, че онова, което някои хора на Земята кичеха с претенциозното име "рационализъм", е всъщност сапунен мехур. Тук очите му се отвориха за безкрайното вътрешно величие на разумната жива природа.

Разбра най-после той, че досега неправилно беше схващал живите същества, че беше се задоволявал само с изучаването на техните форми и е трябвало да ги изучава, изхождайки от намиращите се в тях три основни елемента, без които е немислимо което и да е произведение на техниката или изкуството, а именно формата, съдържанието и идеята, и че винаги, когато пред нас се намира едно такова произведение, винаги, когато откриваме в него тези три елемента, ние идваме до заключението, че то си има и свой творец.

За звездолетите научи, че били устроени така, че, щом поради някаква причина случайно се отклонявали от програмираната си посока, автоматично изпращали сигнали до ръководния център, който веднага влизал във връзка с тях и проверявал каква е причината за това и дали има нужда от помощ.

Научи също така, че двигателите на звездолетите са много типове: атомни, фотонни, плазмени, анихилационни, антигравитационни и още десетина типа, чието естество е недостъпно за земните съзнания.

В един разговор физиците на Албигоя похвалиха земните физици, че правилно са определили количеството на елементите във вселената, а именно, че водородът е около 85 %, хелият е около 10 % и че в почти равни количества са въглеродът, азотът, кислородът и неонът.

Гео и Надя посетиха и много други институти. Това бяха центровете, които ръководеха ядрените процеси в Галактиката. Те заемаха огромни пространства в северното и южното полукълбо на Албигоя.

За самата планета научиха, че е обърната постоянно с една от страните си към центъра на нашата локална вселена. Получиха също така потвърждение на наблюденията на земните астрономи, че периферните звездни системи са по-млади.

Когато започнаха да посещават многобройните здравни институти, Надя и Гео разбраха, че албигойците познават основно законите на живота и че живеят в

абсолютна хармония с тях. За тях смърт поради болест или остаряване нямаше.

Едва сега и двамата разбраха какво представляваха безбройните малки кубични постройки, които се виждаха навсякъде край шосетата, наредени през еднакви интервали от къси разстояния. Това бяха пунктове, в които призваните се на помощ отнасяха пострадалите от нещастен случай албигойци. Там се намираха специални контейнери, в които чрез особени инсталации се поддържаше необходимата ниска температура, при която телата на ранените дотогава, докато дойдеше повиканата по намиращия се в помещението телевизионен екран бърза авиопомощ, изпадаха в състояние на анабиоза. Там се намираше също така и операционна маса с необходимите хирургически инструменти за онези неотложни случаи, когато дошлите на помощ албигойци, които до един са завършили медицина, инструктирани чрез телевизионния екран от специалистите-хирурзи, извършваха необходимите операции.

Не бяха редки и случаите, когато някои ранени сами си правеха операции.

Такива пунктове за бърза помощ имаше не само край шосетата, но по цялата планета, наредени в шахматен ред на къси разстояния. Затова именно и при най-тежките случаи смъртните случаи бяха редки. А когато дойдеше и смъртта, никой не изпадаше в отчаяние. Всички знаеха, че това беше смърт само за физическото тяло. Въпреки това, вземаха всички мерки за избягването ѝ.

В медицинските институти винаги имаше консервирани живи човешки органи, създадени по синтетичен път. Когато при нещастие даден орган не можеше да се възстанови сам, веднага се присаждаше синтетичният.

Не се присажда само мозък, защото с това щеше да се обърка индивидуалността на албигоеца. Съвсем сполучливо обаче се правеха частични операции на мозък.

Хирурзите на Албигоя не винаги прибягваха до присаждане на изкуствени органи. Те добре знаеха колко големи са резервите на естествените органи и докрай ги подпомагаха да се самовъзстановяват.

Друг път Надя и Гео поискаха да се запознаят с живота и възпитанието на юношите на възраст от 41 до 70 дена.

За тази цел те отидоха да разгледат едно от техните градчета-училища. Сградите на юношеското градче, също като детските градчета, бяха разположени сред просторен парк.

Образованието на юношите имаше за цел да ги запознае не само с родната им планета, но и с цялата Галактика, из която мнозина от тях щяха да работят, когато пораснеха.

Те се учеха в специалните за целта сгради, по поляните, из градините, в зоологическите и ботаническите паркове, пътуваха с кораби по реките и моретата, с електробуси – по сушата, и със звездолети – над Албигоя и из близките планети.

Паметта и интелектът им бяха феноменални. Предметите, които изучаваха, бяха много и много сложни. Освен с наука те се занимаваха и с различни изкуства.

Знанията, които им се даваха, методите, чрез които ставаше преподаването, и

възпитанието, което получаваха, бяха на огромна висота. Надя и Гео разбраха, че ако искаха да обгърнат цялата тази система на възпитание, нямаше да им стигнат и сто човешки живота. Те разбраха също така, че тази система има за цел да спомага за израстването и формирането на бъдещи великани на духа, които няма да живеят само за себе си, а ще работят за цялото галактическо семейство и ще се чувстват щастливи тогава, когато ще носят щастие на другите.

Очаровани от това, което видяха и научиха из юношеските градчета, Надя и Гео решиха, че вече могат да се запознаят и с образователната и възпитателната система за младежите на възраст от 71 до 100 дена.

За тази цел те трябваше да посетят университетите и институтите. Няма думи, с които би могло да се опише огромното впечатление, което им направиха тези многобройни посещения.

–Разбирам – каза замислено Надя – какво щастие е да завършиш висше образование в Албигоя. Разбирам, че тези завършили "младежи" са готови вече за своята благородна творческа работа из цялата Галактика и че ще влязат в легендите и митологиите на много първобитни народи, живеещи из безбройните планети. Знаеш ли, Гео, аз завиждам на тяхното велико бъдеще!

–И аз им завиждам! – рече Гео. – Завиждам им и им се радвам. Не е само образованието обаче, което ми прави впечатление. Много повече ме поразява това, че възпитанието и моралът, които се внедряват в техните характери, създават такива личности, които не се различават много от образите на описаните от древните и новите религии герои, светии и ангели.

Не след дълго време комендантът на Космодрум 13 Федон Нурим им дойде на гости. Той им каза, че техният звездолет Тау 1 отдавна вече бил поправен и че ако искат могат да направят с него посещение на някоя съседна планета.

Надя и Гео поблагодариха за поправянето на Тау 1, но казаха, че предпочитат да го превърнат на склад за безбройните записи, документация и предмети, които събираха из Албигоя и които трябваше да занесат на Земята.

Тогава Федон Нурим им предложи да направят пътуването си с някой от албигойските звездолети.

Надя и Гео с радост приеха поканата. Онова, което те, съпровождани от малката Лара, видяха из този нов за тях свят, беше толкова много и толкова интересно, че цял роман нямаше да стигне, за да се опише напълно.

След завръщането си от интересната планета Гео и Надя подновиха своите пътувания из Албигоя. Този път те обърнаха внимание на безброй много хора, които пътуваха или спортуваха. Като се изключеха онези огромни пръстени, разположени по дължината на паралелите и меридианите, където се намираха известните им вече производствени предприятия, енергийните централи, радиотелескопите, радиотелевизионните приемателни и предавателни отделите на Галактичния

информационен център, веритите от слънчеви материи, космодрумите и т.н., навсякъде по останалата площ на планетата се виждаха неизбройно много градини, езера, спортни игрища и басейни. И хора, хора, хора! Много хора, които се забавляваха, играеха, пееха, танцуваха, рисуваха и спортуваха. Видовете игри и спортове бяха неописуемо много.

Освен някои, познати на земята игри и спортове, тук се практикуваха и много други местни и дошли от другите планети.

-Интересно! - каза Надя, като наблюдаваше участващите с чисто младежко увлечение в игрите стройни албигойци с богоподобни образи. - И това са свръхсъществата, които направляват съдбините на милиардите слънца и звезди на Галактиката! Свръхсъществата, които за нас са прототиповете на гръцките богове. И колко са чистосърдечни, колко са мили и весели!

-Да! - замислено добави Гео. Кога ли и ние, земните хора, ще станем като тях?

Уморени от скитането за набиране впечатления и сведения относно Албигоя, земните пратеници със същото увлечение започнаха да участвуват и в игрите и спортовете. Това беше чудесно удоволствие и отдих! А малката Лара се заливаше от смях, като гледаше как и татко, и мама, а и толкова много още други татковци и майки, играеха като истински деца и сама вземаше участие в техните игри.

Толкова масови бяха тези игри и спортове, че неосведоменият външен наблюдател би добил впечатлението, че тази планета е място за лекомислени същества, които не знаят какво е учение и труд.

А музиката! Музиката, която долиташе отвсякъде, беше вълшебна. Това не беше онзи вулгарен естраден рев, който на Земята някои наричат "забавна музика", денонощно изригващ от милионите високоговорители, заглушаващ ушите и замайващ умовете на подрастващата младеж! Не! Тук всеки човек беше певец и музикант-виртуоз. Многобройни бяха и композиторите на тази чудна музика, която с пълно право би могла да се нарече "божествена". Тази музика именно прозвучава тук-там в произведенията на някои от великите земни композитори - музика, която тези нежни земни музикални ясновидци долавят в своите творчески блянове. Музика, която те се опитват да възпроизведат с несъвършените земни музикални инструменти.

Да се опише тази музика е невъзможно! За нея ние, земните хора, още нямаме възприятия и понятия.

Едва когато вкусиха достатъчно от радостите на почивката, игрите и естетическите удоволствия, Надя и Гео разбраха добре смисъла на последователното сменяне на работата с почивката и решиха отсега нататък да не се увличат в непрекъснатото събиране на данни относно Албигоя, а да се забавляват и почиват от време на време така, както албигойците.

Галактичният информационен център всъщност се състоеше от две части - северна и южна, обслужващи съответно северната и южната половина на Галактиката.

Всяка половина от своя страна се състоеше от огромен комплекс подцентрове, простиращи се по дължината на един от паралелите, разделени на 13 дяла, по един за всеки от ръкавите. Информацията, която можеше да се получи от тях, беше абсолютно всестранна, защото се беше натрупвала без никакво прекъсване.

Първото си посещение Надя и Гео направиха в Отдела за северната част на 13-тия ръкав и буквално потънаха в неговия неописуемо огромен архив. Какво ли нямаше в него? Всичко, абсолютно всичко,отлетяло в миналото, и всичко, което ставаше сега из севера на 13-те кръга на този ръкав.

Този подцентър обаче не беше само архив. Той беше живата връзка с тези приблизително 65 милиарда звездни системи, намиращи се в северната част на ръкава. По съветите на любезните ръководители на подцентъра Надя и Гео се отказаха от запознаването с материята относно слънчевата система, защото разбраха, че за това ще им е потребно много и много време и че много по-удобно и по-малко уморително ще бъде, ако това стане последователно на прекъсвания в Домашния им звездолет.

Затова се задоволиха само с набирането на някои по-общи данни относно възникването и организирането на целия 13-ти ръкав, който беше най-младият от всичките ръкави.

Много пъти повтаряха те своите посещения в този подцентър и всеки път се връщаха изпълнени с нови впечатления, нови знания и купове най-различна документация, регистрирана по оптични, акустични и електромагнитни пътища.

По този начин информацията, натрупваща се в "Тау 1", растеше все повече и повече.

Веднъж, след като умората от усилените проучвания в подцентъра беше отлетяла с помощта на почивката и развлеченията в една красива езерна местност, когато се върнаха у дома си, Данте ги посрещна сърдечно и им каза:

-Искате ли да отидем на място, където, надявам се, ще видите и чуете неща, много интересни за вас?

-Разбира се! - с готовност се съгласиха младите хора.

-Разбира се! - сериозно повтори и Лара, която неотлъчно ходеше навсякъде с майка си и баща си.

Мястото, до което трябваше да отидат с малкия електроплан, не беше много близо. Когато наближиха до него, те видяха, че се намират над един голям горист парк, прошарен със сини езера и тихи, бавно течащи реки. Скоро слязоха на една площадка и тръгнаха по сенчеста алея.

По пътя си към центъра на парка те срещнаха няколко групи увлечени в разговор хора с много сериозни изражения на техните разкриващи интелект лица. Те се движеха бавно по хубавите алеи и разговаряха.

Когато стигнаха до своята цел, земните хора видяха, че това беше нещо като амфитеатър, подобен на древногръцките. Извиващите се във формата на полукръг

каменни пейки, наредени една над друга, бяха 13 на брой.

-Гледай! - почти извика Надя, като хвана Гео за ръката.

-Гледай какви странни същества седят на пейките!

Гео не отвърна нищо. Той едновременно с Надя беше видял, че по пейките бяха насядали някакви най-различни по форма и цвят същества, които спокойно разговаряха помежду си.

-Да не би и тези същества да са хора? - запита Надя.

-Не само че са хора, но заедно с онези, които срещнахме преди малко по алеите - отговори Данте - са едни от най-добрите представители на човечеството.

Данте и земните хора седнаха на първата каменна пейка.

Амфитеатърът скоро се напълни. Не след дълго на сцената се появи един строен мъж с божествен образ, чиято фигура излъчваше светлина.

Щом го забелязаха, всички насъбрали се станаха на крака. Всред настъпилата тишина се разнесе ясният и топъл глас на човека с божествения образ:

-Мили братя!

-Натоварен съм от Съвета на Бащите да ръководя това извънредно събрание на съвета на 130-те представители на кръговете на 13-тия ръкав. Моля, седнете на местата си.

След тези думи говорителят седна до една маса, намираща се на предния край на сцената и продължи своето обръщение:

-Задачата ни този път е да обсъдим положението на планетата Мая, шестата планета от звездната система № 384, 486,113 от втория кръг на 13-тия ръкав, след разигралата се там трагедия, избиването на жълтите ахилои, извършено от властвуващите там зелени ахилои. За да добием по-добра представа относно причините на тази трагедия, ще трябва да изслушаме разказите на намиращите се тук представители на жълтите и зелените ахилои, след което ще решим какви мерки трябва да се вземат за поправяне на положението в тази планета.

След тези думи на говорителя на сцената излязоха две групи от по шест души жълти и зелени ахилои с познатите вече на земните хора прозрачни шлемове на главите им и контейнери върху гърбовете им. Те плавно и ловко преминаха през сцената с помощта на четирите си крака, леко размахвайки двете си ръце и застанаха край масата, жълтите отляво, а зелените отдясно.

-Преди да изслушаме обясненията на двете групи - обясни на събранието говорителят - трябва да ви кажа, че поради неподходящата за техните организми наша атмосфера нашите гости носят шлемове на главите си и контейнери на гърбовете си, пълни с комбинация от газове, отговарящи на тяхната собствена атмосфера. Разговорите между нас, както обикновено в такива случаи, ще се превеждат от преводаческите машини. Само водачът на групата на жълтите ще ни говори на албигойски език, който му е добре известен.

Тогава жълтият ахилой, за който стана дума, излезе напред, поклони се леко и елегантно на ръководителя на събранието, а след това се обърна към представителите на 13-тия ръкав и заговори:

-Мили братя, така стана, че ние, водачите на жълтите ахилои, не успяхме да убедим зелените ахилои, които бяха наши управници и държаха в ръцете си всичките богатства на планетата, да се откажат от наложеното със сила свое привилегировано положение и да възстановят съществуващите в миналото права на нашия народ. След като се убедихме в безполезността на тези многобройни наши опити да въздействуваме върху съвестта на зелените, ние можахме да убедим жълтия народ да започне мирно гражданско неподчинение. Това беше само една демонстрация. Ние престанахме да купуваме стоките, които се произвеждаха в предприятията на зелените, и работниците престанаха да ходят на работа. Транспортът спря. Спря и плащането на данъците. Стопанският живот на планетата беше парализиран напълно.

Тогава, вместо да си вземат бележка от тази мирна демонстрация на недоволство на народа, зелените управници, които държаха в ръцете си добре обучена войска, започнаха да избиват жълтия народ. Претърпели неуспех, ние водачите на народа, трябваше да бягаме, за да потърсим помощ от вас, които в продължение на хилядолетия ни бяхте изпращали своите пратеници, онези благородни души, които неуморно и самоотвержено бяха проповядвали всред нас учението за любовта като основа на човешките отношения. Останалото ви е известно.

Скъпи братя! Ние сме смазани. Бъдещето на нашия народ е мрачно. Само вие можете да ни помогнете. Молим ви, помогнете ни! Ние...

Представителите на 13-тия ръкав с голямо внимание изслушваха продължилата и след тези думи реч на водача на жълтите ахилои.

Когато речта му завърши, слушателите започнаха да му задават въпроси, на които той отговаряше най-подробно.

След него, сега вече с помощта на преводачните машини, говориха и останалите жълти ахилои.

През всичкото време, докато траеха тези разговори, групата на зелените ахилои стоеше безмълвна, впила смутени погледи в пода на сцената.

Когато разговорът с жълтите ахилои завърши, ръководителят на събранието се обърна към зелените и каза:

-Ваш ред е сега и вие да дадете вашите обяснения.

Всред групата на зелените настъпи смущение. Изглежда, че никой от тях не смееше да заговори пръв.

Ръководителят отново ги подкани:

-Говорете, защото иначе ще трябва да приемем, че казаното от жълтите ви братя е пълна истина. Говорете и обяснете вашето поведение.

И след тези думи на ръководителя обаче никой от зелените не проговори. Едва след третата покана един от тях пристъпи несмело напред и заговори:

–Макар, че ми е много трудно да призная това, трябва да кажа, че всичко изнесено от нашите братя, жълтите ахилои, е вярно.

Като чуха това, двама от групата на зелените реагираха много шумно.

–Защо тогава сте започнали да унищожавате народа на жълтите ахилои? – запита ръководителят.

–Затова, защото не беше лесно, след като хилядолетия бяхме държали властта и богатствата в ръцете си, след като хилядолетия бяхме живели с убеждението, че жълтите ахилои са ниша класа, годна само за робуване, да приемем един ред, който щеше да ни отнеме всичко и щеше да ни изравни с презираните дотогава от нас роби.

–А защо сега признавате, че те са ваши братя?

–Затова, защото тук при вас със собствените си очи видяхме, че може да съществува обществен ред, при който всички са равни и щастливи. Преди да видим вашата страна, ние не вярвахме, че това е възможно.

–При това ваше ново разбиране за живота, вие, които сега стоите тук пред нас, готови ли сте да заработите заедно с вашите жълти братя за възстановяването на опустошената ви планета и за установяването в нея на такъв ред, който ще донесе равенство и благоденствие за всички?

Зеленият ахилой се замисли и дълго мълча, а след това отговори:

–За себе си аз мога да кажа, че съм готов. Останалите мои братя трябва да вземат решение, всеки за себе си.

–Правилно! – рече ръководителят на събранието. След това се обърна към смълчаната група на зелените:

–Чакаме вашите решения!

Сред групата настана голямо смущение. След дълго колебание обаче един по един, трима от тях заявиха, че разбират досегашното си заблуждение и че ще заработят за общото благоденствие.

Изключение обаче от този поврат към доброто направиха останалите двама от групата. Това бяха по-едри ахилои с някакъв горд и надменен израз на лицата им, чиито две големи очи блестяха със студена светлина.

–Не! – заяви твърдо единият от тях – Аз не мога да приема мисълта, че тези презрени жълти роби са равни с мен, който произхождам от великия род на управниците Менир Му. Благородството е гаранция за напредъка. Робите са само работна ръка.

–Аз се присъединявам към думите на моя благороден събрат. – заяви вторият зелен ахилой.

Презрителните надменни декларации на двамата бяха посрещнати с дълбоко мълчание от събранието. Тишината продължи доста време. Тя беше нарушена най-после от ръководителя, който каза:

–Драги представители на 13-тия ръкав! Вие изслушахте и двете страни,

взели участие в трагичния конфликт, станал на планетата Мая. Нека сега вземем решение коя от двете страни смятаме за виновна, а след това да помислим как да помогнем на пострадалия народ на планетата.

Така започнаха разискванията , които продължиха дълго време. Това бяха изказвания на представители на Галактиката, бяха мисли на добри и мъдри свръхсъщества.

Тези изказвания и предложения направиха много силно впечатление на земните хора. Данте сънр ги изслуша с голямо внимание. Особено силно беше впечатлението на тримата от онова, което говори ръководителят на събранието.

Накрая се взе решение да не се прилагат засега насилствени мерки срещу планетата Мая, като се направи един последен опит за въздействане върху съвестите на управляващата зелена класа ахилои. За тази цел там се изпращаха следните големи мъдреци: Сократ, Платон, Аристотел, Питагор, Богомил, Ян Хус, Лютер, Спиноза, Гьоте и Толстой.

Тези представители на Албигоя трябваше да положат всички усилия да обърнат студените сърца на зелените управници. Те трябваше да ги убедят да възприемат идеята, че всички хора са братя и че трябва да живеят свободно и щастливо. Тези управници трябваше да бъдат убедени, че пътят към този щастлив общ живот е пътят на Любовта. Представителите се надяваха, че тази група от мъдреци ще успее в благородната си задача и им пожелаваше успех.

За всеки случай обаче беше образувана още една група от трима пратеници на Албигоя, която щеше да разчисти пътя към желаното благоденствие,ако мисията на първата група временно не успееше.

Представителите на Галактиката бяха убедени, че в такъв случай, щом като първият от тримата, който щеше да действува по пътя на Закона, вторият – по пътя на Меча, а третият– по пътя на Огъня, те щяха да разчистят пътя за успеха на десетте големи мъдреци, успех, който щеше да бъде вече траен и щеше да донесе на планетата вечно щастие.

–Поздравявам ви! – каза Данте на Гео и Надя. – Поздравявам ви! Този път честта се падна на вашата планета. Всичките тези пратеници на Албигоя са бивши жители на Земята.

–А кой е ръководителят на това събрание? – запита Гео. – Стори ми се, че неговият образ ми е познат. Да не би и той сънр да е представител на Земята?

–Само отчасти! – каза Данте. – Това е един от големите синове, елохимът Вениел, който беше на Земята от края на 19-тия до средата на 20-тия век. Там той беше известен под името Беинса Дуно.

–Как? Учителят? Нашият Учител? – извика развълнувано Надя, едва сдържайки радостните си сълзи.

–Така! Сега разбирам! А аз го познавах само от неговите портрети! – каза

Гео.

В това време елохимът Вениел с леки стъпки се запъти към тях. И интересно, онова непонятно за Надя и Гео състояние на радост, лекота и равновесие, което бяха почувствали още в момента, в който на сцената се беше появил ръководителят на събранието, сега, с всяка негова крачка, започна да се усилва все повече и повече. Най-после стройната светеща фигура дойде съвсем близо до тях, вдигна за поздрав нагоре отворената си дясна ръка и рече с топлия си глас:

–Добре дошла, Надя! Добре дошъл, Гео! Как си Лара, дете мое ?

Изпълнени с радост и щастие, Надя и Гео се наведоха и целунаха ръката на своя Учител. А миг след това малката Лара се намери върху гърдите му, като го прегръщаше с малките си ръчички, целуваше го и викаше:

–Милия, големия татко! Откога те търся! Откога! Къде беше толкова дълго време?...

Развълнуваната майка се опита да вземе обратно своето дете, но смеещият се елохим не й го даде, а го притисна до гърдите си и каза:

–Нека остане още малко в моите прегръдки. Тя наистина ме е търсила през хилядите изминали години на нейния живот. Тя много пъти е била заедно с мен и много пъти се е разделяла с мен. А и вие, нейните родители, не чрез моя земен портрет сте се запознали за първи път с мен. Спомнете си! Спомнете си!

Като каза тези думи, той допря последователно дясната си ръка до челата на Надя и на Гео.

От този допир някаква огнена вълна нахлу и у двамата, изпълни ги чак до върха на главите им и преля, като им донесе непознато блаженство. А после сякаш някаква магическа пръчка се докосна до вътрешните им очи и те се отвориха. Отвориха се за всичко онова, което бяха изживели заедно със своя Учител през дългия път до тук, път, преминаващ през много и много форми и светове. И чак тогава съзряха, че винаги и навсякъде заедно с тях крачеше и стройната фигура на тяхното мило дете...

Оттогава нататък, чак до края на техния престой, Надя и Гео непрекъснато ходеха при своя Учител. Така те научиха от него много и много неща относно Агбитоя и още по-висшите светове, относно съдържанието, смисъла и целта на живота.

А вечер, когато се бяха дълбоко заслушали в мъдрите думи на своя Учител, с върховна изненада видяха как пред тях съвсем неочаквано изникна една стройна божествена фигура, която излъчваше силна бяла светлина.

Когато го видя, техният Учител, безсмъртният елохим Вениел, сведе глава пред него и каза на изненадата земна двойка:

–Целунете ръка на най-големия от големите, на този, когото някога на Земята хората нарекоха Христос!

Част 7

А ЗЕМЯТА БЕШЕ НЕУСТРОЕНА И ПУСТА...

След като дълго време бяха сдържали нетърпението си, вечер земните гости помолиха Беа и Данте да гледат в Домашния звездолет филми от историята на Земята.

По познатия им вече начин всички насядаха в креслата. Малката Лара вече беше забравила кървавата случка, която беше гледала по-рано, и сега развълнувано запита:

–Къде ще отидем сега, мамо Беа? Надалече ли ще летим?

–Надалече, мое дете, надалеч! Ще идем чак до планетата на мама Надя и татко Гео.

Като каза това, тя натисна бутона, чрез който се включваше каналът на подцентъра за 13-тия ръкав от информационния център. Върху екрана веднага се появи познатият им вече образ на един от сътрудниците на подцентъра, при когото бяха ходили няколко пъти. Той също ги позна и запита:

–Какво желаете да видите, мили хора? Сигурно вашата планета.

–Нашата! Нашата! Планетата на мама и татко! – възбудено извика малката Лара, преди още родителите й да могат да се обадят.

–Сега, сега, мое дете! Имай малко търпение! Само че ние ще започнем с най-древната й история, преди твоят татко и твоята майка да са живели на земята – каза образът от екрана.

–Е, тогава не искам! Искам си Земята на мама и на татко! – извика Лара, готова да заплаче.

–По-спокойно, по-спокойно, детенце! – започна да я успокоява Надя. – Ще дойде време да видиш и нея. Сега трябва да се запознаем с далечното минало на нашата Земя.

Детето малко по малко се успокои.

Не мина много време и на екрана се появи надпис:

"А ЗЕМЯТА БЕШЕ НЕУСТРОЕНА И ПУСТА..."

Документално-легендарен филм от епохата на възникването и организирането на третата планета от звездната система № 13-9-169, 364, 489.

Заедно с появяването на надписа, сред настъпилата тишина прозвуча тиха, странна музика. Мракът, завладял екрана, се разкъса. Седналите в креслата зрители като че ли отново се намериха в прозрачния звездолет, от който можеха да гледат във всички посоки.

Тогава от огромната височина, на която се намираха зрителите, забелязаха някъде долу под тях просторен космодрум. Звездолетът, от който наблюдаваха тази картина, като че ли започна да се снижава и космодрумът започна да се приближава

все повече и повече, докато в един момент звездолетът спря неподвижно на определена височина, от която съвсем ясно се виждаше онова, което ставаше долу на космодрума.

А там, върху просторните земни квадрати, изправили челата си към безкрайното лазурно небе, подобни на гъста гора от фантастични стройни кедри, се виждаха гигантските корпуси на няколко хиляди звездолета.

На единия край на космодрума, точно пред погледите на четиримата зрители, се виждаше голямо множество хора.

Екранът започна да се приближава отново. Фигурите на множеството започнаха да стават по-големи, по-различими. Това бяха хора, едри, здрави и млади. Бяха не по-малко от сто хиляди. Това беше сякаш някаква армия, строена за далечен поход.

Издигната малко над главите на тези хора, точно пред тях, се виждаше дървена естрада, върху която имаше неголяма група хора. А пред тях, застанал пред един микрофон, стоеше строен и красив мъж с богоподобен образ, от който, макар че беше светъл ден, се излъчваше силна светлина.

Той изгледа строеното множество и заговори с топлия си глас:

-Мили братя и сестри, мили синове и дъщери!

Радвам се, че подготовката за нашия полет е вече завършена и че ние след малко ще тръгнем на път, за да изпълним възложената ни от Съвета на Бащите задача. Пътят ни до деветия кръг на 13-тия ръкав е дълъг. Задачата ни е трудна, но изпълнима. Тя ще трае шест албитойски дни. Когато я завършим, още една неустроена и пуста планета ще стане дом на човека, още една планета ще се присъедини към нашето голямо семейство.

-Моля, всички участници в нашия поход да се качат в своите звездолети. На добър път! Бог с нас!

Не измина много време от запъхването на тези думи и един по един, плавно и безшумно начело с командирския, всички звездолети се понесоха към третата планета на Слънцето.

Когато ескадрата изчезна в мрака на безкрая, върху екрана светна картина, на която се виждаше командирският звездолет. Екранът започна да се приближава все повече и повече, докато най-после погледът на зрителите проби стените на кораба и проникна вътре в него, като се установи върху една врата. Това беше вратата на стаята на командира на звездолетната ескадра. Тя се разтвори и позволи на зрителите да хвърлят поглед вътре. Стаята беше просторна. В нея имаше легло, голяма маса и десетина стола, наредени около нея.

В държанието на двамата по-млади хора към по-възрастния командир се чувстваше безкрайното уважение, което имаха към него, но не се виждаше нито следа от някаква военна дисциплина или сервилност.

-Татко Азраел! - заговори единият от тях. - Съобщих на звездолетите да намалят скоростта си, защото след 50 милиона километра приставаме до входа на магнитния канал на 13-тия ръкав. Всичко ще стане по установения ред.

-Добре, Аниеле! Навреме си им съобщил. Поздравявам те!

-И аз, татко, взех необходимите мерки за дистанционната проверка на инсталациите за повишаване на скоростта на магнитната река до 160 пъти над скоростта на светлината. Проверката показа, че инсталациите са в изправност. Съобщих, че когато дойдем до тях, всеки звездолет ще трябва да вземе необходимите защитни мерки. Координатите са съобщени на всички командири.

-Добре, Михаеле! Радвам се на твоето внимателно отношение към задачите ти! Благодаря ти!

След като тримата поговориха все така приятелски по други въпроси, младежите напуснаха стаята на командира.

След тях дойдоха други. След тях трети. След третите - четвърти.

Командирът никога не оставаше сам. Той трябваше да следи всичко, да проверява всичко, да направлява всичко.

Интересно беше обаче, че с всичките тези свои помощници той се отнасяше не като командир към подчинени, а като баща към своите деца. И всички, които идваха при него, проявяваха своята голяма обич.

Всички, с изключение на един.

Нашите четирима зрители видяха как един млад и красив младеж, с поглед, в който едва се прикриваше някаква злокобна омраза, когато прекрачи прага на стаята, с върховно усилие на волята си успя да предаде благ и весел израз на своето лице и така се приближи до командира, като започна да му докладва, как беше изпълнил своята задача.

Младежът беше сигурен, че с нищо не беше се издал, че нищо не беше показало каква буря от омраза и завист бушуваше вътре в него.

Азраел, чиято аура беше огромна, който проникваше дълбоко в душите и сърцата на всички хора, отдавна беше разбрал какво ставаше с този младеж. Той обаче го обичаше. Затова с усмивка изслуша доклада на младежа и му каза:

-Харесва ми твоята работа, Сатанаеле! Харесва ми много! Продължавай да я вършиш все така! Благодаря ти!

Когато Сатанаел си отиде, Азраел се отпусна върху стола си и затвори очи. Миг след това неговото вътрешно Аз се намери в един от звездолетите, където се намираше кабинетът на главния психиатър на ескадрата. Замисленият психиатър не се изненада ни най-малко, когато Азраел внезапно изникна пред него, а само стана на нозе, леко наведе глава за поклон и се вгледа в него въпросително.

-Не си ли забелязал, Хамалаеле, че с нашия син Сатанаел става нещо лошо? Че той се разкъсва от дълбока омраза? - запита командирът.

-Да, татко Азраел! Забелязах. Само че не можах да разбера причините, защото той винаги се обвива с непроницаемо поле, през което не могат да проникнат вълните на биотоковете. Какво всъщност става с него?

Майката на Сатанаел е в Албитоя немного отдавна. Тя е от една планета в първия

кръг на 13-тия ръкав, произлиза от род, който в дълбока древност е бил жречески и царски. Изглежда, че когато заедно с историческото развитие на човешкия род на планетата висшите институции са били премахнати, потомците на този род са затаили в душите си накърнените си амбиции да бъдат владетели. И ето че даже и сега, след като една далечна негова потомка беше приета в нашето албитойско семейство, тези прикрити амбиции дадоха своите отровни плодове при възпитанието на роденото в Албитоя дете. Сатанаел беше много глезен от своята майка и не беше изпратен да расте в задружната среда на детските градчета, въпреки че на майката неднократно бяха давани съвети в този смисъл. С една дума, тази майка стана причина синът й да стане упорит, капризен и самомнителен. И ето, че този негов характер му донесе нещастие. След като завърши блестящо биология, той се впусна в опити за създаване на изкуствена жива клетка, без да се съветва с нашите компетентни първенци в тази област. Той започна да скита с разни експедиции до планетите на звездните системи, търсейки подходящи, според него, условия за постигането на своята цел.

Той никъде не влиза в сътрудничество с никого. Работи винаги сам. Причината за това е неговата тежка шизофрения, изявяваща се със зле прикривана маниакална амбиция да стане владетел на някоя звездна система. Тази си цел той преследва упорито. С една дума, той е умствено разстроен. Всички деликатни покани от страна на здравните институти за лекуване е отхвърлял. Затова именно при теб няма негов здравен картон.

–При това му положение защо си го приел да пътува с нас? – запита психиатърът.

–Приех го по препоръка на Управлението на биологичните институти, защото е добър специалист и защото ръководителите на управлението смятат, че едно такова пътуване из един съвсем нов за него свят ще му помогне да се възстанови. Аз, от моя страна, ще правя всичко, което мога, за да му помогна, а теб моля да поемеш психиатричния надзор над него. Ще си затварям очите за неговите постъпки дотогава, докато ти ми даваш надежда за неговото излекуване.

При новата огромна скорост, с която летеше по магнитната река, ескадрата скоро навлезе в Слънчевата система и се приближи до нейната трета планета, която тогава беше още в хаотично състояние и всичките й елементи все още бяха в непрекъснат кипеж, все още не бяха се обособили.

Когато дойде близо до Земята, ескадрата се завърти в орбита около нея. Тази орбита се намираше на точно определена голяма височина.

И през време на пътуването си до Земята и когато се завъртяха в орбита около нея космонавтите дишаха въздух, който се създаваше от намиращите се в звездолетите огромни оранжерии, в които растяха най-различни плодове и зеленчуци. Тези плодове и зеленчуци им бяха потребни само за набавянето на необходимите витамини и микроелементи, защото главната част от потребната им енергия те получаваха от

синтетичните храни и направо от светлината на звездите, както и от безбройните потоци ултракъси радиовълни и други видове вълни, които пълнят космическото пространство.

А Земята беше обгърната отвсякъде от плътен черен облак, от космичен прах, който препречваше достъпа на слънчевите лъчи до нея.

Затова първата заповед на Азраел беше да се премахне черния облак.

Започна трескава работа. Когато подготовката завърши, по команда, дадена от командирския звездолет, цялата ескадра от 3000 звездолета започна да се върти с огромна скорост около Земята. Огнените струи на техните резервни двигатели създадоха толкова силно течение, че то повлече след себе си праха, обвиващ дотогава Земята. Така, постепенно-постепенно в посока, противоположна на Слънцето, се проточи подобно опашка на комета дълга река от прах, която най-после се откъсна от Земята и изчезна някъде в космичното пространство. Тогава засияха над Земята златните лъчи на Слънцето!

Поради това обаче, че Земята все още се състоеше от светещи с тъмночервена светлина разтопени метали и други елементи, тя нямаше твърда обвивка, а имаше формата на голяма, удължена капка, обвита постоянно със засбленатa си част към Слънцето, заради което все още нямаше свое околоосно въртене.

–Да бъде ден и да бъде нощ! – беше втората заповед на Азраел.

Звездолетите полетяха отново. Те се строиха в една напречна на земния екватор линия, обърнаха двигателите си под наклон 45 градуса към повърхността на Земята и едновременно с двигателните дюзи пуснаха в действие и намиращите се на носовата им част спирачни дюзи със сила, равна на силата на дюзите на задните двигатели.

Застанаха тогава неподвижно звездолетите над един определен меридиан на Земята и страшна беше силата на огнената струя, която започна да бие върху една и съща линия, пресичаща екватора.

Закипя тогава магмата под тях, огромни огнени гейзери започнаха да се издигат нагоре към звездолетите и дим и пламъци ги обгърнаха отвсякъде. Но не се страхуваха те от нищо. Абсолютно изолираните им обвивки ги пазеха добре.

Дълго, много дълго продължи тази борба между инерцията на Земята и страхотната бомбардировка на огромната ескадра.

И, ето! Не издържа Земята, удължи тялото си в противоположната на своята опашка посока, въздъхна тежко и ...започна да се върти около оста си. Не измина много време и ето че двете й опашки се извиха спираловидно. Не след дълго опашките се приближиха към Земята и тя придоби облата си форма. Така започна смяната на дните и нощите на Земята.

–Да се образува суша! – беше третата заповед на Азраел.

Звездолетите се строиха отново, но сега в две успоредни редици от по хиляда и петстотин броя, които полетяха една след друга, на разстояние 2000 километра.

Те летяха така известно време, а след това от задните странични шахти

на всички звездолети, намиращи се в първата редица, започнаха да изскачат парашути, които влачеха след себе си тръби от тънка и гъвкава материя. Тези тръби започнаха да се удължават все повече и повече, докато най-после парашутите, които ги изпъваха, достигнаха до втората редица звездолети, които ги уловиха.

Разстоянието между отделните звездолети в двете редици беше по един километър, така че широчината на редиците беше около 2000 километра.

Не измина много време и огромните машини и инсталации, намиращи се във всички звездолети, заработиха отново и тръбите започнаха да се разширяват дотогава, докато станаха толкова широки, че опряха една до друга и се залепиха.

Така се образува един огромен плоъск балон, дълъг две хиляди и широк две хиляди километра. Горната му страна беше покрита с метализиран огледален слой, който отразяваше слънчевите лъчи, а долната му страна беше черна. Този огромен летящ килим, закри намиращата се под него земна площ. Така лети той кратко време, а след това изравни скоростта си със скоростта на околоосовото въртене на Земята. По този начин той застана неподвижно над една и съща земна площ. И понеже се намираше на голяма височина, препречи достъпа на слънчевите лъчи до почти половината от земното кълбо. И настана там вечна нощ, нахлу космичният студ и започна магмата бавно да изстива.

Но не с това завърши работата на звездолетите. Те внезапно се откъснаха от килима, който поради придобитата вече инерция продължи да лети сам по своята досегашна орбита, и се запътиха обратно надолу към Земята. А когато стигнаха до 1000 километра над нея, се разпръснаха на еднакви разстояния един от друг, полетяха отново по посока на околоосовото въртене на Земята, като се събраха под сянката, която правеше летящият килим, обърнаха опашките си надолу, създадоха антигравитационно поле под себе си, застанаха точно над определени земни точки, носени от инерцията, заедно със земното кълбо, пробиха тесни дупки в антигравитационните си полета и започнаха да изхвърлят през тях сняг. Да! Сняг! Само че не от водни пари, а от съединения, които гасяха огъня на течната магма. С една дума, звездолетите се превърнаха на пожарогасители. И полетяха парцалите на този синтетичен сняг към разтопената земна повърхност.

Закипя тогава Земята, зафуча и затрепера. Но колкото и да кипеше, колкото и да фучеше, снегът не спираше. Той валеше, валеше, валеше. Ден след ден, месец след месец, година след година, век след век..И гасеше и изстудяваше горещата магма. А имаше си снегът и могъщ съюзник – космичният студ, който се промъкваше в сянката на вечната нощ, създавана от летящия във висините килим и подпомагаше изстудяването на магмата.

Най-после по цялото това засенчено земно полукълбо огънят отстъпи, магмата се умири, замръзна и се превърна на скали. Но понеже беше упорита, от време на време пак кипваше, пробиваше тънката кора от твърди скали и се разливаше по тях дотам, докъдето можеше. Но студът, лъхащ от космоса, я укротяваше и тя отново спираше,

замръзваше.

И ето най-после, върху повърхността на това засенчено земно полукълбо се появи първичният материк с разпокъсано и раздробено лице. Но въпреки неговата външна грозота, той беше здрав, толкова здрав, че не се боеше вече от магмата, която се пенеше под него. От време на време,тук-там той пропъряше по някоя клада, по някой вулкан, през който изтичаше безсилният гняв на магмата.

Когато Азраел видя, че новороденият континент беше вече стънал здраво на краката си, заповяда:

–Край на тази задача! Сто звездолета да слязат върху континента, за да подготвят слизането на ескадрата.

Сто звездолета слязоха върху едно просторно каменисто плато, разположено далече от действуващите вулкани и в непродължително време космонавтите приготвиха там три огромни космодрума, покрити с дебели гранитни блокове, изсечени в околните планини. Там скоро слезе и цялата ескадра, по хиляда звездолета на всеки космодрум.

Последва кратка почивка. А след нея – нова заповед:

–Да се създаде океан от вода!

Това не беше лека задача. Неголемият все още млад континент беше забиколен отвсякъде с гореща магма. Всъщност това беше цял океан от магма. Въпреки това космонавтите решиха сполучливо и тази задача.

За тази цел те успяха да откъснат от орбитата и дванадесетата планета на Слънчевата система, която поради голямата си отдалеченост от Слънцето, беше покрита изцяло с ледове, дебели по няколко километра, и я докараха близо до Земята, като през всичкото време на нейния полет я държаха закрита от Слънцето с огромния изолационен килим. А когато я докараха много близо до Земята, вкараха я в орбита около нея и махнаха килима.Тогава под въздействието на мощните жарки лъчи на все още младото тогава Слънце ледовете на новия спътник започнаха да се топят.Върху Земята започна да се излива страхотен дъжд. Дъжд, дъжд, истински потоп! Океанът от магма започна да кипи. Цялата Земя се обви в топла водна пара. А дъждът валеше, валеше, валеше. Вали много, много години и най-после спря, защото ледовете на спътника се стопиха. Сега той оголя и се превърна в малка скалиста планета, стана вечен спътник на Земята, който по-късно беше наречен Луна.

Резултатът от този многогодишен потоп на Земята беше поразителен. Океанът от магма изчезна. Той се превърна в твърда почва с ниво, много по-ниско от нивото на новообразувалия се материк. На негово място сега се простираше океан от вода, чиято повърхност непрекъснато беше раздирана от безбройните изригвания на вулканите, на оня отдушници, от които течаха потоци магма. Трусове непрекъснато разтърсваха земната снага. Небето безспирно гърмеше и изпращаше безброй мълнии върху Земята.

Това продължи много дълго време, но най-после дойде и краят. Една сутрин Слънцето изгря върху спокойната Земя. Сега неговите лъчи позлатиха успокоената

се вече повърхност на новия земен океан, не вече от магма, а от вода! В него се отразяваше чисто синьо небе. А вдред него, зает почти една четвърт част от общата повърхност на Земята, се простираше първичният континент, създаден от Азраел и неговите албитойци. Ослепително блестяха трите огромни космодрума, върху които, подобни на фантастични кули, почиваха многобройните звездолети на Албигоя.

Там сега беше тихо, защото след многовековното строителство космонавтите имаха нужда от почивка. И почиваха те дълго, много дълго. Всички спяха дълбок сън.

Не спеше само един. Не спеше Азраел, техният голям брат, техният баща. Той нямаше нужда от почивка, защото неговата почивка беше вечното творчество. Той бодърствуваше и мислеше какво още имаше да се прави, за да се превърне тази пустиня в приветлив дом на бъдещите заселници.

Когато почивката на космонавтите завърши, разнесе се нова заповед на Азраел:

–Да се създадат условия, подходящи за бъдещия живот!

За да изпълнят тази заповед, космонавтите се разделиха на много различни творчески групи.

Една от тях, съставена от химици, се зае със задачата да създаде здравословна атмосфера, годна за поддържане на живота. Атмосферата, създала се след образуването на новия океан, се състоеше от амоняк, въглеродиокис, метан и други отровни газове. Поради това, чрез прилагането на планетарен мащаб на сложни химически реакции, амонякът, метанът и повечето от останалите отровни газове бяха превърнати в безопасни твърди вещества, които се наслоиха върху сушата или потънаха на дъното на океана.

Новата атмосфера се състоеше от малко кислород, много азот, много въглеродиокис и минимални количества благородни газове.

Сега задачата бе вече да се намали до минимум въглеродиокисът в атмосферата. Затова, облечени в тежки скафандри, космонавтите започнаха да свалят от звездолетите безброй различни растения и дървета и започнаха да ги засаждат в почвата. Посадените дървета и растения се прихванаха добре и почнаха буйно да се развиват, като започнаха да консумират изобилния въглеродиокис и да отделят кислород. И растяха, растяха, станаха огромни. За тях тази атмосфера, наситена с въглеродиокис, беше добре дошла. А кислородът, който отделяха , започна да се натрупва. Така постепенно атмосферата започна да се изменя, докато стана подходяща за поддържането на живота на по-високи животински организми.

Едва тогава космонавтите свалиха тежките скафандри, но продължиха до носят обувките си с тежки железни подметки, за да се увеличи изкуствено гравитацията до онези размери, към които бяха привикнали на Албигоя.

Друга група, състояща се от физици, получи задачата да намали достъпа на вредните за бъдещите живи същества ултравиолетови лъчи, намиращи се изобилно

в спектъра на слънчевите лъчи, и да сведе до минимум процента на проникващите до земната повърхност смъртоносни космични лъчи.

Тази група успешно разреши възложената й задача, като създаде радиационни пояси около Земята, които започнаха да служат като капани за идващите от всички посоки на космоса заредени частици и не ги допускаха до Земята. Сега смъртоносните космични лъчи успяваха да се промъкнат до Земята само през нощта, след полунощ, когато намаляваше предизвикваната от слънчевите лъчи йонизация на радиационните пояси.

Много бяха задачите, които разреши тази група от физици. Но за тях няма да говорим, защото няма да ни стигне времето.

Трета група, съставена от биолози, успя да прочисти водите на океана от отровните газове и от вредните и радиоактивните вещества.

Четвъртата група от инженери-паркостроители се зае със създаването на просторен парк, който после в митологиите на човешкия род, получи името "Рай".

Най-първо те избраха мястото за парка. Това беше една обширна пустинна равнина, в която тук-там се издигаха невисоки хълмове. След това уловиха водите на извиращите в далечните северни планини две реки и им издълбаха нови корита. Така тези две реки обгърнаха от две страни бъдещия Рай, а в долното си течение се вляха в една река, която се запъти към морето. И нарекоха това място хората на бъдещето "Месопотамия" или "Междуречие".

Но измина много време и ето, че пустата дотогава равнина се превърна във вълшебна градина с хубави пътеки, сини езера, високи тропически дървета и прекрасни цветя. Скоро дърветата започнаха да дават изобилен плод през течение на цялата година, кокосови орехи, фурми, грозде, банани, смокини, нарове, пъпеши и още много други неизвестни по-късно плодове започнаха да зреят под топлите лъчи на Слънцето. Имаше и дървета, които даваха вода, сладки сокове, дори и мляко. А цветята бяха навсякъде! Ярките им цветове блестяха по просторните поляни и въздухът се пълнеше с техните аромати.

Когато градината беше вече завършена, една група архитекти построи на хубава поляна спретната, кокетна къщичка, снабдена със всичко необходимо за едно домакинство. Всичко беше красиво, удобно, уютно. Липсваха само домакините, които трябваше да я обитават и поддържат.

Една сутрин, когато къщичката беше вече напълно завършена, след изгрева на Слънцето на поляната пред нея се събраха много от космонавтите начело с Азраел, който започна да говори на насъбралите се:

–Мили приятели, със завършването на тази градина, ние сложихме края на подготовката на планетата Земя за нейното заселване. Време е тя да бъде обитавана от високоорганизирани същества. Вие знаете, че тук, на Земята, естествената еволюция на животинския свят е вече в ход, след като върху нея попаднаха живи

спори, семена и зародиши, носещи се из космичното пространство.

Водите, сушата и въздухът вече са пълни с най-различни живи същества. Вие добре знаете обаче, че тази естествена еволюция е слепа, че се движи само от естествения подбор, че в нея преживяват само най-приспособените след жестоката и безмилостна борба. Вие сте свидетели накъде беше тръгнала тази слепа еволюция. Вие сте тези, които трябваше да се намесите в изтребването на гигантските гущери, които бяха завладели Земята и препречваха пътя за появяването и доминирането на по-съвършени и по-разумни жизнени форми.

Вашата намеса беше началото на плановия изкуствен подбор тук на Земята.

Това именно е нашата задача тук. Ние сме пратеници на Албитоя, дошли тук, за да заселим земята с хора, на които животните ще бъдат помощници. Вървейки по пътя на една благоприятна за тях еволюция, душите, които населяват животинските форми, ще вървят нагоре по еволюционната стълба. Нашата главна задача обаче е да ускорим еволюцията на човека. Тялото на този земен човек трябва да бъде създадено тук, на Земята, а монадата, която ще го обитава, ще дойде от света на съвършенството.

При даден от Азраел знак изведнъж отвсякъде започнаха да долитат птичи песни, блеене на агънца и сърнички, джавкане на кученца, ръмжене на мечета.

Не измина и минута след долитането на тези гласове и техните притежатели започнаха да се появяват по пътеките, да летят из въздуха и да скачат по клоните на дърветата. Малките пъстри птички запърхаха с крилца над групата космонавти, започнаха да пеят тържествена възхвала на живота, да изказват своята благодарност за приготвената за тях райска градина. Това бяха птички и животни, донесени от Албитоя. Една пъпчица червеношийки кацнаха на раменете на Азраел и започнаха своя благодарствен концерт. А той се усмихна радостно, започна да ги гали по малките главички и запя заедно с тях. След миг към тях се присъединиха и гласовете на космонавтите.

Стана хубаво, хубаво... Сърцата и на космонавтите, и на животните, и на птичките запяха в унисон, радостно, щастливо.

Когато и космонавтите, и новите обитатели на райската градина се умориха от изявяването на изпълнилото гърдите им щастие, Азраел заговори отново:

-Мили приятели, изживявам заедно с вас радостта и щастието, които изпълват сърцата на всички ни, хора, животни и птички. Нека отсега нататък тази просторна градина бъде общ дом и за нас, докато сме на тази планета, и за тези по-малки наши братчета и сестричета. Нека в нея зацари мир и любов. Нека ние, по-големите братя, помагаме на по-малките ни братчета да вървят напред и нагоре.

Настъпилата за няколко мига тишина отново беше нарушена от нов, тържествен, благодарствен химн. Химн на малките пъстри певци.

Когато малките певци се уморих и спряха да пеят, Азраел се обърна към тях, плесна с ръце и извика:

-Сега, мили дечица, тръгнете из приготвения за вас просторен дом, пейте и се радвайте на живота!

Като чуха тези думи, птичките с радостни песни започнаха да се разпръскват из просторната градина. А след тях тръгнаха и щастливите животни...

Така завърши първата част от филма за Земята. Залата отново потъна в светлина.

Унесените от чудните картини приятели дълго мълчаха. Тишината най-после беше прекъсната от детето, което тихичко запита майка си:

-Мамо, къде отидоха птичките и животните? Ще ги видим ли пак?

-Ще ги видим, дете! Ще ги видим!

Част 8

АДАМ И ЕВА

Този път нетърпението на земното семейство беше още по-голямо. Най-нетърпелива беше, разбира се, малката Лара. Тя непрекъснато подвикваше на майка си:

-Мамо! Кога ще видим птичките и животните?

Сега, когато Ева натисна бутона за подцентъра на тринадесетия ръкав, на екрана се появи уредникът и когато видя земните гости, им каза весело:

-Готово! Пускам втората част!

На екрана отново се появи познатата вече поляна. След малко зрителите видяха и чуха как Азраел помоли събралите се там албитойци да се наредят така, че да се образува фигура, представляваща Галактиката с тринадесетте й ръкава. После застана в центъра на фигурата и така стана символ на Албитоя – центъра на Галактиката.

Както Азраел, така и всички албитойци бяха облечени в красиви, чисто бели туники.

Когато всичко беше готово, Азраел заговори отново:

-Мили братя и сестри, мили синове и дъщери, вече знаете защо дойдохме на Земята. Знаете, че освен дето донесохме всичките тези растения, дървета, птички и животни, нашата основна цел е да населим Земята със сродни с нас същества, които още в тяхното начало трябва да се намират вече на едно високо стъпало от стълбата на еволюцията.

-Това същество обаче не трябва да е преселник от нашия център. То трябва да бъде родено тук, на Земята, трябва да израсне тук, трябва да започне своята

еволюция оттук. За тази цел групата наши биолози, ръководени от мен, се зае със задачата да създаде първата земна човешка двойка.

–Ние работихме дълго и упорито, като използувахме албигойски белтъци, от които създадохме живи клетки и от тях успяхме да изградим две човешки тела, мъжко и женско.В момента те се намират в два инкубатора. Те все още са само неподвижни тела, които притежават всички необходими органи, но им липсват двете основни качества: движението и съзнанието. Сега засега в техните тела живеят само клетките на органите, но липсва общият, съзнателният живот на индивида. Остава най-важното – съживяването им, за което ще потърсим намесата на нашия вечен Баща.

Когато Азраел завърши кратката си реч, четири души донесоха двата прозрачни инкубатора и ги поставиха в средата на поляната. Тогава Азраел тръгна към тях.

Преди обаче да стигне там, съвсем неочаквано, един строен и мургав младеж, с надменен поглед, с бързи, но тържествени крачки го изпревари и застана до инкубаторите.

Това беше Сатанаел.

–Аз! Аз ще ги съживя! – извика той. – Това е мое право.

В редовете на космонавтите се забелязa смущение. Няколко от тях се наканиха да отстранят самонадеяния младеж, но Азраел, като се отдръпна назад и се усмихна със съжаление, им даде знак да се върнат на местата си.

Тогава Сатанаел с разтреперани ръце бързо свали капака на единия от инкубаторите, наведе се над лежащото в него тяло и извика силно и властно:

–Адаме! Адаме! Чуваш ли? Стани! Стани и ходи!

Всички албигойци със затаен дъх вперихa погледи в открития инкубатор.

Но... Измина минута, втора, трета. Изминаха цели пет минути. Тялото в инкубатора не прояви никакви признаци на раздвижване.

Тогава Сатанаел се стресна. Той отново се наведе над инкубатора, напрегна всичката си воля, вените на челото му се издуха от напрежение, от очите му като че ли започнаха да се излъчват някакви лъчи и отново извика високо:

–Адаме! Адаме! Стани!...Стани!...

И зачака, разяждан от нетърпение. И този път обаче, макар че изминаха цели десет минути в чакане, тялото в инкубатора не се помръдна.

Тогава Сатанаел хвърли недоумяващ поглед към Азраел, изгледа смутено наредените в кръговете албигойци и избяга в гората.

Тишината дълго време не се наруши. Всички албигойци останаха неподвижно на местата си, без нито един от тях да продума нищо. Мълчеше и Азраел. Всички се потопиха в размисъл.

Когато измина доста време, Азраел отново застана в средата на поляната и заговори:

–Ясно е, че нашият по-млад брат Сатанаел надцени своите сили. Той пред всички нас направи една основна грешка – осмели се да дарява живот, нещо, което е по силите само на нашия общ Баща.

Сатанаел не успя, защото не потърси помощта му, защото тръгна по пътя на егоистичния индивидуализъм, по пътя на търсенето на преходна слава, на задоволяването на властнически амбиции.

Вдъхването на живота е дело на нашия Баща, който е колективна единица, и само тогава, когато се обръщаме към него, всички ние, които творим, можем да привеждаме живота от висшите сфери в нисшите. За да станем добри проводници, ние трябва да бъдем подходящи за тази цел, трябва да станем "свещени съдове", трябва да запритичаме на нервните влакна, които имат свои строго определени форми и структури, годни за провеждане на нервните импулси. Освен това ние не трябва да забравяме, че необходимата за тази им дейност енергия нервните влакна получават от организма.

–Нека сега поправим неговата грешка. Нека се обърнем към нашия общ Творец. Аз вярвам, че той ще изпълни нашата молба.

След тези си думи той издигна ръце към небето, затвори очи и започна да пее тихо с топлия си глас. А думите на тихата му песен бяха сърдечни и благоговейни:

–Татко, Мили Татко! Молим те, дай живот на тези две деца! Отвори очите им, за да видят красотата на своя просторен свят. Дай им сили, за да могат да странствуват из твоя безкраен всемир. Дай им разум, за да могат да разберат твоето огромно творчество.

–Бъди с тях винаги, за да могат да превъзмогнат всички бъдещи трудности. Ние всички те молим за тях и ти благодарим вместо тях за всичките добрини, с които вярваме ти ще ги надариш.

Когато Азраел започна да пее своята молитва, запяха тихо и наредените в кръговете албигойци. Те имаха чудно хубави гласове.

Едни от тях бяха баси, другите – баритони, трети тенори. Тяхната песен беше молитва. Това беше някакъв чудно хармоничен припев, в който се долавяха думите:

–Татко наш! Ние ти се молим за тези деца! Дай им живот! Нека един ден и те и поколенията им се присъединят към нас, а после и към теб. Нека минат по дългия път на самоосъществяването. Нека придобият твоята божественост. Нека се слеят с теб! Нека...

Когато Азраел и хорът на албигойците млъкнаха, настана тишина. Тишина напрегната, изпълнена с благоговение и очакване...

И ето! Изведнъж, като че ли от центъра на безкрайния всемир, блесна ослепително силна светлина, от която се отделиха трепващи пламъци, които полетяха надолу към Земята, стигнаха до поляната и застанаха над главите на смълчаните

албигойци. Тези, които затрептяха над главите на албигойците в първите два кръга, бяха яркочервени, в третия и четвъртия – оранжеви, в петия и шестия – жълти, в седмия и осмия – зелени, в деветия и десетия – сини, а в единадесетия, дванадесетия и тринадесетия – виолетови!

Азраел, който беше в средата на кръговете, изведнъж блесна като стълб от ярка, бяла светлина.

След това се чу и гласът на Вечния. Той се разнесе като чудна хармония на оркестър от хиляди арфи, цигулки и флейти. И думите, които всички чуха, бяха:

"–Добре, мои деца! Да бъде! Нека земният човешки род премине по пътя на светлината и сенките! Нека премине по пътя на самоосъществяването! Да бъде!"

Като чуха думите на Вечния, албигойците и Азраел паднаха на колене и наведоха смирено глави. А пламъците над главите им станаха още по-силни, още по-ярки.

Дълго време след като заглъхна гласът на Вечния, падналите на колене албигойци останаха така, потопени в своите мисли.

Когато отново се изправиха на крака, запяха друга тиха и тържествена, благодарствена песен.

Тогава Азраел, светещ като слънце, бавно тръгна към едния от инкубаторите, наведе се над намиращото се в него неподвижно тяло, допря дясната си ръка до главата му, целуна го по устата, леко вдъхна в ноздрите му и рече тихо:

–Адаме! Мило дете! В името на Йехова, на Вечния ни Баща, стани! Стани и ходи! Ходи по широкия свят и се радвай на живота!…

Преди още Азраел да довърши думите си, над поляната запърхаха безброй пъстроцветни пойни птички, които присъединиха песните си към тихата песен на хора на албигойците…

Изведнъж по бледото дотогава лице на Адама изби червенина, затворените му очи трепнаха, бавно, бавно се отвориха и се вгледаха в светещия образ на Азраел, мъртвите му дотогава устни се размърдаха, отвориха се и проговориха:

–Чувам, татко! Чувам!…

След това се надигна на лакти, изскочи като пружина от инкубатора, застана здраво върху тревата и започна да се оглежда учудено наоколо си.

Всичко, което съзряха очите му в този първи за неговия живот миг, беше красиво, безкрайно красиво! И изумрудно зелената поляна, и лазурно-синьото небе, и златисто-огненото слънце и божествената фигура на Азраел и стройните фигури на албигойците с трептящите над главите им пламъци, и пърхащите над поляната пъстри като скъпоценни камъни пойни птички, и смешните скачащи зайчета и сърничките, които го гледаха в очите…

Красотата беше толкова много, че нахлу изведнъж в развълнуваното му сърце и то се изпълни с неописуема радост, с неизразимо щастие!

Не издържа тогава Адам, пристъпи бързо до Азраел, който го наблюдаваше с

усмивка, грабна дясната му ръка, обсипа я с целувки и заговори развълнувано:

–Благодаря, татко! Благодаря! Благодаря за щастието, че съм жив! Благодаря за живота, който ми подари!

А Азраел, който също се развълнува, хвана с двете си ръце главата на Адама, целуна го бащински по челото и му каза:

–Живей, Адаме! Живей и се радвай! Пази птичките и животните и им помагай! Живей, расти и някой ден ела при нас! Ние с радост ще те посрещнем. А сега върви из широкия свят, на който ти вече си господар! И когато се умориш да скиташ, върни се в къщичката, която сме ти приготвили тук. В нея ще те посрещне…

Азраел обаче не можа да довърши думите си. Адам беше толкова развълнуван, толкова гореше от желание да тръгне да скита, че само хвърли благодарствен поглед към Азраел и албигойците и тръгна да изследва своите владения…

Когато Адам се скри зад близкия завой на хубавата пътека, един от космонавтите не можа да сдържи своето възхищение от всичко, което беше видял, и извика:

–Чудесно! Всичко създадено е направено съвършено!

Азраел го изгледа спокойно и му рече:

–Не! Това е само начало, на което липсва един елемент, за да даде в бъдеще онези резултати, които очакваме.

–Какво липсва?

–Липсва най-важното! Липсва противоречието. Но не се бойте! Има вече един между нас, който ще го създаде…

През целия първи ден на своя живот Адам не се мярна при космонавтите. Той не можеше да се нарадва на своето владение и скиташе по красивите поляни, ядеше от сладките плодове на дърветата, къпеше се в топлите езера, плуваше из дълбоките реки, надбягваше се със сърните, надпяваше се с птичките и се радваше на чудната им украса, на пъстрите им райски пера. Той беше толкова радостен, толкова щастлив, че не знаеше къде да се дене! И ненаситно сменяше една красота с друга, с трета, с четвърта…

Така, в съзерцаване на многоликата красота, той не забеляза как слънцето се наклони и се скри зад един хълм, как на негово място изгря сребърната Луна. Само умората, която най-после го завладя, го накара да спре своето скитане и да се изтегне върху пъстата трева под едно голямо дърво, на края на просторна поляна. И не усети как заспа. Сънят му беше безкрайна поредица от картини, картини…

Когато рано на сутринта на втория ден от своя живот, преди още златните лъчи на слънцето да се бяха показали над хоризонта, той се пробуди от своя фееричен сън, долитащата отвсякъде наоколо му песен на славеите, която не беше спирала през цялата нощ, изведнъж нахлу в душата му, напълни я и преля извън нея, носейки със себе си буйното изобилие на радостта от живота и красотата, той усети, че нещо мекичко и пухкаво го топлеше и от лявата, и от дясната му страна.

Това бяха няколко малки, пухкави зайчета, които се бяха свърели до него!

Той ги погали, пощипна дългите им ушички и ги целуна по влажните ноздрички. После стана на нозе и се огледа наоколо си. Скоро слънцето се показа измежду високите дървета.

Сега Адам се замисли. Сладостната песен на славеите и някои картини, които беше видял през вчерашния ден, заедно със своята красота като че ли му донесоха и някакъв неясен смут. Нещо неопределено го заковерка отвътре. Той помисли, помисли, позавъртя се насам-натам, а след това се запъти назад към полянката с хубавата къщичка, откъдето вчера беше тръгнал да скита из новия свят. Когато стигна там, срещна го Азраел, който го запита усмихвайки се:

–Адаме! Синко! Какво става с тебе! Защо си така замислен и натъжен!

–Не знам, татко! Не знам какво ми е. Ей така, изведнъж, вред красотата на всичко, което видях, вред радостта от всичко, което изживях, в мен нахлу някаква скръб.

–За какво ти стана мъчно? – запита отново Азраел, като се усмихна, изпълнен с разбиране.

–Затова, защото съм сам – отговори замислено Адам. – Я виж как всички птички и животинчета са две по две…

–Как така сам? Не си ли заобиколен от толкова много хора, които са твои братя и приятели?

–Да, но си нямам другар за постоянно. Не! Така не се живее!

–А защо не отидеш в къщичката? Там може би ще намериш някого.

Като чу това, Адам колебливо се запъти към поляната. И ето, когато наближи до хубавата къщичка, ахна от учудване…

На сенчестият чардак, седнал върху люлеещ се стол, седеше един втори Адам! Да! Втори Адам! Седеше на стола и се люлееше напред-назад. Люлееше се, но върху лицето му се четеше отегчение…

Адам се стъписа. Почеса се по тила и отново се вгледа в своя двойник.

–Ха! Втори Адам!

Да, но това хем беше Адам, хем не беше! Какво значи това? Та този, другият Адам, като че ли има по себе си някакви части, които в него самия ги няма, а май че му липсва нещо, което той пък си има?

Дълго се чеса Адам по тила. Не! Нищо не можеше да разбере.

Дълго може би още щеше да се чуди той, но внезапно вторият Адам, който изведнъж го забеляза, скочи от стола, хвърли се насреща му, уви ръцете си около врата му и се прилепи плътно към него. А след това започна да изпуска от очите си солена вода, залепи устата си за неговата и започна да вика:

–Адаме! Миличък! Къде беше? Къде скита? Защо ме остави? Защо забрави колко хубаво спахме снощи на чардака? Че аз само за теб мисля! Само за теб! Не! Не трябва никога вече да ме напускаш! Никога…

И отново започна да мокри Адам с водата, която потече от очите му.

Адам се обърка съвсем. Толкова много чудеса се струпаха изведнъж върху него, че той не можеше да разбере нищо, не можеше да свърже нищо едно с друго…

–Втори Адам! Виждам го за първи път, а разправя, че снощи били спали заедно…

А вторият Адам продължаваше да стои, плътно прилепен към него. Отначало това се стори чудно и неприятно на Адама, но после… Изведнъж в него нещо трепна и го изпълни с непознато дотогава блаженство. И ето, че и той обхвана с ръце вторият Адам, започна да го притиска към себе си и да го целува лудо.

Както и да е, след много приказки и сълзи, изприказвани и пролети от втория Адам, първият Адам полека-лека започна да разбира какво беше станало през предишната нощ. Но хем разбираше, хем не разбираше.

Това, което разбра, беше, че снощи бил дошъл той, първият Адам, в къщата при втория Адам, след като цял ден бил скитал из райската градина, че вторият Адам се наричал Ева, че станали добри приятели и че спали заедно на чардака, спали прегърнати и им било хубаво, хубаво.

–Е, добре! – каза Адам, след като изслуша всичко, разказано от Ева. – Как може да съм бил снощи при теб, щом като спах на голямата поляна, край синьото езеро, заедно с три пухкави зайчета?

–Как така, не си спал тука? – рече зачудено Ева. – Как може да си спал край езерото, като спа при мен? А аз откъде ти зная името?

Така започна спорът. Всеки започна да повтаря своето си. Адам каже: "Не!". Ева каже: "Да!". И може би щяха да спорят цял ден, ако Ева не беше се сетила да влезе в стаята, откъдето се върна след малко, носейки един голям кафез, в който се намираше хубав, пъстър папагал с жълта, извита човка.

–Ето! Как можеш да забравиш, че снощи ми подари тази птица? Как? Я чуй какво говори тя!

След това се обърна към папагала:

–Коко! Кажи кой съм аз?

–Ева! Ева! – изкряска папагалът.

–Как се казва този човек, който снощи беше тук?

–Адам! Адам! – изкряска отново папагалът. – Аз те обичам много, Ева! Много, много те обичам! Ева, Ева! Ти си моя жена, моя мила, хубава жена!

–Чуваш ли, чуваш ли своите думи, които снощи толкова много пъти ти повтаря, че даже и папагалът ги е запомнил. Защо сега се правиш, че не ги помниш?

Адам гледаше като побъркан. "Снощи? Тук? Жена? Папагалът? Що значи това?"

Едва сега Ева се убеди, че Адам наистина не разбираше нищо, че не той беше идвал снощи при нея, че не я познаваше и че я виждаше за първи път. Тогава?

Така стояха те дълго време един до друг, ръка за ръка, впили очи в очи,

обзети от недоумение, объркани съвсем.

Но ето, че някъде иззад високите дървета, които растяха накрая на поляната, на запад, оттам, където слънцето се готвеше да залезе, се дочу силен мъжки глас. Глас, който зовеше Ева. Глас, който пееше звучна и страстна песен:

"О, Ева, ти моя!
При мен ела!
О, Ева, къде си?
Ела тук, ела!
О, Ева, прекрасна!
Жадувам те аз!
Целувки те чакат!
Ела тук, ела!

О, Ева! О, мила!
Недей се бави!
Във моите прегръдки
Сама долети."

Като чу песента, Ева се вкамени от изненада. Тя отначало отправи погледа си нататък, откъдето долиташе песента, измъкна ръката си от ръката на Адама и стремително полетя към залязващото слънце. Но миг след това се спря, обърна се към незнаещия какво да прави Адам, изгледа го пак, а след това отново полетя към песента, която се приближаваше все повече и повече. Адам, като видя това, полетя след нея. Но, колкото и бързо да тичаше, не можа да я настигне. Настигна я едва тогава, когато тя спря. Да! Когато спря, защото се намери в прегръдките на препречилия пътя й друг Адам! Да! Друг Адам!

Адам нямаше много време, за да обмисли какво да прави. Той само видя, че Ева се намираше в прегръдките на друг мъж. И се хвърли върху него, за да я измъкне от ръцете му.

А другият, изненадан, само го изгледа презрително и махна леко с ръка. Махна, като че Адам беше някаква досадна муха. И това леко махване на ръката му изпрати Адам стремително назад, на десетина крачки разстояние. Това обаче не отчая влюбения вече в Ева Адам. Той отново се нахвърли върху пришълеца и отново отхвръкна на десетина метра. Трети път се нахвърли разгневеният Адам, но сега отхвръкна толкова надалеч, толкова силно, че падна на земята, удари главата си и замря неподвижно. Тънка струя кръв потече от устата му.

Ева, която през всичкото това време се намираше в прегръдките на другия Адам, видя падналия на земята мъж. Тя не разбираше какво ставаше с него. Затова погледна въпросително победителя. Но какво беше това? Къде беше усмихнатият,

познатият, обикнатият от нея образ на Адам, на онзи Адам, който онощи я беше дарил с непозната дотогава за нея радост и наслада? Не! Това не беше същият Адам!

Не! Това беше образът на непознато, мощно свръхсъщество, но едновременно с това, хитро, коварно, хищно и безмилостно същество, което с презрение гледаше проснатия се на земята Адам.

Когато усети, че Ева го гледаше, лъжливият Адам мигновено се превърна в добродушния, простодушния, познатия на Ева Адам.

Но беше вече късно. Ева разбра, че стоящият до нея мъж не беше Адам. Разбра, че Адам беше онзи, който лежеше на земята, а този който стоеше до нея,беше друг, чужд за нея мъж, който с измама беше изместил онощи Адама, а сега искаше да го унищожи.

Със силен вик тя се откъсна от прегръдките на измамника, изтича набързо до падналия на земята Адама и го покри с тялото си. Така! Ако унищожи Адама, нека унищожи и нея! И нея!

Изненаданият измамник за миг се пообърка, но след това се разсмя с грмотасен, зловещ и хищен смях.

–Ха! Ха! Ха! Тя си мисли, че може да му помогне с нещ! Не, глупава жено! Аз свърших вече онова, което ми беше потребно. Ти вече носиш в себе си моето семе, от което ще произлезе човешкият род, който ще стане мой народ и чрез който аз ще завладея Земята, ще стана нейн владетел!

–А ти! Ти живей с Адама! Живей и му народи племена и народи, които ще ми бъдат потребни, защото на мен ми трябват роби! Роби! Но децата на Адама ще се родят, след като се роди моето дете! Чуваш ли? Моето!

И като избухна отново в предишния си смях, презрително я изгледа и тръгна нанякъде, потъна в настъпващата нощ.

Останал след него смехът му, зловещият му смях дълго ехтя в нощта. Това беше луд, сатанински смях! Да! Това беше смехът на Сатаната!...

Когато луната изскочи иззад близкия хълм, върху нейното блестящо сребърно лице се обрисува стройната фигура на седнал върху върха на малка могила замислен мъж. Това беше Азраел. Очите му бяха затворени от дълго време. Но през тях той много добре беше видял и с вътрешните си уши беше чул всичко, което се беше разиграло на малката поляна пред хубавата къщичка.

Той видя отдалечаващият се Сатанаел. Видя и как Ева помогна на Адама да стане от земята и как отиде с него в къщичката.

–Така! – каза си той. – Ето че и Сатанаел, без да разбира, мислейки си, че подготвя осъществяването на своите собствени планове за бъдещето си величие, извърши моята воля. Той създаде първото противоречие в живота на човешкия род. Много още противоречия ще му създаде той , много страдания ще му причини, но въпреки намеренията му, всичко ще се обърне накрая в добро за човешкия род. Тези противоречия ще му помогнат да расте, да върви успешно към неговата крайна цел!

Адам и Ева по цели дни скитаха из райската градина. Понякога, вечерно време,

те се прибираха в къщичката си, а понякога преспиваха по хубавите поляни. Всички животни бяха дружелюбни. Нямаше от какво да се страхуват.

За храна им служеха плодовете на дърветата. Те опитваха всичките, харесваха всичките, ходеха навсякъде. Само веднъж, когато се намериха в средата на рая, видяха, че там се издигаха близо едно до друго две големи здания. Подтиквани от любопитство, те се опитаха да влязат в едното от тях. За тяхно учудване, един албигоец излезе от него и им каза:

Вие не бива да влизате нито в това здание, което се нарича Дом на Знанието, нито в съседното, което носи името Дом на Живота.

-Защо? - запита Ева.

-Защото така е наредил нашият баща Азраел. Той каза, че ще умрете, ако влезете вътре.

-Но защо? - запита отново Ева.

-Аз ви казах вече защо, - отговори учтиво албигоецът - затвори вратата и я заключи, а след това продължи своята работа.

Ева, която беше много любопитна, посегна да почука на вратата, за да поиска отново обяснения, но Адам, който беше по-стеснителен, я спря и каза:

-Не чукай! Нека се отдалечим оттук. Щом татко Азраел е забранил, значи, че има защо.

-Е, да! Но защо? - продължи да мърмори Ева, когато Адам я хвана за ръка и насила я помъкна след себе си.

Адам смяташе този въпрос вече за ликвидиран, но един ден Ева успя да се откъсне от него и отново се намери край двете големи здания.

Така стана, че на другия ден тя убеди Адам да отиде с нея там.

На третия ден, когато татко Азраел ги потърси, за да поговори с тях, той ги намери в къщурката им и с вътрешното си зрение видя, че се криеха зад един храст.

-Деца! - извика им той - Защо се криете от мен?

-Защото ни е срам, че сме голи! - отвърна Адам.

-А откъде знаете, че сте голи? Да не би да сте влизали в някое от двете големи здания?

-Жената, която ми даде за другар - каза Адам, - веднъж влезе в Дома на Знанието и ми разказа толкова интересни неща за него, че след това и аз влязох там.

-А кой ви пусна там, след като аз бях забранил това?

-Това беше един от твоите синове - се обади Ева. -Той сам ме поика, когато минавах веднъж оттам, и ми каза, че не бива да отминаваме вратите на Дома на Знанието. Той ми каза, че ти си бил забранил да влизаме вътре, за да не видим някои неща, които ще ни отворят очите и ще ни направят равни на теб.

-А какво видяхте?

-Много и много неща, от които разбрахме, че и ние можем да разберем как се добива

онази сила, с която ти и твоите синове създавате и унищожавате звездите.

-Аз бях приготвил за вас велико бъдеще, към което се отива по пътя на послушанието учението и усилието. Понеже вие сте послушали един измамник, който преследва свои далечни цели, измамник, който иска да ни унищожи, от днес нататък вие няма вече да живеете в Рая, а ще отидете вред пясъците на пустинята, където ще започнете с пот на челото си да добивате своята прехрана - каза строго Азраел. А след това се обърна към другите там негови синове и към другите епохи, между които той беше най-големият, и им рече:

-Вие виждате как тези две деца се потят сега от срам и страх. Нека ви е известно, че те са били съблазнени и излъгани от Сатанаел, който е взел образа на един от вас, за да не бъде познат от двамата. За това му престъпление, от днес нататък той престава да бъде наш син, загуба окончанието "ел" на името си, става Сатана и трябва веднага да бъде изгонен от Рая.

-А сега дайте и на двамата кожени дрехи и за да не би, докато все още са слаби и невежи, да влязат и в Дома на Живота и да посегнат да пият от Чашата на Безсмъртието, преди да са изминали дългия път на самоусъвършенстването и саможертвата, изведете ги от Рая и поставете пред неговите врати херувими с огнени мечове, които да не им позволяват да се върнат отново в него.

-Отсега нататък нека спомените за загубения Рай подтиква човешкия род със собствени усилия да изгради свой, човешки Рай.

-Нека наште синове, които ще останат със звездолета в орбита около Земята, им помагат във всичко, нека ги пазят от инфитите на Сатана, който сам се разкри като техен враг.

-Нека всички, които не остават тук, се приготвят за отлитане. Ние завършихме вече нашите задачи. Време е да тръгнем за другите светове, където ни чакат нови творчески задачи.

-А на вас, мили непослушници, -каза той с усмивка към Адам и Ева - пожелавам успех в трудния път, по който тръгвате!

Отчаяни и разтреперани напуснаха Адам и Ева Рая. А вън от неговата ограда беше пусто. Нямаше дървета, нямаше поляни, нямаше реки, нямаше езера. Навсякъде се виждаха само пясък и скали и слънцето печеше немилостиво.

Първа от двамата се опомни Ева. Тя хвана Адама за ръка, тръсна глава и рече решително:

-Не бой се, мъжо! Все ще се нареди нещо! Да вървим!

Част 9

АХАСФЕР И САТАНА

Третата част от филма за историята на Земята беше озаглавена "Ахасфер и Сатана".

Тя започна със сцена, в която вред пустинята, върху една скала седеше Сатана, замислен дълбоко. Той често въздишаше, свиваше юмруци и говореше нещо сам на себе си.

Когато картината се приближи съвсем близо до него, звукът се усили и започна да се разбира онова, което си говореше.

-Да! - каза нервно той. -Разбирам, че Азраел е прав. Разбирам, но чувствам, че нещо вътре в мен се бунтува, нещо крещи, а какво е то не зная. Дали това е гордостта ми? А гордост ли е стремежът да се постигнат големи, велики цели? Нали не е достойно за мен да се задоволявам с обикновените постижения и близките цели, които си поставят другите албигойци? Има ли нещо налудничаво в това, че се стремя да стана равен на онези, които албигойците наричат "богове"?

Той скочи на крака и започна да се разхожда нервно напред-назад като вълк в клетка:

-Добре! А защо повечето от големите задачи, които си поставях досега, не успяваха? Защо се проваляха? Защо не успях да съживя Адам и Ева? Изглежда, че Азраел е знаел, че не съм бил готов за тази задача и затова допусна да се изложа.

Не за пръв път Азраел застава на моя път. Нали той беше този, който въложи на групата биолози, в която влизах и аз, да създаде различни жизнени форми тук, на Земята? Защо, когато животинските видове, изкачвайки се по онази еволюционна стълба, която бях запланувал аз, трънаха от едноклетъчните същества и стигнаха до гигантските гущери, Азраел с един замах, чрез онази проклета свръхнова звезда [6] ги унищожи? Вярно е, че останаха някакви техни наследници, но колко дребни са те в сравнение със своите прадеди...

-А дали идеите, които възникваха в моята глава, бяха прави, бяха разумни? Дали те наистина не бяха налудничави? И откъде идваха? Мои собствени ли бяха или бяха чужди, натрапвани ми по някакъв непознат за мен начин?

-Откъде наистина ми дойде идеята да съблазня Ева? Та нали преди това не бях мислил за нея? А ето, че изведнъж, като че ли някой друг ми внуши какво да говоря и да правя. И ако това е така, защо ли го направих? Дали за това не е виновна моята гордост, моята голяма амбиция?

Сатана спря нервните си крачки и се закова на едно място. Той озадачено се хвана с лявата ръка за голямото си чело, а с дясната подпря силно изпъкналата си брадичка. Явно беше, че се бореше със себе си. Виждаше се как противоречащи си една на друга мисли нахлуваха в главата му. Те бяха толкова много, че най-после, той именитият мислител, отпусна отчаяно ръце и извика гневно:

-Не мога, не мога да мисля вече! Обърках се съвсем...

Но точно в този момент край него прозвуча зловещ, гръмогласен смях.

-Ха! Ха! Ха! Ей, че весел парадокс? Такъв велик мъдрец да не може да мисли? Как е възможно това?

След тези думи, внезапно, идваща като че ли от небитието, пред него израсна една могъща исполинска фигура на непознат чернокос мъж с блестящи, хитри очи и лукава, подигравателна усмивка.

Сатана се стъписа.

-Кой си ти? - запита той, отстъпвайки крачка назад.

-Ха, ха, ха! - засмя се отново с подигравателния си смях непознатият великан. - Това пита Сатана! Същият, който преди малко обмисляше плановете си как да заеме мястото на Азраел! Сатана, всезнаещият, не знае кой съм аз! Не знае мен - черната овца на Галактиката, с когото майките плашат децата си още в техните люлки! Ха, ха, ха!

-Как? Да не би да си Ахасфер? - запита изненаданият Сатана.

-Преди да ти отговоря и преди да се разговорим - рече великанът - аз трябва да взема предварителни мерки срещу някои любопитни чужди уши.

Като каза това, той извади от джоба си една кутийка и започна да изсипва от нея някакъв бял прах, като очерта с него съвсем правилен кръг около тях двамата. А след като извади едно малко шишенце и поля целия кръг с течността, намираща се в него, той придърпа Сатана до себе си, точно в центъра на кръга и подпали на едно място кръга с някакъв уред, от който изскочи блестящ лъч. Кръгът пламна буйно. От него започнаха да се издигат многоцветни пари, които се събраха над главите на двамата мъже. Не изминаха и двадесет секунди и ето, че парите се превърнаха в прозрачен кристален купол, излъчващ опалесциращи отблясъци.

-Така! Сега вече можем да си приказваме спокойно! - рече усмихнатото Ахасфер. - Сега не само звуците, но и мислите ни вътре няма да излизат навън от купола. Никой няма да долови нашия разговор. - А после продължи пак със същия подигравателен тон:

-Убедих се, че си много досетлив! Сети се, най-после, че съм Ахасфер! Ахасфер с цялото си величие! На гости! На гости съм ти дошъл!

После седна на земята и рече:

-Я седни и ти! Тук до мен! Нека оставим вече настрана шегите и подигравките и да си поприказваме относно твоите и моите планове и желания. Ти си единственият, с когото мога да приказвам сериозно...

Така се срещнаха за първи път Сатана и Ахасфер. Никой не чу разговора, който водиха те дълго време. Този разговор беше решителен за съдбата и на Сатана, и на милиони бъдещи човешки същества.

Сатана беше очарован от този чернокос великан, който като с магическа пръчка премахна колебанията му, разреши съмненията му, засили амбициите му, разклати вярата му в безкрайните възможности на големия баща Йехова и на неговото

войство, като на нейно място постави нова вяра, вярата в обединените сили на бъдещите господари на Галактиката - Сатана и Ахасфер.

Тук на това място се сключи неоповестеният никога договор между двамата съюзници: "Договор за завладяване на галактиката "Хармония", след което започна обсъждането на тактиката на бъдещата обща борба. А когато то завърши, Ахасфер прегърна Сатана и изчезна така внезапно, както се беше появил.

Няколко минути след неговото изчезване изчезна и прозрачният купол. Сатана остана сам и потъна отново в размисъл.

Той се опита да си спомни кога за пръв път беше чул името на Ахасфер. Това беше доста отдавна, в едно от предаванията на Информационния център. Спомни си вълнението, което беше изживял, когато говорителят съобщи, че за пръв път от незапомнено време насам хармонията в Галактиката е нарушена, че се е появил злосторник на име Ахасфер, който внезапно завладял няколко планети от 13-тия кръг на 13-тия ръкав. От подробните сведения, които даде говорителят, слушателите научиха, че в миналото Ахасфер бил един от Големите Братя, който после бил наречен "Паднал ангел". Бил жител на Албитоя и бил изключително способен, почти гениален, но заедно с това бил и много самонадеян и властолюбив. Бил потомък на Луцифер, владетелят на Черната Галактика, който в далечното минало изчезнал някъде из Космоса. Тази авантюра на неговия далечен прадядо се била загнездила в ума му и не му давала спокойствие. Веднъж, без да се обади на никого, тръгнал да скита из Космоса сам с малък звездолет. Случило се така обаче, че попаднал в един "капан", образуван от затворено магнитно поле, откъдето не можел да излезе. Дълго време изминало, докато сигналите за помощ успели да излязат от магнитния капан и да стигнат до Албитоя. Оттам веднага изпратили спасителна група. Разстоянието обаче до мястото, където бил пленен той, било голямо и поради това помощта се забавила. Това станало причина силното магнитно поле да демагнетизира някои от центровете на паметта му, да прекъсне и да свърже погрешно отново някои от многобройните връзки между центровете на разсъдъка му. Поради това той загубил паметта си, забравил кой е и кое е мястото му в стълбата на небесната йерархия. Така той заживял с мисълта, че е бивш владетел на Галактиката, лишен от властта и че трябва да си я вземе обратно.

Лекарите-психиатри се заели с неговото лечение, но не успели да постигнат някакъв особен резултат. Той запазил обаче много от знанията си и голяма част от могъщия си мисловен апарат. Станал много хитър и много потаен. Създал си собствена, почти необорима логика. Красноречието му станало удивително убедително.

Като последна лечебна мярка лекарите го изпратили в 13-тия кръг на 13-тия ръкав, за да се намира на работа по възстановяването на едно загасващо слънце. За тази цел му дали много помощници, много звездолети и мощни инсталации от лазери, излъчващи гама-лъчи, способни да възстановят ядрените процеси в угасващото слънце, около което се въртели 12 планети.

Той обаче, когато се намерил там, не се отказал от плановете си. Намерил благовиден предлог да се освободи от изпратените с него помощници и ги върнал обратно в Албитоя, като задържал при себе си голяма част от сложната техника и пет от звездолетите.

Планетата, на която се намирал Ахасфер, бавно отивала към замразяване поради отслабващата топлина на угасващото й слънце.

Много от съществуващите дотогава там животински видове не успели да се нагодят към все по-засилващия се студ и загинали. Останал само един вид, сроден с едни земни кози. Особеното в тях било това, че поради жестоката борба за съществуване и поради голямата си издръжливост и упоритост те започнали да придобиват някои елементарни човекоподобни черти и качества, без да изгубят главните си родови особености. Те започнали да ходят изправени като хората, предните им крака се превърнали в грубо оформени ръце, задните им крака загазили копитата си, главите им започнали да наподобяват човешките, като върху тях все още продължавали да стърчат двата им къси рога, а кожата на телата им останала покрита с гъста и остра козина.

Това били същества, напълно подходящи за плановете на Ахасфер. Те били физически издръжливи, непретенциозни по отношение на храната, упорити индивидуалисти, неподдаващи се на съзнателен интелектуален и колективен живот, самомнителни и зли, немислещи за нуждите и интересите на другите същества.

С една дума, те били идеални поданици за един амбициозен владетел, били послушни инструменти, били живи автомати.

Ахасфер избрал измежду тях малък брой по-схватливи млади индивиди, зае се търпеливо с тяхното обучение и целенасочено възпитание и след много и много време успял да ги превърне в сравнително добри техници. С тяхна помощ, използувайки донесената там техника, той успял да възстанови ядрените процеси на слънцето и то светнало. Животът на планетите веднага започнал да се развива бурно. Тук, на планетата, където се намирал той, селищата на рогатите започнали бързо да стават по-населени и по-многобройни. Те скоро станали толкова многобройни, че с помощта на петте звездолета завладели и останалите планети на възроденото слънце. А после започнали да завладяват и околните слънчеви системи.

Завоевателната тактика на Ахасфер била много гъвкава. Той рядко прилагал употребявани преди това методи на действие. Винаги обаче най-напред мълниеносно устрявал отчасти или напълно да угаси слънцето на дадена планетна система и вред настъпилия хаос, страхотен студ и обща тъмнина правел своите десанти с петте си звездолета, от които слизали цели армии от добре обучени и добре въоръжени рогати войници. И навсякъде поради внезапността им десантите успявали. Разумните същества, живеещи там, или бивали избивани или бивали поробвани. Там се установявала властта на Ахасфер и на неговите рогати поданици. Така, преди още Албитоя да разбере, Ахасфер завладял пет планетни системи от 13-тия кръг, а

след това, като заобиколил 12-тия, 11-тия и 10-тия кръгове, започнал да прави опити за проникване и в 9-тия кръг, в който се намира Слънчевата система.

Това беше чул в миналото Сатана от говорителя на информационния център. По-късно научи и много други неща. А сега, в разговора си с Ахасфер, научи, че според него най-подходящата планета за загасяването на слънцето била Земята, точно сега, когато албитойските космонавти вече бяха създали твърдата й обвивка. Той му беше нужен като съюзник, за да помогне Земята да бъде превзета отвътре, за да се заеме с унищожаването на човешкия род, на потомците на Адам и Ева, за да се настанят на земята рогатите поданици на Ахасфер. За тази услуга Сатана щеше да стане владетел на Слънчевата система.

Докато Сатана все още беше потънал в своите мисли, Ахасфер, който летеше някъде към 13-тия кръг, мислеше също за своя съюзник. Той се усмихна лукаво, като си спомни как умело му беше внушил, че Азраел нарочно не му бил разкрил предварително тайната за съживяването на телата на Адам и Ева, за да не би той да станел равен на него. Така, заедно с тлеещата в душата на Сатана завист, Ахасфер беше запалил в нея и пламъка на ненавистта.

–Как пламна, когато му подхвърлих, че ако заслужи, ще му разкрия много от тайните на самия Йехова и че ще го направя господар на целия девети кръг!

–А Азраел? Е, добре! Той е управител на 13-тия ръкав, могъщ епоним с огромни знания е, но нали не е нито абсолютно всемогъщ, нито абсолютно всезнаещ! Той не всякога може да знае предварително моите планове и намерения!

Ахасфер се засмя самодоволно: – Колко наивен е Сатана! Как не можа да се досети, че до голяма степен неговите неуспехи се дължаха на машинациите на Ахасфер, който невидимо присъствуваше винаги при опитите му и го дематериализираше непрекъснато, като създаваше отрицателно поле около него. По този начин той изсмукваше жизнената му сила, обърквaше съзнанието му, отслабваше волята му и го правеше насила проводник на своите планове.

–Ха! Ха! Ха! – засмя се той с подигравателния си смях. – Сатана не знае, че аз съм бащата на вирусите и че аз съм ги научил как да се вмъкват в нападнатите от тях клетки, как да вкарат в техните обвивки своите ДНК и РНК [7], как чрез тях да ги подчиняват на волята си, как да ги програмират така, че те да почнат да изработват онези вещества, които са потребни за целите на самите вируси.

–Ха! Ха! Ха! – продължи да се смее той. – Сатана не знае, че аз го обработвам така, както вирусите обработват клетките. – Ха, ха, ха!

–Той е много подходящ за моите цели! Добре, че намерих в него добра почва за моите семена. Добре, че в него вирее завистта. Иначе, при всичката ми мощ, нищо нямаше да мога да направя от него...

Беше тиха лунна нощ. Луната беше пълна. Сатана седеше на една пясъчна дюна, подпрял с юмрук брадичката си, и мислеше, мислеше дълбоко, като си шепнеше тихо:

–Жалко, въпреки всичките ми усилия, аз не успях да накарам Азраел да

унищожи Адам и Ева. Той се задоволи само да ги изгони от Рая. Е, нищо! Все ще измисля нещо! Все ще измисля нещо! Сега ще трябва да се заема с децата на Ева. Ще се захвана с моя син Каин и с Авел, сина на Адама.

Той се усмихна лукаво, почеса се по тила и продължи:

–Какво е станало с Ева? Отде да зная, че е станала толкова умна и решителна? Колко прилично се бях преобразил, отново като Адам, а тя ме позна. Не успях да отмъкна Авел, детето на Адам! Колко бдителна е станала! Колко силен е майчинският й инстинкт! Как се нахвърли върху мен! Добре, че се оттървах само с тая драскотина по лицето! Нищо! Все ще измисля нещо! А как се развика, как закрещя! Как Адам дотича веднага! Трябва да се чака. Трябва да се изчака Каин и Авел да пораснат, да станат мъже...

Така изминаха доста години. Години на чакане.

И ето една сутрин Сатана се запъти към плодовата градина, която Авел с много труд беше създал на едно място в пустинята, където имаше извор. Той спря върху един близък хълм и се вгледа в градината.

Точно в това време Авел беше струпал голям куп сухи клони и с кремък се опитваше да го запали. Най-после, след няколко неуспешни опита, искрата изскочила от кремъците, подпали дърветата, които загоряха с висок пламък. Като видя това, Сатана веднага изтича при Каин, който пасеше наблизо своите овце и му каза:

–Бързо, бързо! Иди да питаш Авел защо е запалил този голям огън!

Каин веднага изтича при Авел:

–Защо си запалил този огън?

–За да послужи като сигнал!

–Що за сигнал?

–Аз съм набрал много хубави, добре узрели плодове от моята градина и с този огън викам нашия Бог, за да му ги подаря в знак на благодарност за всичко онова, което той и неговите ангели правят за нашите родители и за нас.

–Чуваш ли? – зашепна Сатана на ухото на Каин. – Чуваш ли как иска да спечели благоволението на Бога, за да стане господар на Земята, за да те превърне в слуга? Чуваш ли?

Каин много се ядоса, когато чу тези думи. Той бързо започна да събира сухи дърва, за да запали сам огън, но когато отиваше за още дърва, Сатана измъкваше сухите клони и ги заместваше със зелени. В гнева си Каин не забеляза това. Той домъкна една овца, закла я и я сложи върху куп дърва, а след това се опита да запали огън с кремъците си. За нещастие подхванатият се огън не можа да се разгори добре и скоро около него, ниско над земята, запълзя гъст дим.

–Видиш ли? – започна отново да шепне Сатана в ушите на Каин. – Видиш ли, че огънят не може да се разпали добре. Авел е виновен за това. Той смени сухите клони със зелени. Какво чакаш? Удари го с дебелата тояга, та друг път да не смее да се подиграва с теб, да не се опитва да ти отнема първородството!

–Така ли? – извика гневно Каин, изтича при Авел, замахна с дебелата тояга и го уби.

–Отлично! – си рече Сатана. – Сега човешкият род ми е в ръ-цете!

За негово учудване обаче Каин, когато видя неподвижното тяло на брата си, изведнъж изтрезня, хвърли се на земята до него, започна да го претърсва и да се опитва да го съживи. А когато разбра, че Авел беше вече мъртъв, заплака горчиво и започна да се бие по главата:

–Ах, защо направих това? Защо послушах Сатана?

А Сатана, като видя това искрено разкаяние на Каин, си каза:

–Пак претърпях неуспех. Отново се изяви онова небесно начало, което Азраел вложи в Ева. То взе връх над онова, което аз дадох в наследство на Каина. Сега ще трябва да измисля други хитрости, за да постигна целта си. Ще трябва пак да се чака.

Годините продължиха да текат. Много пъти дърветата се покриваха с ароматни цветове и много пъти зрелите плодове събираха на празненства хората, животните и птиците.

Дъщерите и синовете на Каин образуваха помежду си семейства и децата им започнаха да се появяват на бял свят като на конвейери. Подобно на ябълките, които се откъсваха от клоните и весело тупваха върху зелената трева, дъщерите на Каин всяка година раждаха по едно весело дете с червени като ябълки бузи.

Сатана, който наблюдаваше с усмивка това размножаване на каиновия род, само си шепнеше:

–Толкова по-добре! Толкова по-добре!

Един ден той реши, че е дошло вече времето за действие.

Сега внуците на Адам не бяха вече червенобузести бебета, а се бяха превърнали в здрави и работливи мъже, глави на многобройни семейства.

Сатана отиде при един от тях на лозето, което окопаваше, поздрави го и му рече:

–Слушай, Анир! Спри малко копаенето и си отдъхни. Я виж, каква хубава вода съм ти донесъл, за да утолиш жаждата си. Пийни си. Тя веднага ще ти премахне умората.

Внукът на Адам беше добродушен и доверчив. Той с благодарност пое кратунката и на един дъх я пресуши. Питието му хареса. Поиска още.Сатана с готовност му насипа повторно от големия съд, който носеше. Анир изпи и втората кратунка.

–Хубава е тази вода! –Каза той, облизвайки се – От кой извор си я налял?

–Не е от извор. Аз сам си я правя! – отвърна Сатана. –Вие , внуците на Адама, сте много глупави хора. Ядете гроздето, а не знаете, че от него може да се прави това хубаво питие. Ако искаш, аз ще те науча как да го приготвяш.

Внукът на Адам с радост се съгласи.

Когато гроздовете бяха вече омачкани и сладкият сок напълни дървеното корито, Сатана каза:

–Сега го остави малко да узрее. После ще го пиеш. Иди и повикай твоите близки.

Щом Анир се запъти към колибите на родините си, Сатана извади от джоба си една кутийка и изсипа от нея в дървеното корито някакъв бял прашец, част от който беше подхванат от вятъра и се посипа по узрелите гроздове на лозето.

Това бяха първите спиртни ферменти на земното кълбо. Те бяха изпратени на Сатана от Ахасфер, за да почне гроздето да ферментира.

Оттогава нататък хората на земята започнаха да пият вино. Това вино, което донесе със себе си пиянството, разврата, изражданието, побоищата и убийствата.

Сатана обаче не се задоволи само с този си успех. В контейнера, който му беше спуснат с парашут от звездолета на Ахасфер, имаше много инструкции , инструменти и химикали, с които той започна усилено да експериментира. Скоро след това, накъдето и да тръгнеше, винаги мъкнеше със себе си една червена нечуплива дамаджана. И когато отидеше при някоя нова бъдеща своя жертва, вадеше от джоба си чашата, напълваше я от дамаджаната и я подаваше на доверчивия човечец да се почерпи. И понеже питието беше вкусно, а жертвата не знаеше какво ще последва, вземаше чашата и я изпиваше, а после искаше втора, трета, четвърта.

Сатана беше щедър. Той наливаше, наливаше, а когато добродушният внук на Адама се просваше на земята като труп, изкусителят отваряше голямата си чанта, от която не се отделяше никога, изваждаше от нея голяма спринцовка, счупваше главичката на някоя от стотиците ампули, които се намираха в чантата му, пъхваше иглата на спринцовката в ампулата, издърпваше буталото и беше готов за работа.

Без да бърза, той вкарваше съдържанието на спринцовката в някоя от вените на спящия нещастник. Спящият миваше скоро. Онова обаче, което Сатана вкарваше със спринцовката си в организма на човека, не изчезваше. То ставаше кръв от кръвта му, изменяше цялата му нервна система, променяше навиците и характера му, предаваше се от поколение на поколение и вършеше своята разложителна работа.

Друг път Сатана уби едновременно един от синовете на Каин и една голяма маймуна. Когато упоените от виното, в което имаше силно приспивателно средство, потънаха в дълбок сън, опитният биолог-хирург разтвори черепите им и смени мозъците им. След като заши и последния бод на кожите на главите им, той се усмихна самодоволно, изми ръцете си и рече:

–Отлично! Така ще ускоря еволюцията на маймуните, ще превърна на маймуни създадените от Азраел човеци.

Колкото много и да бяха синовете и дъщерите на Каин, най-после всичките бяха инжектирани от Сатана.

Незасегнати от тази негова разрушителна дейност останаха само Адам, Ева и

Мия, овдовялата жена на убития Авел, заедно с трите й дъщери Анна, Мария и Лени. Те всички живееха далеч от селището на Каин и неговото поколение. Убийството на Авел, извършено от Каин, въпреки неговото искрено разкаяние, беше сложило край на отношенията между двете групи земни хора.

Момичетата бяха вече израснали. Те помагаха на дядо си и баба си в тяхната плодна градина и пасяха неголямото стадо овце.

По това време албигойските космонавти, които вече бяха привършили творческата си работа на Земята, по заповед на Азраел отплуваха заедно с него за друга звездна система. Сега в орбита около Земята беше останал само един звездолет, населен с млади албигойци, които имаха за задача да подпомагат развитието на новосъздадения живот на Земята.

Освен това, понеже при заминаването на ескадрата Сатана не се яви в своя звездолет, Азраел съобщи, че той е станал враг на човечеството, от който хората трябва да бъдат пазени. Това беше втората задача на младите албигойци.

Те много пъти бяха ходили при семейството на Каин, за да ги предупреждават, че трябва да се предпазват от клопките на Сатана. Тези предупреждения обаче не помогнаха. Изкусителят беше толкова хитър, толкова умен, да се преобразява като някой от тях, че никой от семейството на Каин не успя да се опази.

Затова, отчасти, бяха причина и младите албигойци, които много по-често посещаваха осиротялото семейство на Авел. Такава беше и изричната заповед на техния командир. Те не трябваше да допуснат дъщерите на Авел да бъдат съблазнени и развратени от Сатана. Не беше обаче само заповедта, която ги караше да бъдат толкова често около тях. Те се заеха и със задачата да ги учат и възпитават съгласно албигойските методи. Поради това, не след дълго, дъщерите на Авел се оформиха като девойки с благородни и издигнати характери. Те растяха в знание и мъдрост и станаха толкова красиви и умни, че и трите техни млади учители се влюбиха в тях и най-после ги взеха за жени.

Не мина много време и от тези бракове се роди поколение, в което се завърши небесният произход на човешкия род. Оттова поколение по-късно щяха да произлязат всички пророци и сам Исус. Това поколение щеше да започне борба със Сатана, като непрекъснато щеше да бъде във връзка с Албигоя.

Един ден, след като се беше изморил от своята разрушителна работа, изкусителят легна под сянката на едно дърво. След като поспа добре, с лукава усмивка, която не слизаше никога от мургавото му лице, той се изправи на краката си, обърна се към 13-тия кръг на 13-тия ръкав и тържествено изрече някакви магически заклинания.

Не изрекъл още последните думи на заклинанията и пред него се изправи зловещата фигура на Ахасфер.

-Слушам твоите новини! – рече той благосклонно и радостно изслуша доклада на своя помощник. След това каза:

-Отлично! Нека сега да изчакаме резултатите!

И изчезна така внезапно, както се беше появил.

Не мина много време и синовете и дъщерите на Каин започнаха да се изменят, започнаха да се държат така, както не бяха се държали по-рано.

Един от тях, на име Михей, който дотогава беше винаги сдържан в яденето, изведнъж стана страшно лаком, започна да яде много и то каквото и да му попадне и скоро така напълня, че заприлича на свиня.

Сатана веднъж го видя, усмихна се самодоволно и си рече:

-Така! Правилно! Инжекция "свиня".

Друг от тях, Моше, който дотогава беше кротък и смирен човечец, изведнъж започна да се държи като господар, започна да заповядва на братята и сестрите си и така ги напъти, че те започнаха да работят и за него, а той започна да им отнема по-голямата част от онова, което изработваха. Така те започнаха да гладуват, а децата им да измират.

Видя и това Сатана, отново се усмихна и пак си рече:

-Правилно! Инжекция "вълк"!

Имаше и една скромна и добра жена на име Ребека. Ето, че и с нея започна да става нещо. Започна тя да се кичи с гердани от охлювчета, започна да си прави венци от полски цветя, да си пъха в косите пъстри пера, които скубеше от нещастните доверчиви папагали, да си черви устните със сок от малини и да си белосва лицето с брашно от палми, започна да се оглежда час по час в огледалото на малкото езеро, започна да подскача като глухарите през пролетта, кряскайки някакви дивни песни, като все така се случваше, че винаги започваше да се кълчи най-съблазнително, когато край нея имаше някой чужд млад мъж.

Видя и нея Сатана, отначало се пообърка малко и се почеса по тила, но после се усмихна и си рече:

-Няма грешка! Точно така! Инжекция от трите ампули: "Котка", "Кучка" и "Пуйка"!

Четвърти измежду тях, на име Соломон, който дотогава тихо и спокойно изслушваше онова, което разправяха неговите близки, изведнъж започна да застава пред тях в най-величествени пози, започна да размахва ръце и да говори, говори, говори…

Той толкова често и толкова много започна да говори, че братята и сестрите му, щом го забележеха, започваха да си запушват ушите, а когато и това не помагаше, бягаха още отдалече. Това обаче не отчайваше новия оратор. Той започваше да тича след тях и понеже беше добър бегач на дълги разстояния скоро ги настигаше и пак започваше да говори. Тичаше и говореше, тичаше и говореше. Разбраха най-после неговите хора, че няма да могат да се отърват от него и престанаха да бягат. Само скришом започнаха да късат по малко влакна от кутийките на паука и да си ги слагат в ушите.

Видя това обаче ораторът и им рече:

-Моля, моля! Никакъв гамук! Слушайте добре нещата, които ви разправям, защото те са откровения на най-големия философ на този свят, защото...

А Сатана, който досега само се усмихваше, когато виждаше въздействието на предишните инжекции, сега едва не припадна от смях.

-Чудесно! Как хубаво действува инжекцията: "Дърво плюс папагал". Но, чакайте! Това е само експеримент! Аз ще го усъвършенствам. Тогава инжекцията ще стане: "Дърво плюс Папагал, плюс Вълк, плюс Свиня, плюс Хиена". Е, зная, зная! Зная, че е още рано за средновековието, за папите, кардиналите и инквизицията! Не бързайте! Ще им дойде и на тях времето! Аз съм насреща...

Много бяха осколепите от инжекциите синове и дъщери на Каин. Най-голяма беше радостта на Сатана обаче, когато видя как един от тях, на име Тъпан, който, докато по-рано се срамуваше от престъплението на баща си, беше скромен и се държеше дружелюбно с братята и сестрите си, един ден, веднага след като стана от сън, се изтъпанчи пред тях и завика:

-Мирно! Вънка! Строй се в две редици!!!

Внезапно събудилите се хорица не можаха веднага да разберат какво искаше Тъпан и сънливо започнаха да разтриват очите си. Новоизпеченият командир обаче не се шегуваше, а грабна една сопа, започна да ги налага, където свари, и завика отново:

-Не чувате ли командата, бре? Вънка! Мирно! Строй се в две редици!

Нещастните братя и сестри едва сварихa да изскочат на поляната, където талантливият командир започна бързо да провежда своята разяснителна работа, пак с помощта на дебелата сопа.

Разясненията бяха толкова сполучливи, че не след дълго всички "бойци", украсени с цицини по главите и синини по гърбовете, разбраха какво значат командите: "Строй се в две редици!" и "Мирно!" Тогава усърдният командир се засмя доволно, погали сопата си и рече сърдечно:

-От днес нататък ти си моята любима! С теб ще оправям хората!

След това я издигна високо и извика на треперещите "бойци":

-Виждате ли я? Знайте, че ако не ме слушате, тя винаги ще играе по гърбовете и по главите ви! От днес нататък аз съм ви главатар! Аз ще сложа ред в този свят!

Тук Сатана, който беше наблюдавал и слушал всичко станало, си дръпна малко ухото и си рече:

-С тази инжекция малко избързах, но все пак тя ще си даде плодовете в бъдещето. С тази сцена се слага началото на грандиозни събития като кръстоносните походи, стогодишните войни, монголските и хунските нашествия, разните империи и Първата световна война. Но върхът, върхът на всички тези весели забави ще

бъде Втората световна война! Ех! Още отсега виждам нейното величие, нейният голям замах!...

-Да! Добра е инжекцията "Лъв плюс Куче, плюс Овен"! Добре действува още отсега. А как ли ще действува в бъдещето, когато ще я усъвършенствувам!?!?

След този успех Сатана пламна от нетърпение да се похвали на своя съюзник. За тази цел той отново направи заклинанията си, но за голямо негово учудване Ахасфер не се появи. Тогава опита с още по-силни заклинания. Опита трети път. Не! Зачуди се той, замисли се и си рече:

-Трябва да е някъде много далече и затова не може да улови моите сигнали. Нищо! Ще му изпратя писмен доклад!

Затова седна да пише. Описа всичко станало и накрая добави:

-Майсторе, успехът ми се дължи изключително на твоето гениално внушение. Направих всичко точно така, както ми беше казал. Взех си безшумната пушка, сложих в нея вместо куршуми инжекциите със силно упойващо средство и започнах да стрелям ту свине, ту кучета, ту котки, ту лъвове, ту някое друго от животните, за които ми беше писал. Когато те заспиваха дълбоко, аз изрязвах онези техни жлези с вътрешни секреции, които ми трябваха и пълнех ампулите, след като слагах в тях вирусите и онези чудодейни съединения, които ми изпрати и които съдействуват секретите да станат част от нервните системи на инжектираните с тях. Сигурен съм, че в недалечно бъдеще ще се получат блестящи резултати.

Когато завърши доклада си, Сатана го сложи в непромокаем плик, повика един голям стар гарван и му заръча да го занесе до Черната скала и да го пусне в голямата й цепнатина.

-Сега съм вече спокоен! - си рече Сатана. - Нали през всеки десет дни идва куриер от 13-тия кръг. Той ще го занесе.

След като поседя още малко обаче си рече:

-Май, че поизбързах с изпращането на доклада! Нищ! Ще изпратя и писмо!

И написа в това писмо следното:

"Великий майсторе,

В доклада пропуснах да ти кажа, че трябва да ми изпратиш от новите породи бацили, защото досегашните не можаха да се справят със здравите потомци на моя син Каин. Изпрати ми от новите бацили на шарката, венерическите болести, туберкулозата и чумата. (Ах! Чудесна, чудесна е тази чума!) Особено ми са нужни някои нови вируси. Те са твое върховно постижение, как можа да ги измислиш? Браво! Възхитен съм от теб! С нетърпение очаквам да видя твоите нови постижения!

С поздрав:
Твой достоен ученик Сатана."

Гарванът отнесе и този плик.

Не изминаха и петчувствена дена и ето, че гарванът му донесе писмо. Той с нетърпение разкъса плика. Писмото беше написано с уговорения шифър и имаше само няколко думи: "Чакай в сряда в два часа през нощта!"

В сряда вечерта, точно в два часа след полунощ, когато луната току-що се беше скрила зад близкия хълм, над мястото, където се намираше Сатана, се появиха безшумно две дълги черни тела, които започнаха да кръжат, търсейки място за слизане. Като ги забеляза, Сатана веднага запали и четирите кута дърва, напръскани в четирите ъгъла на просторната поляна, и бързо се мушна в гъстата гора. Сега звездолетите на Ахасфер можеха вече да слезнат.

За негово учудване обаче иззад облаците изскочи огромен сребрист звездолет и преди още двата черни звездолета да се усетят, срещу тях се насочиха два тънки като паяжина ослепително ярки лъча. Те траяха само един миг. Заедно с тяхното изчезване обаче изчезнаха и двата черни звездолета. Само два светещи облака, които бързо започнаха да се разширяват, сочеха мястото, където до преди малко се бяха намирали звездолетите на Ахасфер заедно с техните рогати войници.

Като видяха това, други три звездолета, които бяха изостанали малко назад и току-що наближаваха Земята, веднага обърнаха назад и изчезнаха в безкрайната тъма. Албиторският звездолет не ги последва. Той само продължи своята обиколка около Земята.

Дълго лежа Сатана върху тревата на гората, заслепен и заглушен от страхотната експлозия, избухнала горе на небето, високо над главата му.

Три дена и три нощи изминаха, преди да дойде на себе си. А след това беше обхванат от отчаяние. Постепенно обаче отчаянието му се замени с нова решителност за борба. Нови и нови планове хаотично започнаха да нахлуват в пламналата му от гняв глава. Повтаряше си непрестанно:

-Сега вече Ахасфер ще ме изостави! Ще ме сметне за предател! Нищо! Аз сам ще продължа борбата! Сам!…

Когато филмът свърши и залата отново се потопи в светлина, ужасените зрители дълго не можеха да се откъснат от местата си. Всичко, което бяха видели, беше толкова живо, беше се разиграло толкова близо до тях, че те не можеха да повярват, че е станало преди хиляди и хиляди години и то на разстояние, равно на милиарди километри от мястото, където се намираха сега.

Част 10

ЧЕТИРИНАДЕСЕТАТА ДИНАСТИЯ

Не след дълго, когато Гео и Надя отново поискаха да гледат филм за историята

на Земята, говорителят от екрана им каза:

-След събитията в гледания от вас филм за Сатана и Ахасфер, човешкият род се увеличил много и се разпръснал из цялата Земя. Затова сега вие трябва да си изберете кои от филмите за живота на земните племена и народи ще искате да гледате. Този избор можете да направите чрез специален том, който ние вече сме ви изпратили по пощенския канал. В момента той се намира върху пулта.

Изненадените земни жители едва сега обърнаха внимание на намиращия се пред тях дебел том. Когато го разтворихи, останаха като гръмнати. Това беше огромен каталог на филми за историята на всички земни племена и народи, от най-дълбока древност до настоящия момент.

Дълго време обръщаха те страниците му, като се чудеха, какво да гледат най-напред.

-Нека видим какво е станало с еврейския народ, за който сме чели толкова много в Библията – каза Надя. – След това ще проследим и историята на другите народи.

Така, след като казаха на говорителя от Информационния център номенклатурата на избрания от тях филм, откъм екрана зазвуча някакъв древен източен мотив, последван от надписа:

14-та ДИНАСТИЯ

-Тази история започна към 1500 година преди Христа в Египет, край бреговетe на Нил – прозвуча гласът на говорителя.

Пясъци, пясъци, пясъци! Безкрайна пустиня! А към източния й край – широка пълноводна река, обградена със зелени плодородни брегове. Нил! Майката на Египет. Дарът на хората от Ра, бога на Слън-цето.

Корабът, който плуваше срещу течението на реката, гонен от силния вятър, който допреди малко надуваше платната му, внезапно спря. Платната увиснаха. Мътните води на реката повлякоха кораба надолу по течението.

Това трая само един миг. След това изведнъж прозвучаха силни удари на тимпан и ето, че и трите редици гребла, разположени една над друга, които дотогава се влачеха по водата, започнаха едновременно и ритмично да се издигат във въздуха и да се потапят във водата. Тогава корабът трепна, спря да се носи надолу, а след това отново тръгна срещу течението, сега вече без помощта на вятъра.

Бум, бум – продължи да бумти тимпанът – Едно, две! Горе, долу! Горе, долу! По-бързо! По-бързо!

На палубата беше тихо и приятно. Там, близо до носа, под просторен балдахин, върху постлано с пъстър килим легло лежеше една красива жена. Тя се подпираше на десния си лакът и гледаше нейде напред.

Тя имаше властен поглед и буйна черна коса, увенчана с царствения урей [8]. Дълги златни обици висяха на ушите й и блестящи пръстени украсяваха тънките й пръсти.

Две красиви девойки размахваха над главата й ветрила за раздвижване

на въздуха. Други стояха наблизо, чакайки заповеди.

Красивата жена обаче не искаше нищо. Тя гледаше нейде напред и не виждаше нищо, защото беше потънала в дълбок размисъл.

-Княгиньо! - се чу внезапно мъжки глас. - Време е! Да почнем ли?

-Да! Да! - отговори княгинята, пробудена сякаш от сън - Почнете!

Сега тя стана от кревата и стъпи на малките си крака. И тя и намиращите се на палубата войници и корабни прислужници се обърнаха с лице към носа на кораба и застанаха благоговейно на местата си.

И ето, всред тишината, нарушавана само от глухите удари на тимпана, прозвучаха благоговейните гласове на жреците, които придружени от малък оркестър, запяха тържествено славословие на Нил.

Славословието на Нил беше дълго. То завърши с тържествените думи:

"И славим те ние сърдечно:
Живей ни ти вечно, о, Нил!
И славим те ние всегласно:
Живей ни во веки веков!" [10]

Когато прозвучаха последните думи на химна, в далечината се провидяха покрайнините на Тива.

Сега княгинята се приближи до перилата на палубата, намиращи се на лявата страна на кораба. Тя се вгледа в палмовите горички, по клоните на които с крясък прескачаха весели маймунки и прелитаха пъстри папагали.

Когато стигнаха съвсем близо до града обаче, нещо привлече вниманието й.

Това беше една група деца, които като че ли играеха на нещо. Когато обаче корабът дойде съвсем близо до тях, тя можа да види, че те с ожесточение грабеха с шепите си кал от брега на реката и я хвърляха върху едно момченце на около десетина години.

-Спрете кораба! - извика княгинята.

Корабът мигновено спря до брега. Тогава княгинята можа да чуе онова, което децата викаха на момченцето, като продължаваха до го обсипват с кал:

-Мръсен евреин! Вътльо! Вътльо!

-Хайде да го хвърлим на крокодилите! - извика едно от децата.

-На крокодилите! - извикаха и другите деца и се нахвърлиха върху момченцето, което отчаяно започна да се брани.

-Спрете! Спрете! Оставете детето! - извика развълнувано княгинята.

Изненадените немирници учудено погледнаха към кораба и като видяха на носа му знака на фараона и царския урей върху челото на княгинята, пуснаха детето и се пръснаха като стадо диви зверчета.

Когато слезе на брега, княгинята бързо изтича при разплаканото дете и започна да го милва и успокоява, а след това го хвана за ръка и му каза:

-Ела с мен на кораба! Ела да те измия!

Детето послушно я последва на кораба.

Княгинята веднага го разсъблече, сложи го във винаги пълната с топла слънчева вода вана и започна да го мие грижливо.

Не измина минута и потъналото в кал дете се превърна в чисто и хубаво момченце с кожа, много по-светла от тази на египтяните.

-Ха! Какво е това! - извика княгинята, когато започна да го бърше, забелязала на лявото му рамо отпечатъка на царския урей.

Тя се замисли за малко, а след това се огледа наоколо си, като видя, че двете слугини с интерес наблюдаваха детето, тя ги изпрати някъде с някакви поръчки. След това хвана детето за ръка, отведе го под балдахина и му каза:

-Яж! Трябва да си гладен!

Детето колебливо посегна към поставената на масата чиния с грозде, фурми, смокини, сирене и хляб, а след това заяде като гладно.

Княгинята впи погледа си в него. То ядеше, а тя си мислеше:

"А дали не е?"

Когато детето поутоли глада си, тя го запита:

-Как се казваш, мое дете?

-Мойсей - отговори срамежливо то.

-Мойсей! Мойсей! - Задъхано зашепна княгинята. - Той е!

-Откъде имаш този знак? - отново запита тя.

-Не зная. Просто така - имам си го.

-Как се казва твоята майка?

-Мириам. Тя пере дрехите на богатите египтяни.

-А баща ти?

-Нямам баща. Майка ми е вдовица.

Княгинята едва можа да сдържи сълзите си. Въпреки това тя се овладя, отведе детето в своята кабина, затвори добре вратата й и едва тогава избухна в плач, започна да прегръща изуменото дете и да му шепне тихо:

-Милото ми дете! Милото! Намерих те най-после! Намерих те!

А след това го обсипа с целувки и завика със сподавен глас:

-Аз съм твоята майка! Мириам не е твоята майка. Тя само те е отглеждала, докато аз бях на заточение, далеч от тук….

Изуменото дете само я гледаше с големите си черни очи и не знаеше какво да мисли.

-Да, детето ми! Да! Аз съм твоята майка! Само, че на никого, на никого не бива да казваш това! Рано е още! Нали разбираш? На никого!

Детето колебливо поклати глава:

–Да..Разбрах! Няма да кажа на никого. А на теб мога ли да казвам "мамо"?

–Да! Милото ми! Да!

Щастливата случайност нареди така, че никой освен княгинята не забелязя царствения знак.

Радостната майка побърза да облече детето си в изсушените вече изпрани негови дрешки, а на слугините каза, че го взема при себе си, за да издири неговите родители.

Когато корабът пристигна на пристанището на фараона в града Тива, там вече чакаше носилка, изпратена от двореца. Голяма група войници, командвана от един офицер, съпроводи до двореца княгинята и свитата й, всред която беше и детето.

Срещата на княгинята с фараона стана в една от неговите спални. За разлика от другите му богато мобилирани спални, тази беше обзаведена съвсем скромно. В нея имаше само дървен креват, маса, два стола и малка масичка, върху която фараонът съвсем небрежно беше захвърлил външните атрибути на своята власт: двувърхата тиара, изкуствената брада, перуката и златните одежди. Другите два атрибута – жезълът и мечът – стояха подпрени до стената в един от ъглите на стаята.

Когато влезе вътре, княгинята падна на колене, просна се на пода, опря в него челото си и без да повдигне глава, каза с глас, задавен от плач:

–Привет на теб, о, Хепер-Ка-Ра! Бъди благословен от боговете да живееш хиляди години!

А фараонът, вместо да й отговори със същ такъв официален поздрав, се наведе, вдигна я от пода, прегърна я и я целуна нежно по бузата.

–Не, мило дете! Остави тези поздрави! Не те ми трябват, а ти, която ми липсваше толкова дълго време. И не плачи за майка си.

Едва сега княгинята можа да види баща си и едва не ахна от изненада. Той не беше се променил никак. Това беше все същият твърд и мъжествен образ, който тя познаваше още от тогава, когато беше малко дете. Като че ли не десет години бяха изминали, а само десет дни.

Фараонът, като видя изненадата й, се усмихна и каза:

–Е, все пак старея! Животът си върви! Но аз още не съм пътник към царството на Озирис [11], Анубис [12] дълго ще има да ме чака в дома на Благовонията..[13]. Но, хайде, остави това! Я седни тук, до масата да си поприказваме. Разкажи ми как прекара десетте години в онези далечни страни.

–Мили татко, – отвърна княгинята – никак не ми се иска да ти притеснявам това, но все пак трябва да ти кажа, че ти сам ме изпрати там. И макар че формата на това заточение беше почетна, все пак то си беше заточение. В голямо отчаяние живях аз през тези дълги години, разделена от теб и от майка ми, която си е отишла, докато ме нямаше тук.

–Разбирам, разбирам... Ти не се осмеляваш да произнесеш и името на твоя

любим, от който те раздели. Зная, че ти ме мислиш за много жесток, щом съм можал да постъпя така с теб. Ти обаче не знаеш колко сериозни бяха причините за това. Но друг път ще говорим по този въпрос. Сега разкажи, какво видя и чу през изтеклите десет години.

Като каза това, фараонът се изтегна върху дървеното си легло и се приготви да слуша.

Тогава княгинята седна на единия от столовете, подпря главата си с ръка, опряна на масата, и започна:

–Както знаеш, групата от четири кораба напусна Египет преди десет години. Тя тръгна на юг, през Зеленото море [14], прегълта големия Южен залив [15] и, след това се бори дълго с противните ветрове на Хонуните [16], навлезе най-после във Великия Индийски океан. Много време пътувахме ние по него, все на изток и на изток, докато най-после стигнахме до земята на брамините. Голяма земя, огромна земя, с широки, пълноводни реки и високи планини, стърчащи в небето, покрити с вечен сняг. Много царства има в тази земя, много народи живеят там...

Дълго говори княгинята. Дълго я слуша фараонът, затворил големите си очи, а когато най-после след полунощ разказът за Индия завърши, фараонът, без да отвори очите си, протегна дясната си ръка и каза спокойно:

–Дай ми свитъците, които получи от тримата раджи.

–Прощавай, татко! Съвсем забравих за тях – каза сконфузено княгинята, излезе от спалнята и когато се върна, подаде три свитъка, а след това се сепна и добави озадачено:

–А ти откъде знаеш за тях?

Фараонът се усмихна загадъчно и без да развива свитъците, със затворени очи прочете гласно съдържанията им.

И трите свитъка гласяха почти едно и също нещо. В тях и тримата раджи поздравяваха своя царствен брат, разказваха за успехите и неуспехите си в управляването на своите царства и накрая завършваха с една и съща фраза: "Копнеем за времето, когато отново ще се срещнем в Небесния дом с нашия Баща. Мирът да обитава в твоята душа!"

Като свърши четенето, фараонът отвори очите си и каза:

–Благодаря, мило дете! Голяма радост ми донесе. Тези трима мои братя са чудни, велики хора. Знам, че те са те посрещнали много добре.

–Да, татко! Аз посетих триста царства там, но царствата на тези трима раджи бяха уредени най-добре от всичките, намиращи се в тази голяма страна. В тях народът живее свободно и щастливо. Но ти откъде познаваш тези раджи? Нали никога не си излизал от Египет?

–Не бързай, не бързай, мила хубавице! Ще разбереш всичко. Сега вече е много късно за други разговори. Време е вече за сън. Утре вечерта ще продължиш своя разказ.

На другата вечер, преди да започне своя разказ, княгинята сложи на масата друг свитък и каза с усмивка:

–Както виждаш, тази вечер не забравих посланието. Само, че ще го прочетеш, след като завърша разказа си.

–Добре, дете! Слушам внимателно.

–В Индия престоях две години. Когато я напуснахме, корабите ни бяха пълни с подаръци. Дълго, много дълго пътувахме по Източното море, но най-после спряхме в Китай, във Великата империя на четирите морета. Жълтите хора там ни приеха сър добре. Прие ни императорът. От дългия ни престой в тази страна разбрах, че народът там все още живее много трудно и безправно.

Сега фараонът започна да й задава въпрос след въпрос, на които княгинята отговаряше подробно.

Когато полунощ отново превали, фараонът взе свитъка, като този път го разви. Чете го дълго време. Като го изчете, въздъхна и рече:

–Да! Не е лека задачата на тези наши братя всред тлъстите жълти мандарини, при този лукав император, който външно блести от благочестие, но всъщност е изтъкан от лъжа и поквара. Да! Там ще трябва да отидат наши пратеници! Благодаря ти, дъще! Благодаря! Хайде, лека нощ!

На третата вечер княгинята донесе цял куп свитъци. Тя ги остави на масата и започна:

–След Китай трънахме за Нипон, за Страната на изгряващото Слънце. За нещастие Сабек – богът на водните стихии – повдигна сред морето страшна буря, която отвлече на дъното един от нашите кораби, без да можем да спасим нито един от нашите хора.

С натежали сърца и с разкъсани корабни платна ние едва се добрахме до единия от двата острова на Нипон.

Там отначало ни посрещнаха много студено, даже не искаха да ни пуснат да слезем на сушата, но когато императорът научи за нас и видя знака на Ра върху нашите кораби, нареди да ни се разреши да слезем в Нипон и ни покани при себе си.

Той е чудесен човек! Макар че е с бледо лице и не е много едър, аз разбрах, че е една изключителна личност. Някои от неговите помощници сър ми направиха силно впечатление.

Не ми се сърди, татко, ако ти кажа, че народът там живее по-добре от нашия. За пълното му задоволяване пречи само това, че земята им е малко. Затова пък хората живеят повече от даровете на морето.

Там все още продължава да управлява една единствена династия, която твърди, че преди нея не е имало друга и че е от небесен произход.

Когато разказът на княгинята за Нипон завърши, фараонът взе свитъците и ги изчете.

Единият от тях беше от императора. В него той го поздравяваше пак като "Небесен

брат" и му разказваше за живота в неговата страна.

Другите свитъци бяха от висши сановници. Имаше и свитъци от обикновени граждани, които не заемаха никакво високо обществено положение. На всички обаче обръщението към фараона беше "мили брате!", във всичките се споменаваше за Небесния Дом и за това, че когато земните задачи завършат, всеки един от тях с радост ще се прибере в него.

–Така! – каза накрая фараонът с радостна усмивка. –В Нипон работите вървят добре! Дано навсякъде бъде така.

–Татко! Как разбираш какво ти пишат всичките тези хора, като имат различни езици и различни азбуки?

Фараонът не отвърна нищо, а само се усмихна загадъчно.

На четвъртата вечер княгинята донесе не свитъци, а някакви кръгли медни плочки, големи колкото човешка длан. Фараонът този път не изчака разказа на дъщеря си, взе плочките, дълго време ги разглежда, усмихна се и каза:

–Жалко, жалко! Колко жалко за маите, за моите червени братя.

Княгинята го изгледа отново с учудване, но без да запита нищо, започна своя последен разказ:

–Когато напуснахме Нипон, ние пресякохме голямото Безименно море и като плавахме отначало на изток, а след това на юг, спряхме до най-южния край на големия двоен континент [17]. Там цареше ужасен студ. Ние всички се облякохме в дрехи, които приготвихме от кожите на животните, които убивахме в крайбрежните гори, докато плувахме край дългия континент. С големи трудности заобиколихме неговия южен край. На сушата видяхме високи планини с огнени вулкани, а безспирните вихрени ветрове създаваха в морето страшни бури, които потопиха и втори наш кораб. Част от нашите моряци успяха да излязат с плуване на брега. Останалите два наши здрави кораба бяха отвлечени от ветровете на изток, а после на север, край брегове на дългия континент. Дълго беше нашето пътуване на север, но след като минахме край устието на голямата река-море [18], плувайки дълго време все на север, ние спряхме най-после до една по-тясна суша, съединяваща южния и северния континенти Мру. Там слязохме от корабите и бяхме посрещнати от големи групи червени хора, които ни взеха в носилки, носени от по двама едри здравеняци и по хубави, настлани с камни пътища, след недълго пътуване спряхме в столицата на маите, без никъде по пътя си да видим нито коне, нито коли. Всичко се пренасяше на гърбовете на хората.

Столицата на маите е огромен град всред вековни гори. Царският род на маите се различава по външния си вид от червения народ. Царят и придворните ни приеха много добре и не изразиха никакво учудване от нашето пристигане при тях.

Ние разговаряме много. Разбрахме, че в тази страна има добри и справедливи закони и че народът там живее добре. Повече подробности за нашето дълго пътуване има в моите записки, които са много големи. Интересно е, че и маите сър се смятат за династия, дошла от небето.

Когато и този разказ завърши, фараонът посочи медните плочки и каза:

–Това са пак писма, само че са от мед. Те ми се изпращат от управниците на народа на маите. В тях съшо се разказва как живеят те и техният народ, какви са успехите в страната им да създадат по-добър живот, но за съжаление завършват с едно мрачно предсказание:

–Какво е то, татко? И аз слушах там за някакви бъдещи нещастия, но не можах да разбера точно какви ще бъдат те.

–Те казват, че ще дойде време, когато в тяхната земя ще нахлуят жестоки хора, облечени в железни дрехи, яхнали коне, които в едната си ръка ще държат кръста на живота, а в другата – меча на смъртта. Тези жестоки хора, предвождани от други, облечени в черни раса, с изпити лица, носещи големи кръстове, в името на Царя на Любовта ще разрушат царството на маите и ще избият червения народ. Това ще бъде краят на света. Жалко! Жалко за маите!

–А ще стане ли това, татко?

–Ще стане! Но това ще бъде чак след четиридесет века. А управниците на маите, те и бегълците от Атлантида, които ведньж преживяха грандиозна катастрофа, сега се държат като баби. Не мога да ги разбера. Ще трябва да се посъветвам с нашия баща Адонай.

След това запита отново:

–През време на пътуването ви картата, която ви дадох, излезе ли вярна?

–Напълно вярна, татко! Тя и живата игла [19] ни показваха нашия път от началото до края му съвършено точно.

–Какво стана след като напуснахте страната на маите?

–Ние прекосихме Атлантическия океан, минахме край плитките места, където някога е съществувала Атлантида, и държейки посока все на изток, след като бурите потопиха и третия ни кораб, стигнахме до Голямата Северна земя [20], минахме край Голямата скала [21], преплувахме Северното море [22], минахме край земята Алация [23], а когато стигнахме Великото Сирийско море [24], обърнахме на юг и през делтата заплувахме по нашата Велика река, докато стигнахме до Тива.

Корабът ни е пълен с подаръци от различните страни. Аз мисля, че трябва да направим един музей за тях, за да може египетският народ да придобие повече знания за нашата земя, около която ние направихме пълна обиколка.

–Добре, мило дете! Идеята ти е чудесна!

Така завършиха разказите на княгинята.

По-късно, в друг разговор с баща си, княгинята разбра колко голяма грешка беше направила в миналото, като беше залюбила скулптора Йосеф Бен-Йосеф, един от тези ханаански пришълци, чиито прадеди бяха дошли в Египет преди около четири века.

–Ти не знаеш какъв труден проблем е за нас този народ – каза фараонът. –Дошли тук с благосклонното съгласие на моя далечен предшественик фараона Хауфра, те бързо овладяха всички важни правителствени постове и ключови търговски позиции.

–Но нали самите те са роби сега? – запита колебливо княгинята.

–Не! Не са роби! За тях съществуват само някои ограничения. И ще траят дотогава, докато изплатят злото, което са сторили на нашия народ – каза фараонът.

–А защо? Та нали Цафнат Панеах, наричан от евреите Йосеф Бен-Израел – заместникът на фараона Хауфра, преди четири века спаси целия египетски народ от смърт през седемте гладни години? Така ли трябва да се отплащаме на неговия народ?

–Виждам, че не си забравила съветите на своя бивш любим Йосеф бен-Йосеф. Той обаче ти е казал само онова, което му е изнасяло, а е премълчал онова, което не е било в негов интерес.

–Какво е то?

–Това, че когато гладът обхванал целия Египет, Йосеф Бен Израел използувал нещастието за своя облага. Той не постъпил като баща на народа, какъвто трябва да бъде заместникът на фараона, но подлъгал и самия фараон, като му подхвърлил малък дял от всичко онова, което ограбил от египтяните.

–Как? Какво е ограбил той?

–Ето, че не знаеш това. През първата година на глада той им изсел среброто и добитъка срещу житото, което им дал. През втората година той им изсел всичката земя, като не взел само земята на жреците.

–Но нали им дал после жито за посев и наредил да дават на фараона само една пета част от реколтата? – запита княгинята.

–Да, но хората станали роби. Роби на фараона. А преди това били свободни хора. Освен това данъчни агенти станали само евреи и те започнали да събират по-голямата част от реколтата. Затова именно наследникът на фараона Хауфра бързо отменил робството на своя народ и ограничил евреите. Така върви този ред и до ден днешен и аз мисля, че е справедлив.

–Когато ти залюби евреина, повдигна срещу себе си и срещу мен целия народ и цялото жреческо съсловие, онова съсловие, което е най-твърдият орех за всички фараони, което е премахвало не един фараон.

–Но нали ти самият си жрец и то върховен? – запита княгинята.

–Да! Затова, именно, зная каква сила е жреческото съсловие, колко прилично пази то своите материални интереси. Сегашните жреци не са като своите далечни прадеди, които са дошли от небето.

–От небето ли? Какво значи това? – запита княгинята.

–Точно така! От небето са дошли онези малцина, които са станали ядка на

групата човеколюбци, прижеща се за развитието на различните племена и народи.

–А защо техните потомци са се изменили?

–Защото наред с тези небесни хора в този свят съществува и една тъмна сила, която различните народи наричат с различни имена. Тя прави всичко, което й е по силите, да унищожи човека, като си служи с най-различни средства.

–Тогава какъв смисъл има нашия живот, щом ние сме играчка в ръцете на тая тъмна сила?

–Има, има смисъл! Силите на този зъл демон не са безкрайни. Той е по-силен от нас, но по-силен от него е Богът на светлината. Той ще унищожи някога злия демон.

–Ако има такъв добър и всемогъщ бог, защо тогава ние, египтяните, имаме толкова много богове?

–Добре че се интересуваш от тези въпроси. Те обаче са много сложни. Друг път ще си поговорим по-дълго за тях. Знай само, че не един фараон, не един жрец са се опитвали да разяснят на народа истинските основи на религията, но не са успявали, защото винаги е имало други, които не са имали интерес от това.

Затова и аз сега те приемам в тази моя спалня, в която съм сигурен, че няма никакво средство за подслушване, поставено от жреците. Защото, ако бяха ме чули те досега, ако не бях внимавал в думите и в постъпките си, отдавна щях да бъда при Озирис във вид на мумия.

–Разбирам, татко, че да си фараон не е лесна работа! Всъщност това е един много тежък товар. Но нека оставим тази тема за друг път. А сега те моля да погледнеш с добро сърце на една моя лична молба.

–Кажи, детето ми! Всичко, което мога да направя, ще го сторя!

–Аз добре разбирам трудностите на твоето положение – каза княгинята – и се съобразявам с тях. Зная, че не ти беше неизвестно, че имах дете от Йосеф. Когато то се роди, ти ми заповяда да го убия, а после се съгласи да го пусна по Нил в намотено кошче, за да не нося лично вината за неговата смърт.

–Зная също – прекъсна я фараонът, – че ти уговори със сестрата на Йосеф да пресрещне кошчето и да прибере детето при себе си. Зная също, че в момента то се намира при тебе.

–Как? Нима имаш толкова много ум и очи, та знаеш всичко? – запита изненадната княгиня.

–Да! Вярно е, че самото ми положение ме задължава да имам много разузнавачи, които са мои очи и уши, но освен тях аз имам и една дарба, която ти си забравила, че имах и в миналото.

–О, да! Забравих, че си ясновидец!

–Ясновидец съм и колкото повече остарявам, толкова повече се усилва тази ми дарба. Затова зная всичко за теб.

–Е, тогава мога ли да доведа детето си при теб? – запита развълнуваната майка.

–Не, мило дете! Разбирам твоята майчинска обич. Разбирам я, но не бива. Ти пак се увличаш от чувствата си, които могат отново да напакостят сега вече не на мен и на тебе, а на детето ти.

–В друг случай, аз ще срещна детето. Ти даже и сега направи голяма грешка, като му каза, че си негова майка.

–Не можах, татко, не можах да издържа след тези десет години.

–Разбирам те, но ти все още не можеш да разбереш, че си дъщеря на фараон. Както и да е, аз ще поема грижата за възпитанието и образованието на детето. Помни обаче, че за всички хора то не е твое дете, а е осиновено от теб. От утре то ще влезе в Дома на Живота.

–Благодаря, татко! – със сълзи на очи продума княгинята и целуна ръката на баща си.

Още на другия ден сутринта княгинята изпрати доверената си прислужница в еврейския квартал:

–Намери къде живее Мириам Бен Йосеф и й кажи, че детето е живо и здраво, но че тя не трябва да знае къде се намира то сега. Достатъчно е да знае, че има кой да се грижи вече за неговото бъдеще. Занеси й тези подаръци. Друг път ще й занесеш още.

След два часа прислужницата се върна.

–Намерих я, – каза тя. Казах й всичко, което трябваше да й кажа. Изглежда, че е подразбрала нещо, защото не ми се видя много разтревожена.

През целия този ден фараонът беше много зает. При него постоянно имаше най-различни хора – жреци, офицери, войници, граждани, земеделци. Към всички той беше много внимателен и се стараеше да им услужи според възможностите си. Често идваха и съдии, за да поискат съвет по някое трудно дело, което не можеха да решат сами. Някои от жреците се интересуваха от астрономически проблеми, други от религиозни догми, трети от лечебни средства. Фараонът беше истински енциклопедист. Притежаваше знания от различни области и то не повърхностно, а основно и задълбочено. Той прекара доста време и с офицерите в обсъждането на някои пограничните въпроси.

Обедната му почивка беше само половин час. Обядът му се състоеше само от три смокини и чаша вода. А след това пак посетители, пак работа. Така чак дотогава, когато слънцето се скри зад пясъците на пустинята.

Едва тогава той се оттегли в своята скромна спалня, след като направи редовната си баня.

Когато пясъчният часовник показа изтичането на един час от изкъпването му, княгинята се осмели да почука на вратата на спалнята му.

За нейно учудване не последва никакъв отговор, но вратата се отвори сама. Когато влезе в стаята, друга врата, намираща се в левия край на стаята, се отвори

пак сама и отвътре се чу гласът на фараона:

–Ела, ела тук, дъще!

Стаята, в която княгинята влезе, беше пълна с най-различни стъклени и порцеланови съдове. На една маса гореше малък мангал, а върху него се намираше котле с някаква течност, която фараонът разбъркваше внимателно със стъклена пръчка.

По стените на стаята висяха връзки с най-различни билки. Въздухът беше изпълнен с горчиви миризми.

–Татко! Кога си станал билкар и знахар? Ти, който си най-добрият лечител на всички болести?

–Ех, дъще, дъще! Нали ти казах, че вече старея. Изминаха годините, когато бях пълен с вътрешна сила и когато само с едно докосване на ръката си лекувах най-различни болести. Сега за тази цел използувам лечебните сили на билките, камъните и металите, като изчаквам и най-благоприятното съчетание на звездите.

–А кога почиваш, зает от изгрев до залез със своите посетители?

Фараонът се усмихна загадъчно.

–Моята почивка е работата. Аз работя и през нощта. Мен ми стигат два-три часа сън.

–Ти винаги си бил неуморим. Аз те помня все зает с нещо. Колко пъти даже и мама застиваше над вечерята, когато те чакаше да дойдеш.

–Така е, мило дете. Забавленията са само за децата и за вътрешноизрасналите хора. За сериозния човек щастието лежи в работата, в творчеството, особено когато знае, колко много хора имат нужда от помощ, колко много още са неоправените отношения между хората.

–Татко! – малко колебливо рече княгинята – Може ли пак да ти задам един личен въпрос?

–Може, но е излишен – каза с лека усмивка фараонът. –Има много сериозни причини, за да не ти отговоря. Ти трябва да забравиш евреина Йосеф. За това ти бяха достатъчни десетте години. Аз имам други планове за теб.

–Да не би?….

–Да! След един месец ще се ожениш за твоя брат Усеркаф, който ще стане главен жрец. Вие двамата ще наследите моя трон, когато аз се прибера при моите близки….

–Татко! Аз все още вярвам, че ти ще…

–Не! Това, което ти казах, не е само мое желание. Това е решение и на съвета на жреците. Ти трябва да се подчиниш, защото по този начин династията ни ще продължи да владее. Аз зная, че си разумна и че ще приемеш това решение.

Княгинята не отговори нищо, а само стисна устни и въздъхна дълбоко.

Фараонът се направи, че не забелязва нищо, като с преторено усърдие започна да разбърква отново течността във врящото котле. В такова мълчание измина известно

време.

–Добре! Съгласна съм! –Каза най-после княгинята.

–Радвам се! – отговори фараонът с усмивка, като спря разбъркването на течността, хвана с две ръце главата на дъщеря си и я целуна по бузата. А след това извади кърпичка и избърса сълзите от очите й.

–Когато големият пясъчен часовник отбеляза полунощ, фараонът събуди застаналата си дъщеря и й каза да отиде в спалнята си. Тя обаче поиска да сти в съседната на неговата спалня стая.

–Добре! – каза той. –Само че не ми се сърди, ако през нощта те събудя.

И наистина едва беше изминал един час откакто княгинята си беше легнала, фараонът тихо отвори вратата на нейната стая и пристъпвайки тихо и бавно, излезе през другата врата в коридора, като носеше в ръцете си някакво дървено сандъче.

Княгинята го усети, но не му се обади. Едва на сутринта, когато фараонът се върна и отново премина през стаята й, тя го спря и го запита:

–Мога ли да зная къде беше, татко? Та ти спа само един час?

–Нали ти казах, че няма да можеш да спиш в тази стая? – каза фараонът. –Аз всяка вечер излизам.

–А къде ходиш? – запита отново тя, като видя, че сандъчето пак беше в ръцете му.

–Сега, аз всяка вечер виждам, усещам онези тежки случаи на заболявания, които никой от жреците не може да излекува, и отивам в домовете на болните, за да им помогна, ако все още има надежда за живот, или да утеша домашните на починалия с надеждата за бъдещия живот, ако не мога да го спася.

–Но откъде намираш сили за всичко това? – запита зачудена княгинята. –Та ти нито ядеш, нито спиш като другите хора.

–Жив е този, който ми помага! Жив и всемогъщ! И ще бъде така дотогава, докато той ме повика при себе си!

–И когато спя, аз пак помагам. Тялото ми тогава лежи в леглото, а самият аз пак излизам навън. Навън, защото чувам, виждам и чувствам страданията на хората.

Княгинята разбра, че трябва да промени темата на разговора и затова го запита:

–Какво искаш за закуска?

–Чаша мляко и парче хляб.

–Но това е малко!

–Стига ми! – каза фараонът. – Иначе ще изгубя способността си да летя.

–Какво? Да летиш ли? – недоверчиво рече княгинята.

–Как? Не знаеш ли, че мога да летя? – отвърна с хитра усмивка фараонът – Че това е съвсем просто нещо. Ето на, виж!

И докато княгинята се опомни, фараонът подскочи леко нагоре и се залепи за тавана на високата стая, като се излегна там и впери смеещите се очи в дъщеря

си.

-Е, какво? Вярно ли е? - се обади той отгоре.

-Вярно, вярно, татко! Кажи ми само, откъде да ти говоря. От тавана ли, или от пода?

-Слез, слез долу! Не мога да те чувам добре, като си горе.

Тогава фараонът плавно слезе на пода, качи се на кревата си, седна върху него с кръстосани крака и каза:

-Нашата 14-та династия произлиза от Първата небесна династия.

-А защо я наричаш небесна?

-Затова, защото е дошла направо от небето.

-Татко! Когато учех в Дома на Живота, един от жреците ведняж спомена същото нещо, но когато го помолих да ми даде повече обяснения, той замълча. Не можах да разбера, дали не знаеше нещо повече, или не искаше да говори повече. А вечерта в онзи ден, когато запитах теб, какво значи това, ти ми каза, че още не му било дошло времето. Дали не е дошло вече това време, щом съм на 28 години?

-Дошло е! Ще ти кажа, но не сега и не тук. Ще видиш и ще чуеш неща, които ще ти обяснят всичко. Само че след това ще трябва добре да знаеш кога да говориш и кога да мълчиш относно тях. Това ще стане довечера. А сега трябва да излизам, защото в залата вече ме чакат много хора. Хайде! Донеси млякото и хляба.

През този ден княгинята отиде в Дома на Живота, за да види детето, което предния ден, по нареждане на фараона, беше отведено там. Това беше школата при храма на Амон-Ра, в която се учеха децата на придворните и на жреците. Тя беше разделена на 20 класа според възрастта, общественото положение, трудолюбието, характера, ума и някои други качества на учениците. Преминаването от по-долен клас в по-горен не ставаше лесно. Имаше ученици, които дълги години стояха все в един и същи клас, а имаше и други, които за кратко време преминаваха по няколко класа. Имаше и случаи, когато някои ученици биваха изгонвани от дома, а понякога се случваше и така, че ученикът просто изчезваше - без да е напускал храма.

Учениците изучаваха науката за здравето и болестите и за техните лекарства, духовните нужди и храмовите служби, науката за Земята и небето, науката за отношенията между народите и науката за бойното изкуство.

Това беше единственото висше училище в Египет. Народът имаше само начални училища, които се намираха под сенките на палмите в градовете и селата.

Детето Мойсей постъпи в дома под името Сети, приемен син на княгиня Амозе-Мериет-Амон.

То се зарадва много, като я видя, но беше достатъчно умно, за да не прояви шумно радостта си. За да могат да си поговорят по-спокойно, те отидоха в голямата градина, дето имаше сенчести дървета.

Сега майката за първи път научи как бяха изминали десетте години от живота на детето й. А когато накрая го запита, къде е баща му, то отговори, че не знае

и че не го е виждало въобще.

Като чу това, княгинята въздъхна тежко и сълзи напълниха очите й. Скоро обаче се овладя и започна да дава съвети на детето си, как да се държи със своите учители-жреци, за да няма неприятности с тях.

Унесена в тези разговори, тя не усети как измина денят и след като се сбогува с детето, се прибра в двореца.

Скоро и фараонът се прибра в спалнята си. Този път той не поиска даже и чаша мляко.

-Трябва да дам почивка на стомаха си - рече той.

-Каква ще е тази почивка, щом като не си ял достатъчно?

-Остави! Аз вече ти обясних, че не мога да ям много - отговори фараонът. -По-добре ще бъде да ти разправя нещо относно нашия небесен произход.

-Точно това очаквах да чуя тази вечер - каза княгинята.

-Добре! Ела тогава да отидем в моята "звездна стая".

"Звездната стая" се намираше на плоския покрив на главното здание на двореца, снабден с остроумни механизми. Нейният куполообразен покрив можеше да се открива и закрива. Стаята беше пълна с папируси, наредени по лавиците, намиращи се край стените. В средата на стаята имаше голяма маса, върху която се намираха някои уреди за наблюдаване на звездите.

-Тази моя наблюдателница е достъпна и за някои от жреците - каза фараонът. - Аз имам обаче и друга, която се намира под върха на пирамидата на Хуфу, където освен мен не може да влезе никой друг. Там ще идем друг път. Ще видиш неща, които никой друг досега не е виждал.

Той взе един папирус от една лавица и го разгъна върху голямата маса. Княгинята с интерес се наведе над сложните чертежи, които бяха нанесени върху папируса, но след малко каза разочарована:

-Та това е картата на Слънчевата система, която ми е добре позната още от Дома на Живота.

-Точно така! - каза с усмивка фараонът. -Но задавала ли си сама на себе си въпроса, кой е виждал някога тази система със собствените си очи така, както е начертана тя тук? Откъде е дошло това знание за нея, щом като ние нямаме възможност да я наблюдаваме пряко?

-Татко! Ти като че ли искаш да ме изпиташ дали не съм забравила уроците за онези наблюдения, които са помогнали да се състави тази картина на Слънчевата система. Не! Не съм ги забравила. Мога да ти ги разправя най-подробно.

-Хубаво! Хубаво! А какво знаеш за многобройните звезди, които пълнят небесния простор извън границите на нашата слънчева система?

-Вярно! Почти нищо!

-Тогава аз ще ти покажа нещо, което не знаеш - каза фараонът и след като

прибра от масата папируса, извади от джоба си един ключ, отключи с него вратата на дъното шкаф, който се намираше под лавицата, и извади оттам друг, много голям папирус.

–Гледай тази карта – каза той. –Това е карта на нашия звезден свят.

Княгинята веднага разбра, че никога по-рано не беше виждала такава карта.

–Това е карта на нашия звезден остров – продължи фараонът. Ето тук се намира неговият център. Оттук започват тези тринадесет извити опашки, които се състоят от безброй звездни системи, подобни на нашата. Ние се намираме тук, малко по-долу от средата на тази звездна опашка. А ние, владетелите от 14-та династия, сме първите потомци на първата наша династия, която е дошла на Земята от центъра на нашия звезден остров.

–Какво е разстоянието от този център до Земята и как е дошла тази династия от там до тук? – запита княгинята с явно недоверие.

–Слушай тогава! – каза фараонът. – Това е дълга, много дълга история!

Така започна неговият разказ за Галактиката и за нейния център, за неговите жители и за тяхното галактическо строителство, за създаването на Земята и за първите хора, за произхода на народите и за небесната помощ, която не е преставала никога….

Този разказ продължи толкова много, че и двамата не можаха да дремнат нито за миг през цялата нощ. Първите лъчи на изгряващото слънце ги заварихa наведени над картата на Галактиката, по която дългият тънък показалец на фараона шареше неуморно, като от устата му се сипеха едно след друго наименования на звездни системи, сведения за разстоянията между тях, описания на различни чудни светове, на чудните им растения, животни, хора и свръхсъщества…

Фараонът, който през цялата нощ не беше спирал да приказва, щеше да продължи да говори още, ако не беше забелязал, че княгинята най-после беше застаналa от умора с глава, опряна върху масата. Тогава той се засмя тихо, вдигна я на ръце и я постави върху кревата, за да продължи там сънят си. Самият той, като хапна няколко ябълки и смокини, слезе долу, в приемната зала, където отново бяха започнали да се събират многобройните държавни сановници. Там отново започна неговата ежедневна работа.

Този ден княгинята спа от сутринта чак до следобед, а на вечерта отиде при баща си и му каза с лукава усмивка…

–Татко, татко! Ти си истински гений. Аз винаги съм знаела, че си много умен и даровит човек, но и до ден днешен не знаех, че имаш такова бурно въображение и можеш да измисляш такива хубави приказки. Нещата, които ми разказа, аз не съм слушала никога преди това от никой народен майстор на приказки, от никой народен певец. Ти ще останеш в историята на Египет като най-добрия разказвач на вълшебни приказки.

–Добре, моето момиче! – каза фараонът. – Аз знаех, че няма да повярваш, че ти разказвам истински неща. Нищо! Нека да спим този вечер. Да спим, защото и на мен ми се

доспа. А утре вечер ще разбереш, че не съм ти казал нито една измислица.

На другата вечер фараонът отиде заедно с дъщеря си в стаята, дето приготвяше лекарствата.

–Разгледай това нещо! – каза той, като й подаде някакъв предмет, увит в бяло платно.

Княгинята развиe платното. Вътре в него имаше някакво руло, широко към четири сантиметра, а дебело около десет. Тя едва намери края на тънката като цитa непрозрачна материя, от която се състоеше рулото и започна да го развива. Дълго продължи това развиване. След това, като се вгледа внимателно върху вътрешната страна на тази дълга тясна лента, забеляза, че тя беше покрита с някакви непознати знаци, като развиe още рулото, видя, че тези знаци продължават още по-нататък непрекъснато.

–Развивай, развивай още! – каза фараонът, като забеляза, че дъщеря му се озадачи дали да спре или да продължи развиването на рулото.

Княгинята го послуша. Тя развива рулото дълго време, докато върху пода се натрупа цял куп навивки.

–Знаеш ли колко е дълга тази лента? – запита фараонът.

–Откъде да знам?

–Тя е дълга точно 2000 лакти [25] и представлява само една десетохилядна част от общата дължина на формулата, която ти виждаш върху тази небесна материя. Или, казано по-просто, общата дължина на формулата, при широчина две дебелини на пръста [26] е 20 000 лакътa.

–А какво представлява тази формула, съставена от непознати за мен знаци?

–Това е схема на двойната спирала на една киселина, намираща се само в една жива клетка. Тя определя наследствеността.

–Нищо не разбирам от тези думи – каза напълно объркaната княгиня.

–Не се учудвам, че не разбираш! – каза фараонът. – Защото това нещо е известно само на десетина души на цялата Земя и всички те са го научили от безсмъртните братя, живеещи в Небесния Дом. От тях съм получил и аз това руло с тази малка част от формулата. А самата тази двойна спирала на киселината на наследствеността видях с очите си под големия микроскоп на небесните братя.

–Какво е това микроскоп? – запита отново княгинята.

–Ето какво е той! – каза фараонът, като измъкна от един шкаф малко дървено сандъче, а от него извади някакъв блестящ метален уред, състоящ се от тръба, поставена на желязна подпора. – Само че това е съвсем малък уред, който няма нищо общо с онази огромна машина, която видях в Небесния Дом.

Сега той постави уреда на масата, извърна под известен ъгъл стоящото под тръбата стъкълце, върху което капна капка вода и отправи към огледалцето лъч светлина, идещ от някакво прозрачно шишенце.

–Погледни сега от горния край на тръбата – каза той на княгинята, след като

преди това сам долепи окото си към тръбата и я въртя нагоре-надолу известно време.

Княгинята долепи дясното си око към горния край на тръбата, гледа през нея няколко секунди, а след това си вдигна главата и запита учудено:

–Какво е това? Виждам някакви чудовища!

–Погледни, погледни пак! – отговори фараонът. – Гледай по-дълго време, за да не би аз да ти показвам фокуси и тези чудовища да изчезнат така, както изчезват миражите в пустинята.

Княгинята го послуша, но и след изминаването на доста дълго време чудната картина не изчезна. Там, в тръбата, тя ясно виждаше как тези непознати чудовища плуваха, гонеха се, бореха се…

–Още ли са там? – запита насмешливо фараонът.

–Още. Борят се и се изяждат едни други.

Тогава фараонът издърпа стъкълцето с капката вода и каза:

–Я погледни пак!

–Нищо няма вече! Само светлината ме заслепи. Какво значи това?

Дълго говори фараонът. Дълго разказва за мничките животинки, които живеят във въздуха и във водата и които са толкова малки, че човешкото око не може да ги забележи. Дълго разказва за устройството на този малък уред, който увеличава толкова много образите на тези малки животинки, че те изглеждат като истински чудовища.

–А този лъч светлина от шишенцето как се получава?

–В това шишенце няма въздух. В средата му е опъната една много тънка жичка от особен метал, двата края на която са свързани с две изолирани жици от мед, които отиват до онази черна кутийка. В кутията живеят едни съвсем малки животинки, подобни на онези, които видя под микроскопа, но още по-малки. Тях аз храня с фризови люспи, които от време на време сипвам във водата. А водата доливам, щом се поизпари.

–Е, добре! А защо свети шишенцето?

–Свети, защото както всички други животни, така и тези невидими животинки, живеещи в черната кутия, в резултат на жизнените им процеси отделят животворна сила, която прави жичката в шишенцето да свети. Получената светлина се препраща от поставеното зад шишенцето вдлъбнато огледалце във формата на ярък лъч до другото вдлъбнато огледалце, намиращо се под тръбата на микроскопа, което го препраща нагоре към окото. По пътя си този лъч преминава през стъкълцето, върху което се намира капката вода със “страшните чудовища”.

–Този микроскоп е малък. Той не прави голямо увеличение на нещата, които се виждат с него.

–Как? Нима могат да се виждат нещата още по-увеличени?

–Може! – каза фараонът и започна да й разправя за още по-големите микроскопи, намиращи се в Небесния дом, с който се виждат не само формите на тези небесни животинки, а и техните най-дребни частици, наречени “клетки”.

–А има и други, още по-големи микроскопи – заключи той, –които могат да виждат даже и устройството на онези “тухлички”, от които са изградени клетките.

–Ти виждал ли си тези неща? – запита княгинята.

–Ами да! Нали ти казах това снощи! Нали според теб това са измислици!

–Откъде имаш този уред?

–Получих го от звездните хора, когато бях при тях в Небесния Дом – отвърна фараонът.

–Какъв е този Небесен Дом? Къде е той?

–Небесният Дом се намира тук на Земята.

–Как така на Земята? Защо аз не съм го виждала?

–Защото той се намира на Земята, но не е в Египет, а високо в небето над нас и не стои на едно място, но с голяма скорост лети и прелита над всички земи и земни народи за съвсем кратко време.

–Защо никой не го е виждал?

–Защото е толкова нависоко, че не може да се забележи с човешко око.

–Ти как си го видял?

–Аз съм го видял и продължавам да го виждам не с обикновените, а с вътрешните си очи. Аз също така слушам онова, което ми казват звездните хора с вътрешните си уши. И говоря с тях с вътрешния си глас.

–Може ли някой, който няма твоите дарби, да види тези небесни хора, да ги чуе и да разговаря с тях?

–Може, но само ако те пожелаят това.

–Как става това?

–Това може да стане само с онези хора, които те намират, че са достойни да научат нещо от тях и за тях.

–Не! Не! Аз питам как става това?

–Това става, като самите звездни хора им се явяват на сън или наяве или чрез специални апарати, изготвени от самите тях, които се намират на Земята от около три милиарда години насам. Те са поставили такива апарати на много места по Земята вред всички народи и ги откриват на достойни хора, когато слязат от своя Небесен Дом и тръгнат между хората.

–Слушай, мило дете! – прекъсна своя разказ фараонът. – Нека спрем за тази нощ нашите приказки, защото иначе пак няма да спиш.

–Добре, но нещата, които ми разправяш са толкова чудни, че не ми се иска да си легна.

–Въпреки това ние трябва да спим. Не бива много често да нарушаваме законите на живата природа, защото иначе ще бъдем наказани – каза фараонът. – Хайде, лека нощ!

На другата вечер разговорът продължи отново. Княгинята беше пълна с въпроси.

–Знае ли моят брат нещата, които ми разправяш?

–Много от тях са му вече известни, а други ще ви разкажа и на двамата след вашата сватба.

–А защо, щом си потомък на небето, не въведеш в нашата държава небесния ред, който ще бъде добър за всички хора? Защо не всички знаят, че нашата династия е небесна?

–Причините за това са много. Нашата държава е заобиколена от много други държави, чийто вътрешен строй е основан върху робството. Ако ние направим изведнъж вътре у нас резки промени в полза на народа, владетелите на съседните държави ще ни нападнат и унищожат, защото иначе ще има опасност от разбунтуване на техните собствени народи. От друга страна, ние знаем, че плодовете не бива да се късат, преди да са узрели. Хората от народа още не са достигнали до онова съзнание, при което ще могат да се управляват сами.

–А как ще се развива народът, щом като за него няма висши училища?

–Фараоните от Първата династия се опитаха да създадат такива училища, но срещу тях се надигнаха онези сили, които бяха под влиянието на господаря на злото и ги свалиха от трона. Затова ние, фараоните от Четиринадесетата династия, сме по-внимателни. Сега засега народът получава началното си образование в училищата, които се намират във всяко селище. При другите династии и тях ги нямаше.

–А защо вие, потомците на звездните хора, не наложите вашия небесен ред със силите, с които разполагате?

–Защото първият небесен закон гласи: "Никакво насилие! По-добре късно, отколкото преждевременно!" Спомни си отново за неузрелите плодове!

–Какво е онова, което правиш тайно, без знанието на жреците, които се намират под влиянието на господаря на злото?

–И аз и онези жреци, които желаем доброто на народа, без да даваме гласност на това, вършим много нещо за народа. Моят живот е изпълнен с непрекъснатата грижа за другите хора. Той е, който ми помага за пробуждането и развиването на скритите в мен наследствени небесни качества. Ти видя вече едно от тези качества – моето издигане във въздуха. Ще видиш, че аз мога и да летя. Друг път ще ти разправям повече за тези неща. Сега мога да ти кажа само, че нощем ходя сред народа не само за да лекувам, но и за да уча някои подходящи хора на неща, потребни за всички. Те от своя страна предават тези знания на народа. Денем, в дните, когато не приемам посетители в двореца, аз обучавам мои ученици, които после стават народни учители. Същото нещо правят и някои от жреците. И те и аз, обаче, когато ходим сред народа, се преобличаме и дегизираме, за да не ни познаят синовете на мрака.

–А не ви ли познават вашите ученици?

–Не! Ние и на тях не се разкриваме. По този начин, без да има народни висши училища, знанието се разпространява... Ние се стараем да разширяваме съзнанието на нашия народ.

–Сега разбирам, защо когато разговарям с който и да е наш селянин, забелязвам, че въпреки малкото му знания, в него прозиращо добър ум и здрав характер.

–Нашата династия успя да въведе и съботната почивка за народа. Преди тази мярка, в продължение на хилядолетия, хората ни са работили непрекъснато, без почивен ден. Сега работят шест дни, а седмия почиват.

–А защо вие, фараоните от Четиринадесетата династия, имате само по една жена?

–Това е традиция, завещана ни от Първата династия. Това е небесният ред, който прогласява равенството между мъжа и жената.

–А другите династии?

–Другите династии кои повече, кои по-малко са изпадали под влиянието на господаря на злото, който непрекъснато ги е съблазнявал с три неща – властта, парите и жените.

–Кой е този господар на злото?

–Това е много дълга история, която ще ти разкажа друг път. Знай само, че това е едно действително съществуващо, почти безсмъртно същество, което е враг на човешкия род и прави всичко възможно за унищожаването му. С него обаче се борят много по-съвършени светли същества, които браният човешкия род и подпомагат неговото развитие.

–Ти виждал ли си този господар на злото?

–Не, но често чувам съблазняващия му глас. Светлите същества обаче съм виждал. Те са идвали при мен и аз съм ходил при тях. Аз и сега съм в непрекъсната връзка с тях. Спомни си за микроскопа и за дългата формула на киселината на наследствеността. Знай, че има и други хора по света, които са във връзка с тях. Аз самият често пъти се виждам и разговарям по въпрешен път с тези хора. Някои от тях имат същото обществено положение като мен. Така ние образуваме едно голямо, тайно, духовно братство, което, в границите на конкретните условия прокарва в живота много от основните закони на небесното царство.

–Има ли такива хора и в съседните ни страни?

–Има.

–Защо тогава воюваме понякога с тях?

–Защото и тези хора не всякога могат да се справят с егоистичните интереси на някои техни влиятелни групи и среди. От започването на царуването на нашата Четиринадесета династия, макар че аз съм вече четвъртият неин фараон, е имало само две войни и то не по наша вина, а през 35-те години на моето царуване аз не допуснах нито една война. Надявам се, че когато твоят брат и ти поемете управлението във вашите ръце, ще продължите този мир.

–Ще ни свържеш ли с тези съседни приятели на мира?

–Твоят брат вече е във връзка с тях. Той ще те запознае с тях. За

непосредствената си връзка обаче с тях ти трябва да развиеш вътрешното си виждане и слушане, макар че ще имаш на разположение и други, изкуствени средства за свързване с тях. Ти си скъп дете на Четиринадесетата династия и носиш в себе си даровете на небето. Аз ще те науча как да ги развиеш.

–Благодаря ти, татко, за твоята грижа. Кажи ми само, щом като нашият род притежава тези вътрешни дарби за свързване с други хора и с по-висши същества, защо тогава ползваме и изкуствени средства?

–Затова, защото тези дарби са с ограничени възможности. Освен това и ние като хора не всякога сме в състояние да ги проявяваме и използуваме. В такива случаи именно употребяваме изкуствените средства, онези чудесни апарати, дадени ни от братята на Небесния Дом.

–Ще мога ли и аз да ги видя и ползвам?

–Разбира се. Имай само търпение! А сега чуй нещо относно твоето дете. Веднага след неговото раждане аз направих неговата звездна карта. Звездите ми казаха, че то ще има велико и бурно бъдеще.

–Как! Да не би…

–Не! То няма да стане фараон. То ще стане водач на еврейския народ.

–Как! На евреите? На тези презрени от нас хора?

–Да. На този дебелоглав, но способен народ, който ще го измъчи и ще му създаде много и много трудности.

–Как ще стане това, щом евреите нямат своя държава?

–Е! Няма да ти разправям онова, което и самите звезди не могат да ми кажат точно. Твоят син ще заведе своя народ до определената за него страна, но самият той няма да може да влезе в нея. Това обаче ще стане след много години, когато нито ти, нито твоят брат ще бъдете на този свят.

–В жилите на твоя син тече смесена кръв. Чрез теб тя идва от Небесното царство, а чрез баща му от този дебелоглав народ, който е потомък на господаря на злото. Тази негова смесена кръв ще го влече и нагоре към небето и надолу към царството на сенките. Той няма да може да завърши онова, което ще започне, затова защото няма да е напълно подходящ за такава велика цел. Още по-малко годен за нея е и еврейският народ. Небето обаче ще допусне този голям опит, който ще даде своя резултат много години след смъртта на твоя син, когато вред еврейския народ ще дойде пратеникът на Небето. Най-големият от големите. Той ще довърши онова, което ще започне твоят син.

Като изслуша тези думи на баща си, княгинята потъна в мълчание. Фараонът също се замисли. Тишината продължи дълго.

На другия ден сутринта княгинята отново отиде в Дома на Живота. Там тя дълго говори със своето дете под сянката на едно голямо дърво, дълго го милва и целува. И сълзи капеха от големите й красиви очи.

В подобни разговори между баща и дъщеря изминаха и останалите вечери. Дойде най-после и денят на сватбата. Тя мина съвсем скромно. Веднага след нея

фараонът съобщи на събраните в храма първенци и жреци, че се отказва от престола в полза на сина си, който беше провъзгласен за фараон под името Аменхотеп III.

На другия ден досегашният и новият фараон имаха дълъг разговор насаме в познатата вече скромна стаяна на бащата. А вечерта при тях дойде и новата фараонка. След като хапнаха съвсем малко, старият фараон каза:

–Мили деца! Радвам се, че вие заедно поемате управлението на нашата страна. Помнете, че вашите усилия ще имат резултат само ако вървите по небесния път. Вие и двамата трябва да се поставите на разположение на Големите Братя от Небесния Дом. Те ще ви помагат да водите нашия народ към мечтаното от хилядолетия Небесно царство. За тази цел вие трябва да станете небесни хора. Развийте и ползвайте съществуващите у вас вътрешни дарби, според дадените ви от мен напътствия. А когато стане нужда мигновено да се свържете с Големите Братя от Небесния Дом и не сте в състояние да се свържете с тях вътрешно, ползвайте чудния апарат, който се намира в неизвестната на никого моя стая, незнайна до днес и на вас. Пазете и вие тайната на тази стая. Предайте я само на вашите деца, когато дойде времето и то, ако те заслужат това.

След тези думи фараонът заведе децата си в стаята за лекарства и написна с пръст едно място върху дясната й стена, където не се забелязваше никаква врата. Миг след това обаче част от стената послушно се плъзна встрани. Тогава бащата написна друго място отдясно на отворилата се врата. Изведнъж съвършено тъмната стая светна.

–Вървете точно след мен и внимавайте да не паднете – каза бащата. Сега и тримата внимателно минаха по една пътека, оградена от двете й страни с перила, и стигнаха до три удобни стола. Бащата седна на най-десния, а синът и дъщерята – на средния и левия.

Едва сега синът и дъщерята можеха да видят, че стаята, в която бяха влезли, беше съвършено обла и че стените й бяха чисто бели. А точно пред тях се намираше някаква продълговата масичка, с няколко копчета върху нея.

Бащата написна едно от копчетата и пътеката, по която бяха минали се откъсна от мястото си при вратата на стаята и увисна надолу. Тогава се видя, че столовете стърчат точно в средата на облата стая, върху някаква колона.

Сега бащата написна друго копче. Вратата се затвори сама и светлината угасна, когато беше написнато трето копче, стената, намираща се пред тримата, като че ли се разтвори и те полетяха към небето…

Кратък беше техният полет, много кратък и не мръднаха те в това време от столовете си, които си стояха на местата, там, върху колоната в облата стая. Не! Не те бяха полетели към небето, а небето беше полетяло към тях…

Не след дълго пред тях се яви един красив и усмихнат човешки образ, който със звучен глас им заговори на техния египетски език:

–Здравейте, мили хора! Кажете с какво можем да ви услужим?

–Ние те молим да ни свържеш с нашия баща Адонай – каза старият фараон.

Миг след това пред тримата египтяни блесна огненият образ на велико небесно същество, олицетворение на върховната любов и върховният разум.

–Радвам се, че се виждаме! – проговори Адонай с топлия си бащински глас. – Поздрав на теб, Ламаел, сине мой! Отдавна исках да се видя с теб, но знаех, че си много зает. Кажи онова, което имаш да ми кажеш!

–Не смея да погледна към теб, мили татко! – каза фараонът, който беше скочил на крака, беше свел поглед надолу и се беше привел в най-благоговеен поклон, с разперени встрани ръце. И синът и дъщерята, едновременно с техния баща, неволно бяха скочили на крака при появяването на божествения образ и също бяха свели погледите си надолу, защото не можеха да издържат силната светлина, излъчваща се от него.

–Не бойте се! Погледнете към мен! Нищо лошо няма да ви стане! – каза ласкаво Адонай.

Едва тогава и тримата издигнаха главите си. Очите им скоро се нагодиха към силната светлина на божествения образ, която ги обгърна изцяло и вля в тях някаква жива сила.

–Говори, Ламаел, говори! Аз те слушам най-внимателно! – прозвуча отново топлият глас на Адонай.

–Татко мой! – заговори старият фараон. –Тридесет и пет години се старах да водя нашия народ по светлия небесен път. Това, което успях да направя за това време, е съвсем малко в сравнение с онова, което трябваше да се направи. Ти знаеш колко трудно се работи със земните хора, колко голяма е противодействащата сила на злото и невежеството. Работих с всичките си сили и макар че все още съм с добро физическо здраве, отстъних мястото си на моя син и моята дъщеря, защото те са млади и достойни за него. Аз те моля да ме освободиш вече от тази земна задача, за да се върна в нашия небесен свят, по който отдавна тъгувам. Аз можех да се обърна направо към теб без помощта на твоя апарат, но го направих нарочно, за да запозная с него моите деца, за да ти свържа с теб, за да помоля и за тях твоето ръководство, което ти никога не си ми отказвал.

–Хубаво, хубаво, Ламаел! Здравейте, мили деца на моя син! Знайте, че винаги когато потърсите моята помощ за добро, аз ще бъда до вас, аз който съм проводник на нашия вечен и безсмъртен баща. А ти, Ламаел, макар че свърши голяма част от твоята земна задача, ще трябва да поработиш още десет години, сега вече не като фараон, а като неизвестен на никого наставник на народа. Едва след навършването на тези десет години ще можеш да се върнеш в нашия Небесен Дом, а след това – в Небесното Царство, откъдето, когато пожелаеш ще можеш да получиш нови задачи в някоя друга звездна система на нашата Галактика. Бъди благословен!

Разговорът между тримата фараони и Адонай продължи много дълго. А когато завърши и небесният образ изчезна, тогава и тримата – бащата и синът, и дъщерята в продължение на три часа останаха на своите столове, потопени в дълбок размисъл,

потопени в светлина на върховно щастие.

На другия ден фараонът изчезна. Вред народа скоро се понесоха слухове за появяването на някакъв неизвестен светец, който скитал из цялата страна и учел хората на знания и добро.

Част 11

ЕВРЕЙСКИЯТ ФАРАОН

През първата година на своето царуване фараонката Амозе-Мериет-Амон често посещаваше Дома на Живота, за да се среща с детето си. Но след като роди престолонаследника, а по-късно и дъщеря си, тя разреди много своите посещения. Мойсей, който много се радваше на посещенията на майка си, чувствуваше силно нейната липса, но заедно с преминаващите години, колкото по-голям ставаше, толкова повече се успокояваше. Той беше усърден ученик. Лесно разбираше и добре запомняше всичко онова, което научаваше от жреците. Търпеливо издържаше изпитанията, с които учителите каляваха волята и изпитваха характера на своите ученици.

Така постепенно, без да усети как стана това, той успешно преодоля половината от двадесетте стъпала, по които трябваше да се изкачи. Така стигна до своята двадесета година, през която неговият дядо, старият фараон, престана да го посещава тайно и да го посвещава в небесните тайни, престана да скита между народа и изчезна ня-къде.

В това време неговата леля Мириам вече беше успяла да открие къде се намираше нейният племенник и понеже не можеше да отиде при него в Дома на Живота, самият той намираше начин да отива при нея в еврейския квартал.

Евреите все още не бяха поробени, но бяха ограничавани по различни начини. Мерките за ограничаване на тяхната раждаемост все още бяха в сила. Въпреки това те растяха на брой. Те знаеха, че откакто финикийците бяха измислили парите, нямаше вече закони, които да не могат да бъдат заобиколени. Тези ограничения също така бяха въведени много отдавна и последните двама фараони не бяха съгласни с тях, поради което гледаха през пръсти на техните нарушения. И все пак, като слушаше оплакванията на своята леля и на другите евреи, в душата на момъка започнаха да се натрупват горчивина и възмущение, той престана да се чувствува египтянин и започна да се смята за евреин.

Когато изминаха още десет години и той се изкачи на най-високото, двадесетото стъпало, учението му в Дома на Живота завърши. Сега той не биваше да се вестява в еврейския квартал. Прекарваше всичкото си време в храма на Амон Ра, където вече

беше не ученик, а учител на новите послушници.

Когато стана на 33 години, фараонката изпрати при него човек да му каже да отиде при нея в двореца. Там тя го посрещна радостна и го отведе в скромната стая на стария фараон.

-Сине мой! – му каза тя, след като седнаха край масата. – Велико е твоето бъдеще!

-Как? Да не би да стана фараон? – запита учудено той.

-Не! Друго бъдеще ти е определила съдбата. Ти ще станеш водач на еврейския народ. Ти ще го изведеш от Египет и ще го заведеш в друга, определена за него земя.

-Откъде знаеш моята съдба, майко? Моят дядо до двадесетата ми година ми разправи доста неща, но за моята съдба не ми е говорил нищо.

-Синко! Ти си дете на моята първа любов. Аз нито за миг не съм престанала да мисля за теб и за твоето бъдеще. Слушай сега внимателно онова, което ще ти разкажа.

Така започнаха разговорите между майката и нейния син – жрец, разговори, които определиха бъдещето на много народи. Тя му разказа много от нещата, които беше научила от своя баща, като не му каза други, до които той трябваше да стигне сам.

Не веднъж, а много пъти продължиха тези разговори. Майката обаче, след като го посвети в част от наследството, оставено от неговия дядо, го предупреди:

-Отсега нататък ти трябва да се подготвиш за служба на живия Бог. И внимавай да не даваш път на твоята гордост и твоята избухливост, за да не провалиш сам своето велико бъдеще.

След тези разговори младият жрец се промени много. Той започна да живее според правилата, оставени от неговия дядо. Скоро в него се появиха и първите признаци на двете родови дарби: вътрешното виждане и вътрешното слушане. Сега той разбра защо сегашните египетски жреци си служеха с измами и хитрини, защо залъгваха народа с лъжливи чудеса. Сега, когато научи, че в храмовете няма вече жреци от първата небесна династия, които са притежавали много вътрешни дарби, жреци, които са били в непрекъсната връзка с Небесния дом, разбра и зачака да получи откровение, да бъде призован от небето.

Но времето минаваше, а нищо не се случваше. Неговото ясновидство проникваше само в човешкия живот и то в ограничени размери, това го дразнеше много. Защо? Защо беше пренебрегван? Нали той беше този, който трябваше да извърши великото дело? Защо? Защо мълчи Небесния Дом?

Така изминаха доста години. Един ден неговият вуйчо фараонът Аменхотеп III, мъжът на майка му умря. Неговият по-малък брат, който щеше да царува под името Аменхотеп IV, не можа да седне на престола, защото една голяма група жреци, противници на свободолюбивата политика на Четиринадесетата династия, уби майката-фараонка, сина-престолонаследник и неговата сестричка-княгинята.

В Египет се възцари нова, петнадесета династия.

Когато научи това, Мойсей плака много за майка си, брата си и сестра си. Но той трябваше да мисли и за себе си. Новата династия знаеше, че той беше син на фараонката. Затова избяга от Египет в земите на индианците. За това бягство той имаше и друга причина. При един случай, немного отдавна, той беше убил египтянин, който малтретираше евреин. Вярно, че никой друг освен евреинът не беше видял това, вярно, че убитият беше заровен в пясъка на пустинята, но вярно беше и това, че евреите започнаха да говорят за случая. И ако не беше намесата на майка му – фараонката, той нямаше да се отърве от смъртта. Сега обаче, след като нямаше кой да го защити, краят му беше сигурен. Затова трябваше да бяга. В новата земя той се ожени за една от дъщерите на жреца Йотор.

От Египет започнаха да бягат много евреи. Когато идваха при Мойсей, те му разправяха, че при новата династия положението на евреите там се влошило много. Тя ги превърнала в роби и ги карала да работят на фараона само за едната храна.

Това дотежа много на евреите, още повече, че не се виждаше краят на тези им страдания. Така изминаха много години. Умря първият фараон от Петнадесетата династия. Дойде втори фараон, но и той не беше по-добър и продължи да измъчва евреите.

Така в непрекъснати тревоги изминаха много години от живота на Мойсей. Той стигна до своята 78-ма година, когато и децата му вече имаха свои деца.

Но веднъж, когато пасеше стадото овце вред пустинята при планината Хорив, той видя, че от една къпина излизаше огън. Къпината гореше, а не изгаряше. Това направи впечатление на жреца-овчар. Когато обаче се запъти към нея, от къпината долетя глас:

-Мойсей! Събуй обувките си, защото мястото, на което стоиш, е свещено. И не се приближавай много до огъня.

Мойсей се стресна от това, че чу глас, но събу обувките си и каза:

-Говори, Господи! Твоят син те слуша!

Тогава гласът продължи:

-Чух плача на твоите братя, които се обърнаха към мен за избавление. Знай, че аз ще ги спася от ръцете на египтяните, ако решат да станат нови хора, достойни да се нарекат "Божи народ". Аз ще ги изведа от Египет и ще ги отведа в нова земя, където ще живеят много добре, земя, където ще тече мед и масло. Но внимавай ти, който ще станеш техен водач! Ти трябва да създадеш от този твърдоглав народ едно общество от избрани души, годно да послужи за ядка на бъдещото голямо общочовешко семейство. Ако ме слушаш и изпълняваш всичко онова, което ще ти казвам от днес нататък, ти ще успееш в тази велика задача. Но ако не ме слушаш, ще направиш зло и на себе си, и на еврейския народ, и на много други народи, с които ще влязат в допир евреите. Готов ли си за тази тежка задача?

Мойсей не отговори веднага. Той мисли дълго и най-после каза:

–Щом ще ме водиш ти, Господи, аз съм готов!

–Добре, сине мой! А сега иди при първените на евреите в Египет и им предай това, което ти казах вече. Те ще те послушат и ще успеят да убедят еврейския народ да тръгне след теб.

–След това иди при новия фараон и му кажи, че те изпращам аз, Йехова, вечно живият, със заповед да пусне еврейския народ, за да отиде в своята нова страна.

–А няма ли фараонът да заповяда да ме убият, когато разбере кой съм? – запита Мойсей.

–Не бой се! Той няма да те убие. Аз ще бъда с теб.

–А дали ще ме послуша? Дали ще повярва, че идвам от твое име?

–Казах ти вече да не се боиш. Аз ще бъда с теб. Освен това аз ще те науча и на някои необикновени неща, които ще му направят впечатление и ще го убедят, че наистина те изпращам аз.

–Не! Не! – избъбря Мойсей, подтикнат от своето честолюбие. И това беше първата му грешка. – Няма нужда да ми показваш нищ. Аз мога да правя много чудеса, с които ще му въздействувам.

Когато тези прибързани думи заглъхнаха, от кънината долетя добродушен смях, а след него гласът проговори отново:

–Радвам се, че имаш доверие на собствените си сили, но знай, че фараонът не ще ти повярва и после ще трябва да се намесвам и аз. Знай, че с това ще нанесеш големи пакости на египетския народ.

–Нека опитам, Господи! Аз се смятам достатъчно силен, за да накарам фараона да ни пусне, щом като Ти си до мен.

–Добре, Мойсей! Добре, чудотворецо! Върви тогава! Пожелавам ти успех! Помни само, че ти ще носиш отговорността за всичкото зло, което ще докараш!

След тези думи огънят в кънината угасна. Заедно с неговото угасване поизстина и голяма доза от внезапно възникналото голямо самочувствие на Мойсей. Той почна малко, но гласът не се обади повече.

Тогава Мойсей се върна в Египет, срещна се с първените на евреите и им разказа, какво се беше случило с него. А те, понеже го познаваха, повярваха на думите му и успяха да убедят народа си да го приеме за свой водач. Когато това стана, Мойсей заедно със своя братовчед Аарон, отиде в двореца при фараона, който ги прие като делегати на еврейския народ. Той не познаваше лично Мойсея.

–За какво идете? – запита той.

–Ние идем по заповед на израилевия бог Йехова, който ти заповядва да пуснеш неговия народ, за да отпразнува празника му в пустинята! – каза Мойсей.

–Кой е този бог, за да го послушам? – запита с насмешка фараонът. –Ние, египтяните, имаме много богове, но за такъв бог и до ден днешен не съм чувал. Махнете се от очите ми и не се осмелявайте да подтиквате моите роби да не работят, защото ще ви постигне най-суровото наказание.

Когато двамата пълномощници си отидоха, фараонът повика надзирателите на евреите и им каза:

–Понеже е ясно, че робите ни са обхванати от мързел, отсега нататък не им давайте плява за тухлите. Нека сами да се снабдяват с нея. Вие обаче изисквайте от тях същия брой тухли, както и досега.

Тази наредба на фараона създаде големи допълнителни трудности на и без това силно обременения еврейски народ. Затова водачите на еврейския народ, след като отидоха при фараона и напразно го молиха да отмени тази заповед, отидоха при Мойсей и Аарон и ги обвиниха, че те са виновни за това ново зло.

Тогава Мойсей се отби в едно пусто място, затвори очи, разпери ръце встрани, с длани обърнати нагоре и отправи гореща молба към небето:

–Господи! Господи! Чуй молбата ми!

–Какво искаш, Мойсей! – прозвуча отново познатият му вече глас.

–Защо, Господи, не стана онова, което ми беше обещал? Защо положението на евреите се влоши, вместо да се подобри?

–Затова, защото си бърз и непослушен. Аз ти казах, че ти първо трябва да подготвиш евреите, че трябва да ги научиш да живеят по-чист живот, да работят както трябва, а не да си служат с измама.

Освен това аз ти бях казал да кажеш на фараона да ви пусне да си отидете във вашата нова страна, а ти се изплаши, реши в себе си, че аз не зная какво приказвам и каза на фараона да ви пусне в пустинята, за да отпразнувате моя празник. Това е лъжа. А аз съм бог на истината. Разбра ли?

–Но той нямаше да ме послуша. А сега и евреите вече не слушат.

–Щом не искаш да си служиш с истината, зад която стоя аз, опитай своите чудеса.

След тези думи гласът млъкна.

Сега вече Мойсей сериозно се изплаши и започна да заеква при говоренето си. Затова, когато отново се яви пред фараона заедно с Аарон, на когото Мойсей шепнеше в ушите му потребните думи.

Като видя това, фараонът избухна в смях, но се овладя и си придаде сериозен вид.

–Е, велики водачо на великия еврейски народ! Защо се схвана езикът ти, който предаваше заповедите на най-великия от боговете?

Мойсей, вместо да отговори на тези подигравки, събра куража си и чрез устата на Аарона каза:

–Фараоне! Ти не послуша гласа на нашия Бог и влоши положението на моя народ. Затова аз ще ти покажа такива чудеса, които ще те убедят, че съм пратеник на Всемогъщия, който няма име.

–Хубаво! – каза фараонът насмешливо. –Покажи своите фокуси. Нека се позабавляваме малко. – А на слугите си каза: – Я извикайте жените и децата да

погледат фокуси, които може би не са виждали! Ще им бъде забавно.

Мойсей едва сдържа гнева си, като чу тази подигравка. Той беше вече почти на 80 години, които усилваха естествената му сприхавост.

–Не бързай, почакай малко! – заповяда фараонът. – Нека първо дойдат жените и децата.

Истински вулкан от гняв закипя в гърдите на Мойсей, но един вътрешен глас му каза: – "Търпи! Търпи!"

След като дойдоха жените и децата, фараонът каза: – Готово! Хайде, почвай!

Тогава Аарон, по знак, даден от Мойсея, хвърли тоягата, която държеше в ръцете си пред фараона и служителите му, и тя се превърна на змия, която запълзя, мина между краката на жреците и избяга през една врата навън.

Какво бе учудването на Мойсей обаче, когато вместо вик на уплаха и учудване, от устата на фараона се разнесе пак подигравателен смях:

–Лош, много лош фокусник е този ваш бог, който ви е научил на най-простия фокус, известен на всеки начинаещ ученик от Дома на Живота! – извика той, като грабна своя жезъл и го хвърли пред краката на Мойсей. И ето, че за ужас на пратеника, жезълът в миг се превърна в голяма змия, която бързо се обви около краката му, издигна главата си нагоре и отвори застрашително устата си срещу лицето на Мойсея, като оголи двата си отровни зъба, между които нервно потрепераше тънкото й раздвоено накрая езиче.

В страха си Мойсей дръпна главата си назад, но дочу отново тихия глас, който му прошепна да не се бои, светкавично сграбчи с двете си ръце змията за врата и миг след това на пода лежеше не змия, а жезъл, жезълът на фараона.

–Добре! Добре се справи с моя жезъл! – рече одобрително фараонът. – Но, както сам видя, и ние владеем тия фокуси. Хайде, иди си. Ти ни разочарова. Виж как мърморят жените и децата, че си ги отегчил.

С наведена глава напусна Мойсей тържествената приемна зала. А след него се понесоха дюдюкания и подигравки.

–Ти не послуша Господа – каза Аарон на Мойсея, когато се прибраха у дома си. – Така не бива. Отново ще направим някое зло.

–Аз съм учил тридесет години в Дома на Живота и още тридесет в други страни. Няма да се оставя да бъда посрамен от някакви си невежи жреци! – отвърна упоритият старец.

–Зная, че си много учен, – отвърна Аарон, –но не забравяй, че отиваме при фараона като пратеници на живия Бог.

–Аз ще правя първо онова, което зная сам – отговори навъсено Мойсей.

Така, опитвайки едно след друго много свои собствени чудеса, ходи отново и отново Мойсей при фараона. Но каквото и чудо да покаже, фараонът и жреците правеха

същото.

Затова не можа да ги убеди, че говори от името на живия Бог.

Едва тогава разбра той, че неговите знания не струват нищо и отново издигна ръцете си към Господа, който веднага му проговори:

–Както виждаш, аз съм много търпелив. Изчаках да се убедя, че ти сам няма да свършиш нищо. Ти направи грешка, която сега ще поправя аз. Знай обаче, че нещастията, които ще изпратя на египетския народ, се дължат на теб. Един ден ти ще трябва да се отплатиш на тези хора. Ако беше започнал с истината, всичко щеше да свърши добре.

–Сега престани да ходиш при фараона, защото той самият ще започне да идва при теб да те моли за милост.

–Ти обаче иди отново при твоите евреи и им кажи, че трябва да променят живота си, че трябва да се осветят, за да заслужат обичта ми. Едва тогава ще се оправят вашите работи. Едва тогава ще излезете от Египет. И на фараона и на всички хора винаги казвай истината. Не забравяй, че съм бог на истината.

И наистина не мина много време и ето, че върху Египет започнаха да валят едно след друго много нещастия.

Най-напред страната беше затрупана от жаби. След това целият въздух се изпълни с дребни мушички, които нападаха хората и добитъка. След тях легиони бълхи плъзнаха по всичко живо.

Тогава фараонът отиде в дома на Аарона и Мойсея да моли да се премахнат тези злини, като обеща, че ще пусне евреите да излязат от Египет.

Когато обаче Мойсей измоли от Господа премахването на тези напасти, фараонът се отметна от обещанието си.

Започнаха тогава нови нещастия за египетския народ. Най-напред измря всичкия му добитък, без да умре нищо от еврейския. След това цялата страна потъна в прах и по телата на всички египтяни се появиха гнойни рани. А когато фараонът не обърна внимание и на това предупреждение, върху египетската земя заваля град, какъвто там никога не беше валял и унищожи всички дървета и тревата по полетата, като изби и малкото стада, които бяха останали живи. Само в областта на Гесен, дето живееха евреите, не падна нито едно зрънце град.

Този път фараонът, когато отиде при Мойсей, каза:

–Разбрах, че и аз и моят народ сме прегрешили. Помолете се на вашия бог да спре града. Този път наистина ще ви пусна.

А Мойсей го изгледа недоверчиво и му рече:

–Зная, че и този път ще ни излъжеш, но въпреки това ще се помоля.

И наистина, когато градът спря, фараонът отново не изпълни обещанието си.

Тогава отново започнаха нещастията за Египет. В него долетяха грамадни облаци от скакалци, които изпоядоха всичката трева, всичките листа и плодове,

които бяха останали неповредени от градушката.

Пак дотърна фараонът, пак замоли за милост. Отново Бог премахна наказанието, като прогони скакалците и ги захвърли в морето.

Така още много пъти, когато идваха нови нещастия, фараонът молеше за милост, но винаги след преминаване на нещастието не изпълняваше обещанието си да пусне еврейския народ.

Накрая Господ каза на Мойсея, че е наближило вече времето, когато фараонът най-после ще се съгласи да ги пусне. Затова еврейският народ трябваше да се приготви за дълъг път.

Последното нещастие на египетския народ дойде, когато една вечер във всеки египетски дом измряха първородните мъжки деца и на хората и на добитъка. Това нещастие разтърси из основи египетския народ. По цялата негова земя се понесе силен плач. Не остана къща без мъртвец. Не беше пощаден даже и фараонът.

На сутринта на другия ден, когато еврейският народ беше готов вече за път, египтяните се събраха масово пред двореца на фараона и започнаха гневно да протестират срещу него, който със своето държание към евреите беше станал причина за всичките нещастия, струпали се върху египетския народ.

А фараонът, като видя че дворецът му беше обсаден отвсякъде от тълпи разгневени хора, се изплаши за живота си, бързо изпрати да доведат при него Аарон и Мойсей и пред лицето на събралото се множество им каза:

-Вървете си! Час по-скоро напуснете нашата страна! Вървете си веднага!

Мойсей, като разбра страха на фараона, макар че във всеки еврейски дом всички хора бяха на крак, готови за път и само чакаха сигнала за тръгването му, каза:

-Не! Не можем да си отидем, преди да сме получили от теб и твоя народ откуп за робството, което изживяхме тук, за тежкия труд, който работихме толкова дълго време.

Тогава фараонът се разгневи и беше готов да убие Мойсея и Аарона, но насъбралият се наоколо египетски народ, като чу думите на Мойсея, завика силно.

-Дай им! Дай им откуп! И ние ще дадем! Нека само си идат от земята ни час по-скоро, та да се свършат нашите нещастия!

При тези викове на народа фараонът смири гнева си, заповяда да се разтвори държавната хазна и да се извадят от нея злато и сребро, достатъчни да се откупи Египет.

Сега обаче Мойсей, който имаше в жилите си и еврейска кръв, реши да използува затрудненото положение на фараона докрай и затова започна да вика:

-Не! Не е достатъчно! Още!

А фараонът, макар че кипеше от гняв, като чуваше виковете на народа, само казваше през зъби:

-Добре! Още!

И това продължи дотогава, докато египетската хазна се изпразни съвсем и на площада пред двореца изникна цяла планина от златни и сребърни монети и предмети.

Едва тогава Мойсей се обърна към народа на Египет и извика:

-Това е достатъчно! Нека никой от народа не носи нищо собствено!

Въпреки тези негови думи обаче, подбуждани от страха си, много египтяни донесоха пари и скъпоценности, така че планината на площада порасна още повече.

Мойсей бързо нареди около нея охрана от млади евреи. Тази мярка обаче се оказа излишна. Никой от египтяните не мислеше да краде. Напротив, планината продължаваше да расте. Тогава фараонът, отново обзет от гняв, изкрещя на Мойсея:

-Какво чакате? Тръгвайте! Тръгвайте!

Мойсей само се усмихна лукаво и му каза:

-Не бързай! Не бързай! Ние нямаме бърза работа!

Както и да е, след като се нареди в безкрайна върволица хора, коне, камили и стада от говеда, целият еврейски народ премина през площада, като под надзора на Мойсей съкровището беше натоварено на много коли, които тръгнаха в средата на върволицата. Най-отзад вървяха стадата.

Така, когато шумът от стъпките и на последното стадо заглъхна, на площада вече нямаше нито една монета, нито един скъпоценен предмет.

А на мястото, дето до преди малко се беше издигнала златната планина, димяха само топли кравешки пити.

Едва тогава фараонът си отдъхна. А заедно с него си отдъхнаха и гражданите на Тива.

Така, след като преживяха в Египет 430 години, евреите тръгнаха към своята нова, обещана от Господа страна.

Огромната колона, която имаше за начална цел да стигне до местността Сокхот, се състоеше от 600 000 мъже, без да се броят жените и децата.

Отначало радостта от освобождението подтикваше хората да вървят бързо, но много скоро тежкият път и силната горещина ги изморихa и затова се наложихa чести почивки. Винаги тогава Мойсей се покачваше на някое по-издигнато място и оповестяваше на народа някои от изработените от него наредби и закони, с помощта на които щеше да се управлява отсега нататък еврейският народ.

Пътят на изселниците не вървеше направо към Ханаан, защото Бог бе казал на Мойсея да ги поведе по обиколен път. Самият Мойсей не можеше да разбере каква беше причината за това забикаляне. Той предполагаше, че това е мярка, потребна да не би еврейският народ, който бе живял дълго време в робство, да се изплаши, ако бъде нападнат от противници, и да поиска да се върне в Египет.

Когато стигнаха Сокхот и се разположиха там на стан, Бог отново говори на Мойсея, когато той беше в палатката си:

-Слушай, Мойсей! - му каза той. - Ти си вече стар. Твоите сили започнаха да

намаляват. Започнаха да отслабват и очите ти, и ушите ти. Но заедно с тях започнаха да отслабват и вътрешното ти зрение, и вътрешният ти слух. Поради това, че докато стигнете до обещаната от мен земя ще изминат много години, през които ти ще остареш още повече, за да можеш да ме викаш винаги, когато стане нужда, и за да виждаш моя образ, ще ти е потребен един специален уред. Затова иди веднага при колите, които пренасят египетското съкровище, вземи от една от тях големия дървен ковчег, на капака на който има два херувима, и го донеси в твоята палатка. Тогава аз ще ти обясня, как трябва да действуваш с него.

Мойсей излезе от палатката си и отиде към мястото, където се намираха колите със съкровището. Те бяха обградени с ограда от въжета и въоръжени младежи ги пазеха, да не би някой да се опита да открадне нещо, преди съкровището да бъде разпределено между дванадесетте племена на Израил.

Той лесно намери дървения ковчег и заповяда на младежите да го отнесат в неговата палатка. Когато остана сам, Бог му заговори отново:

-Отсега нататък, където и да се намирате, този ковчег трябва да се пази от погледите на твоите хора. Затова направи завеса, раздели палатката си на две части и сложи ковчега във вътрешната част. Сложи го така, че когато влизаш при завесата, херувимите да стоят пред теб, отляво и отдясно. Капакът може да се изправя и да стои отвесно, успоредно на задната стена на ковчега. Вътрешната му страна е чисто бяла.

Отсега нататък, винаги, когато влизаш в задната част на твоята палатка, където ще се намира ковчегът, обувай съвсем сухи сандали, като краката ти трябва предварително да са добре измити, изсушени и обути в чорапи от сух намаслен папирус. Направи си ръкавици от същия папирус и само с тях се докосвай до ковчега. Ръцете ти трябва да са добре измити и изсушени.

Никой освен тебе не трябва да влиза вътре. Не пускай сюр така никой да се доближава до твоята палатка, защото има опасност да умре.

Когато се приготвиш така, както ти казах, влез при ковчега, вдигни капака му и гледай в неговата вътрешна страна, като застанеш на три метра разстояние от него.

Този ковчег е направен по указания на твоя дядо – фараона. Той е копие на такъв уред, намиращ се в Небесния Дом. Майсторите на фараона обаче са допуснали някои грешки при изработването му. Затова трябва да се вземат предпазните мерки, за които ти говорих.

Друг подобен ковчег, само че подарен от мен, се намира в пирамидата на фараона Хуфу [27].

Сегашният фараон, който е недостоен човек, не знае нищо за мен и за Небесния Дом. Затова, като не знаеше какво представлява ковчегът, който беше отнесен в държавната хазна след убийството на твоята майка, ти го даде заедно със

сребърните и златните предмети и монети.

Така Мойсей за пръв път видя образа на Йехова върху екрана на ковчега, след като дотогава беше слушал само гласа му. И винаги след това, когато станеше нужда, той го потърсваше зад завесата на своята вътрешна стая [28].

Тази вечер Йехова му каза:

-Сега оттук трябва да тръгнете за местността Етан.

-А как ще идем до там, като не знаем къде е тя? - попита Мойсей.

-Не бой се, сине мой! - каза с блага усмивка Йехова. - Аз ще ви водя. През деня пред вас ще върви един стълб от прах, който през нощта ще бъде огнен. Той ще ви показва пътя, по който трябва да вървите.

И наистина, когато на другия ден сутринта дългата върволица от изселници се приготви за път, от пясъците на пустинята към синьото небе се издигна стълб от бял прах. Преселниците тръгнаха след него. Когато настъпи нощта, стълбът пламна с ярък пламък. Така те вървяха и през деня и през нощта с малки почивки, докато стигнаха местността Етан. Там почиваха три дни, а после отново тръгнаха на път и стигнаха до Пи-Хахирот, край морето, където направиха своя стан.

В това време в столицата Тива, след като престанаха нещастията, жреците отидоха при фараона и му казаха:

-Какво направи ти, господарю? Защо се изплаши от евреите, та ги пусна да си отидат? Защо им даде хазната на Египет? Кой ще ни работи сега? Откъде ще намерим пари за храмовете, за войската и за чиновниците? Как ще изплатим вноските на асирийския банкер Хирам, който ни даде заем преди пет години?

Като чу тия думи, фараонът се разпсихичи силно сам на себе си. Той и без това вече десет нощи наред не беше спал спокойно. Десет нощи непрекъснато сънуваше все златната планина, все еврейските коли, които я отнасяха, все димящите кравешки пити, останали на площада.

-Глупак! Истински глупак съм аз, а не фараон! - се ругаеше той и се удряше с юмруци по главата.

Скоро обаче това безполезно самообвиняване беше заменено с конкретни мерки за поправяне на допуснатите грешки.

Фараонът веднага впрегна колесницата си и поведе след себе си египетската войска, състояща се от много колесници, много конници и голяма пехота.

Тази египетска войска тръгна по следите на евреите и ги настигна край морето при Пи-Хахирот, пред Ваал-Цефон. Когато я съзряха, евреите се изплашиха много и извикаха на Мойсея:

-Нима нямаше гробове в Египет, та ни доведе да измрем в пустинята?

А Мойсей им отговори:

-Не се бойте! Чакайте и ще видите, че Бог ще ви спаси! Сега той ще се бори за вас!

След това се обърна към Бога и го помоли за помощ. Тогава Бог му отговори:

–Кажи на израилевите синове да вървят, а ти вдигни жезъла, който ти дадох, простри ръката си над морето и го раздели. Така те ще преминат през морето на сухо.

И ангелът божи, който досега вървеше пред еврейския стан, сега тръгна след тях, а пращият стълб също се измести и застана зад тях. Така евреите и египтяните бяха разделени и не можеха да се виждат едни други.

След като стана това, Мойсей направи така, както му беше казал Бог, и ето, че се появи силен източен вятър на южния край на морето, който изгласка водата и там се появи суха земя, по която евреите тръгнаха веднага.

Когато египтяните видяха, че евреите навлязоха в морето, втурнаха се, а след тях и колесницата на фараона, и останалите колесници, и цялата пехота.

Тогава Бог погледна от огнения и облачния стълб и разбърка египетската войска, като направи така, че колелата излезнаха от главините си и конете не можеха да теглят колесниците.

Това изплаши много египтяните. Те разбраха, че с тях се бори сам Господ и хукнаха да бягат.

Тогава Мойсей отново простря ръката си над морето и водите на морето връхлетяха върху египтяните и ги издавиха.

В това време евреите вече бяха минали през морето и се намериха на сушата. Като видяха гибелта на египтяните, те се учудиха и изплашиха много и повярваха в Господа и в Неговия служител Мойсей. Тогава Мойсей и народът запяха хвалебствена песен, която стана паметна за идващите поколения, които също я пееха в трудните моменти на живота си.

От Червеното море Мойсей поведе евреите през пустинята Сур. Те вървяха през нея три дни и три нощи и никъде не намериха вода. Когато най-после стигнаха в Мара, намериха вода, но не можаха да пият от нея, защото беше горчива. Затова нарекоха мястото Мара [29].

Изжаднелият народ не можа да сдържи недоволството си и започна да се оплаква от Мойсея, като викаше:

–Къде има вода? Къде ще пием?

Тогава Мойсей, който не знаеше какво да направи, отново се обърна за помощ към Бога и той му посочи едно дърво, като му каза да го хвърли във водата. Мойсей го послуша.

Каква беше изненадата и радостта на Мойсея и на народа, когато, като опитаха водата, разбраха, че беше станала сладка и годна за пиене. Всички пиха до насита.

Там Бог говори чрез Мойсея на народа и му даде наредби и закони. Той му каза, че ако се вслуша в заповедите му и върши всичко онова, което той му нареди, няма да има сред него нито една от болестите, които се бяха появили сред египтяните, и че сам той ще бъде негов лечител.

От Мара евреите отидоха в Елим. Там имаше 12 извора и 70 финикови палми. Там край изворите евреите разположиха своя стан.

На 75-тия ден от излизането им от Египет, след като напуснаха Елим, преселниците достигнаха до пустинята Син, която се намираше между Елим и Синай. Това беше гола пустиня, в която не се намираше нищо за ядене. Затова там сред народа отново се зароди недоволството от Мойсея и Аарона.

Тогава Господ рече на Мойсея:

–Ще направя така, че от небето ще вали "манна" за твоя народ. Кажи това нещо на твоите хора, за да се успокоят.

Мойсей и Аарон съобщиха това на евреите и ето, че привечер на този ден край стана долетяха ята от пъдпъдъци, а на сутринта падна роса, която като се изпари, остави по земята нещо дребно и зърнесто, сиво като скреж. Когато го опитаха, евреите разбраха, че беше хляб. Нарекоха този хляб "манна".

Цели 40 години ядоха евреите този хляб.

След като изминa известно време, евреите напуснаха пустинята Син и разположиха стана си в Рефидим. Там обаче нямаше вода и народът отново започна да укорява Мойсея и да иска вода от него.

Тогава той отново поиска помощ от Бога. В отговор той му каза:

–Иди при Хоривската скала и насочи срещу нея жезъла, който ти дадох. От мястото, върху което ще попадне лъчът, който ще излезе от жезъла, ще потече вода. Нека народът пие от нея.

Мойсей направи така и жаждата на народа се уталожи.

Но тук, в Рефидим, за пръв път, откакто бяха навлезли в пустинята, срещу тях излезе противник. Това бяха амиликяните.

Тогава Мойсей изпрати Исус Навин да поведе избрани измежду евреите мъже, за да се бият срещу амиликяните. И стана така, че евреите разбиха противника си.

В първия ден на четвъртия месец от излизането от Египет, в самия ден на новолунието, евреите стигнаха в Синайската пустиня.

Тогава Мойсей отиде на планината, където Бог му се яви и му каза:

–Кажи на израилевите синове следното нещо: "Вие видяхте какво направих за вас. Ако слушате съветите ми и пазите завета ми, вие ще бъдете мой народ, избран между всички народи, ще бъдете мое царство от свещеници и ще бъдете свят народ".

Когато Мойсей съобщи на народа онова, което Бог му беше казал, целият народ отговори общо, че ще изпълнява всичко, което Бог иска от него. Този отговор на народа той предаде на Бога.

Тогава Бог отново му каза:

–Ще дойда при теб в гъст облак, за да чуе народът как ще говоря с теб, за да ти вярва отсега нататък винаги. Но нека никой от народа не се изкачва на планината,

когато дойда.

И наистина, на третия ден сутринта над Синайската планина загърмяха гръмове, засвяткаха светкавици, гъст облак легна върху нея и прозвуча силен тръбен глас. А народът, който беше в стана, затрепера от страх.

Тогава Мойсей изведе народа от стана, за да посрещне Господа, и спря в полите на планината.

В това време цялата планина беше обвита в дим, защото Бог беше слязъл върху нея в огън. И от нея се издигаше дим като от пещ и цялата планина се тресеше. Тръбният глас постепенно стана много силен.

Тогава Бог, който беше вече слязъл на върха на Синайската планина, повика Мойсей при себе си и когато той отиде при Него заедно с Аарон, му каза следните думи:

–Изслушай внимателно и запиши в сърцето си десетте заповеди, които ще ти дам, защото те ще представляват от себе си един кратък и ясен законник, който може да бъде разбран и запомнен от целия народ. Те са следните:

1. Помни, че аз, твоят Бог, имам само едно име и то е ЛЮБОВ!
2. Не споменавай името ми напразно!
3. Не си прави идоли, не им се покланяй и не им служи!
4. Помни почивния ден! Шест дни работи, а в седмия почивай и го осветявай!
5. Почитай баща си и майка си!
6. Не пожелавай нищо чуждо!
7. Не развратничи!
8. Не лъжи!
9. Не кради!
10. Не убивай!

Мойсей изслуша внимателно десетте заповеди, запомни ги добре и ги записа върху две каменни плочи.

След тях Бог му даде още много заповеди и закони. И престоя Мойсей на планината 40 дни и нощи.

През това време долу в стана, понеже Мойсей все още не се връщаше, народът беше обхванат от страх и тъй като беше прост и суеверен, поиска от Аарон да му направи идол. Тогава Аарон събра златните обици на еврейските жени, претопи ги и изля от тях златно теле.

Народът, като видя златния идол, извика:

–Ето, че сега най-после имаме бог, който можем да виждаме.

Когато Мойсей слезе от планината и видя златното теле, избухна в гняв, събори го и го разчупи. Той счупи и двете плочи, върху които бяха написани десетте Божи заповеди.

Когато гневът му утихна, той отново отиде в планината и направи други две

каменни плочи, върху които отново написа десетте Божи заповеди. И когато разговорите му лице в лице с Бога свършиха, слезе от планината и народът видя, че лицето му светеше.

След тази среща с Бога Мойсей много често започна да предава на народа нови и нови заповеди и закони.

Така скитаха евреите из пустинята цели 40 години. И започнаха да се образуват групи сред тях, на които омръзна това скитане. Те започнаха да говорят, че ще бъде по-добре да се върнат в Египет, отколкото да рискуват да измрат от глад и жажда. Мойсей даже се видя принуден да унищожи доста от тези смутители.

Един ден обаче, когато бяха в пустинята Сим, евреите отново останаха без вода. Тогава Мойсей и Аарон ги събраха под една скала и Мойсей пак си послужи с жезъла и пак от скалата потече вода, от която народът и добитъкът му се напиха до насита.

Вечерта на този ден, в който се навършиха точно 40 години от излизането от Египет, Мойсей пак отиде зад завесата на своята палатка и отново се обърна към Бога. А когато познатият му вече образ се появи над ковчега, той му се поклони и каза:

–Господи! Днес се навършиха точно 40 години, откакто скитаме из пустинята. Почти всички, които излязоха заедно с мен от Египет, измряха. Сега еврейският народ се състои само от млади хора, които не са живели в робство, не са страхливи и са готови да воюват, за да завладеят обещаната от Теб земя.

–Сега, дай ни молим те, твоята благословия, защото ние отдавна обикаляме край границите на Ханаан, на онази земя, от която излязоха нашите баща, която е нашият блян, онази земя, която очакваме да получим в наследство от Теб.

–Обещай ни, молим Те, Своята подкрепа и отпук нататък, така както си ни я давал навсякъде дотук, защото в тази страна живеят 31 народа и ние ще можем да я завладеем само с Твоята помощ. Обещай ни това, молим Те, защото то ще вдъхне вяра в нашия народ и той ще тръгне тогава напред.

Когато спря да говори, Мойсей впери очи в небесния образ и зачака неговия отговор.

Но за голямо негово учудване за пръв път образът не проговори. Той само гледаше и мълчеше…

След като измина така известно време, Мойсей наруши тишината и каза:

–Господи, Господи! Моля те! Говори!

–Добре! Кажи ми, Мойсей! Какво ще направите с онези народи, които ще победите?

–Какво ли? – отговори Мойсей – Онова, което правят всички с победените народи, ще ги поразим с острието на нашия меч.

–Защо?

–Защото трябва да владеем тяхната земя!

–А не си ли помислил, че и тези народи са мои деца и че те също като вас имат

право на живот?

Като чу тези думи, Мойсей се слиса.

–Но нали сме твой избран народ, Господи? Нали ти ни изведе от Египет, за да ни отведеш в обещаната земя?

–Да! Аз ви избрах за свой народ. Но трябва ли моят народ да бъде жесток грабител като другите народи? Нима моят народ не трябва да бъде образец на небесните народи, пример за земните народи, онова, върху което трябва да се изгради голямото семейство на земните народи?

–А какъв трябва да бъде твоят народ, за да ти хареса, за да стане подобен на небесните народи, за които не знаем много неща?

–Казах ти още преди, че той трябва да стане свещен народ, че трябва да развие в себе си онези качества, които притежават небесните народи. Това не може да стане изведнъж. За неговото подготвяне да върви по този небесен път аз ти дадох много напътствия, заповеди и закони. Много от тях ти предаде правилно, но едновременно с тях ти даде на своя народ и много свои собствени заповеди и закони. Естествено е, че и ти трябва да имаш свое собствено творчество. Лошото е обаче това, че ти много често нарушаваше моята заповед. "Не лъжи!" Макар и с най-добри намерения, ти често представяше твоите заповеди и закони за мои. Лошото е това, че ти не можеш да предвидиш вредните последствия от твоите чисто човешки мъдрости. А аз ти казах вече, че човешката мъдрост трябва да бъде отражение на небесната, която е по-съвършена. За тази ти грешка е виновно знанието, придобито от някои египетски жреци, които нямаха понятие от онова, което беше известно на твоя дядо фараонът Сенусрет I, когото народът право наричаше Хе-пер-ка-Ра, а това значи: "Този, чийто глас говори истината". Този фараон беше истински светец. Онова, което ти научи от него и от твоята майка, заедно с онова, което ти дадох и аз, трябваше да стане основа на възпитанието на еврейския народ. Онова, което ти дадоха те, е скъпо като моето, защото идеше от един и същи небесен извор. Аз те подкрепих в твоите планове, но ти не можа да надраснеш границите на твоя човешки свят с неговите преходни ежедневни нужди и желания. Дълго чаках да се зароди в теб жаждата за нещо по-висше, нещо по-красиво, което все още не съществува тук на Земята, нещо, което може да се намери само горе, отвъд звездите.

–Господи! – не се стърпя Мойсей – А защо ти самият не ми го каза?

–Не беше ли ти вече казано то от твоя дядо и от твоята майка? И малко ли неща ти казах аз за Небесното Царство? Не ти ли казах, че онова, което е горе, трябва да слезе и долу. Ти обаче по много причини още не си надрасъл напълно земното.

Затова ти създаде за твоя народ един лъжлив образ за мен. Образ, който всъщност е отражение на самия теб. Ти ме обрисува като гневлив, ревнив и отмъстителен човек. Ти, който още не си разбрал и повярвал, че моята единичка същност е любовта. Затова в бъдеще ще дойде сред твоя народ един друг, по-голям и

ще прогласи на всички народи благата вест, че няма по-велико нещо от любовта, че е дошло времето и на земята да се изгради Небесното Царство.

–Прости, Господи! Прости! Съгреших! Съгреших поради незнание и неразбиране! – простена Мойсей.

–Простено ти е вече, сине мой! Аз виждам добрите ти намерения, виждам големите ти усилия, които полагаш вече толкова много години. Виждам ги и ги оценявам. За тях ти ще получиш своята награда. Ти си вече на 120 години. Скоро ще дойде и краят на твоето изхабено вече от трудния живот тяло. Ще дойдеш тогава и ти в нашия Небесен Дом, там, където ще видиш, ще чуеш и ще научиш много чудни за теб неща, които ще ти помогнат да влезеш в небесния свят. Там ще се срещнеш и с твоя дядо, и с твоята майка, които отново ще ти помогнат да вървиш по небесния път.

След тези думи на Бога в палатката настъпи тишина. Мойсей дълго мълча. Най-после обаче се осмели да проговори отново.

–Прости, Господи! – каза той – Ти каза, че обещаната от Теб земя не е Ханаан. А къде е тя тогава? Къде трябва да я търсим?

–Мойсей, Мойсей! Четиридесет години вече те водя из нея заедно с твоя народ и още ли не си разбрал къде е тя?

–Как, нима това е пустинята? Пустинята? – извика изуменият човек. –Нима пустинята е обещаната от теб земя?

–Да! – отговори Бог. – Да! Пустинята е обещаната от мен земя.

–Но как така, Господи? Нали Ти си този, който е обещал на моите прадеди земя, в която ще тече мед и масло?

–Да! Обещал съм тази земя. Но тя ще стане такава тогава, когато вие я създадете, когато вие я превърнете в цъфтяща градина.

–Но как може да стане това, Господи? Нали тук има само пясък? – запита зашеметеният Мойсей.

–А ти забрави ли, че твоят народ живее в тази пустиня вече четиридесет години? И че не ви липсват нито хляба, нито водата?

–Но как ще я превърнем в градина? И защо трябва да стане това, когато толкова близо до нас се намира цветущият Ханаан?

–Как ще стане това, ще ви кажа аз! А в Ханаан не трябва да отивате, защото там живеят тридесет и един народа. Тук в пустинята вие ще изградите отново онзи рай, който в началото на времената създадохме за вас ние, синовете на Албитоя. И също като нас, които, когато дойдохме от небето, заварихме Земята неустроена и пуста и я устроихме и заселихме, така и вие, избраният от мен народ, трябва да превърнете пустинята в Рай, за което ще ви помогна аз.

–О, Господи! Тежка е тази задача! Не зная как ще погледне моят народ на нея! – каза с въздишка Мойсей.

–Зная! Но от това зависи неговото бъдеще. Той или ще се издигне в небесата, или ще се провали в преизподнята. Или ще стане благословение на човечеството, или

ще си създаде хилядолетни страдания, за които сега още няма представа.

–Не зная, Господи! Не зная как ще постъпи и той, и аз!

–Добре! Мисли тогава! Знай, само, че аз имам време да чакам, но ти – не. Твоят край е близък. Освен това внимавай да не би да се вслушаш в гласа на владетеля на злото, на Сатана, който е създателят на земните противоречия. Аз те оставям свободно да вземеш своето решение. Постъпките ти ще говорят вместо теб.

След тези думи образът изчезна.

Потънал в мисли, изпълнен с най-противоречиви намерения, Мойсей излезе от палатката си. Първото нещо, което се представи пред очите му, беше гледката на безкрайната пустиня от бял пясък, безкрайните дюни, които горещият вятър бавно премества. Все по на изток и по на изток редките ниски скалисти планини и многобройните палатки на неговия народ, пред вратите на които стояха хора с втренчени в него очи, чакащи неговите заповеди.

–Какво? Какво да правя? – започна да си шепне той. –Пустинята или Ханаан?...

–Не ставай глупак! – дочу той внезапно някакъв насмешлив глас. – Не ставай глупак! В мига, в който кажеш на твоя народ, че ще останете в тази пустиня, твоите собствени хора ще те убият с камни. Забрави ли, че няколко пъти вече срещу теб имаше бунтове и че трябваше да избиваш хиляди и хиляди твои хора? Рай! Рай от тази пустиня! Ха,ха,ха!...

Мойсей се огледа наоколо си. Чий беше този глас? Чий?

Наоколо обаче нямаше никой. Само горещият вятър изви зловещо и повтори същите думи:

–Рай! Рай! Ха,ха,ха!...

Три дни и три нощи пресядя Мойсей в своята палатка. Три дни и три нощи не излезе от нея. А на четвъртия ден сутринта, когато излезе навън, даде нареждане да се изпратят съгледвачи в Ханаан.

Вечерта обаче, когато отново отиде зад завесата и се опита да се свърже с Небесния Дом, над ковчега не се появи познатият му образ. И не се появи той не само тази вечер, но никога вече от този ден нататък...

Така завърши филмът за еврейския фараон.

Глава 12

БУНТЪТ НА НЕРОДЕНИТЕ

Изпълнена с впечатления от гледаните филми, веднъж когато си легна да спи, Надя сънува особен сън. Намери се на някаква просторна поляна, забиколена отвсякъде с хубава борова гора. Някъде в далечния край на поляната като че ли имаше насъбрани много хора. Когато отиде там, видя, че това бяха все малки деца по на една-две години. Те играеха с нещо и се смееха. Едва когато се намери вред тях, тя можа да види, че те си играеха с един голям стар щъркел. Той ту подскачаше във въздуха, като размахваше големите си криле, ту заставаше на един крак, ту започваше важно да трака с клюна си. От време на време някое по-палаво дете се качваше на гърба му. Тогава щъркелът се опитваше да хвръкне, като размахваше големите си криле, но поради това че детето му тежеше, не можеше да се отдели от земята. Тези несполучливи опити на щъркела събуждаха смеха на децата, особено когато понякога качилото се дете се търкулваше през глава на тревата.

Вред тази весела игра едно черноко момченце, което като че ли беше малко по-голямо от другите деца, събра една група от двадесетина деца и започна да им говори нещо. Изглежда, че това, което им разправяше, беше смешно, защото те избухнаха в силен задружен смях и закимаха одобрително с глави.

Тогава черноокото момченце изтича навътре в гората, отдето се върна след малко, носейки в ръцете си някакъв предмет. Децата го взеха и започнаха да го разглеждат, защото той беше навит на кълбо. Надя не можа да разбере какво беше това, но видя, че приличаше на дълго черно въже. Сега черноокото момченце се изкачи върху един дънер и започна да говори и на останалите деца, които бяха стотина на брой. Те също избухнаха в смях. Когато Надя се приближи до децата, чу как момченцето извика:

–Кой иска?

На този въпрос дълго време никой не отговори. И само след като момченцето няколко пъти зададе същия въпрос, едно русокосо момиченце с големи сини очи излезе измежду децата и каза:

–Аз!

Тогава децата завикаха шумно и развълнувано. Те се разделиха на две групи, като първата от тях закачи за едно дърво черното въже, а втората група върза двата му края и отиде с него до другия край на поляната. През това време първата група улови щъркела и го отведе при втората група. Тогава черноокото момченце повика момиченцето, погали го по русата коса и го целуна, а после извади от джоба си малка прозрачна кутийка, отвори капака ѝ и я сложи на тревата. След това протегна дясната си ръка, постави я върху главата на момиченцето и то започна да се смалява, докато най-после стана толкова малко, че момченцето го взе и го постави в прозрачната кутийка. След това затвори добре капака ѝ, върза я на кръст със здрав шнур и я окачи на врата на щъркела. През това време по-голямата група беше вече сложила въжето под опашката на щъркела, зад краката му. Тогава, по даден знак от момченцето, едната от групите започна да обтяга въжето, а другата – да бута назад щъркела, за

да може завързаният край на въжето да се намира постоянно зад краката му.

Едва тогава Надя разбра, че това, което беше смятала за въже, всъщност беше дълъг дебел черен ластик, който започна да се разтяга все повече и повече, поради това, че го дърпаха ръчичките на дечицата. Когато те спряха да се движат, ластикът вече трепташе силно, готов всеки миг да се скъса. Тогава се чу силно изсвирване и дечицата пуснаха завързания край на ластика.

Сякаш голяма стрела изхвърча и се заби в небето. Това беше щъркелът с малката кутийка, вързана на врата му. Той изчезна някъде в безкрая.

Тогава Надя ясно чу как децата се развикаха:

-На добър път към Земята! На добър път към Земята!

Не след дълго Надя пак сънува сън. Сега тя се намери отново в стъкления контейнер на техния звездолет, тогава когато той още пътуваше по магнитната река към Албитоя. Край нея в другия контейнер лежеше Гео, неподвижен и изпънат като труп. Тя също беше вцепенена. Очите й бяха затворени, но през тях тя виждаше всичко, което вършеше роботът. Беше тихо, много тихо. Тази тишина продължи дълго. Но ето, че изведнъж до нея долетя слаб едва доловим звук. Той идеше някъде отдалече, някъде от безкрая. Бавно, но със зловеща настървеност звукът започна да се приближава все повече и повече, като се усилваше и усилваше, докато най-после се приближи съвсем и се стовари като градушка върху покрива на звездолета.

-Какво е това? Какво?

Надя напразно се опитваше да стане, да изскочи от контейнера, напразно се опитваше да запуши ушите си. Не! Тя не можеше да направи нищо. Само лежеше неподвижна като мумия и се питаше:

-Какво е това? Какво?

Постепенно обаче тя успя да успокои възбудата си и започна да се вслушва. Бурята от гласове продължаваше да бушува. Това беше сякаш някакъв вихър от огромни гарвани. Те като че ли, подтонени от зъл дух, грачеха грубо, дрезгаво и зловещо, грачеха с всичките сили на дробовете си, сякаш искаха да разкажат нещо много тъжно, много зловещо. Гласовете им се преплитаха, сливаха се и се превръщаха в някакъв мрачен реквием.

Най-после, като че ли изчерпали всичките си сили, като че ли изказали всичката си скръб, гласовете млъкнаха. Настана тишина. Зловеща, угнетяваща тишина...

А след това се дочу плач.

Отначало той започна тихо, едва доловимо, като че ли гласчета на внезапно събудени от сладък сън дечица нежно зовяха своите заспали майки. Постепенно обаче, сякаш не намерили отговор на своя зов, гласчетата се засилиха, тревожни нотки започнаха да се преплитат в тях, надеждата, скрита в малките бързо туптящи сърчица, като че ли отлетя и на нейно място легна отчаянието на самотни същества,

нямащи никаква защита, никаква милувка, никаква майчина обич...

А после? После този плач на отчаяние се смени с викове на безкрайна безнадеждност, с викове на смъртен ужас, сякаш кръвожадни зверове се бяха нахвърлили върху нежните телца и ги разкъсваха с острите си зъби, лакомо лочейки димящата им топла кръв...

И ето! Тези вопли на смъртта, които отначало бяха хиляди, станаха милиони, милиарди, безброй. Сякаш всички деца на вселената загиваха...

Тогава гласовете на гарваните, които бяха млъкнали за кратко време, разтревожени като че ли от трагичната съдба на дечицата, отново се надигнаха, отново заграчиха, отново поеха своя мрачен реквием...

Надя напразно напрягаше всичките си мускули, напразно се опитваше да извика Гео, напразно се опитваше да скочи от мъртвешкото си ложе.

-Къде? Къде да се дене? Къде да се скрие от този всеобхватен поток на скръбта?

Не! Нямаше спасение! Бурята от гласове не преставаше! Носеше се навсякъде! Долиташе отвсякъде!..

В този миг Надя се пробуди. Тя цялата беше потънала в пот. Трескаво стрябчи ръката на Гео, който се събуди, и безредно започна да му разправя своя зловещ сън.

Дълго след това и двамата лежаха мълчаливо, без да разменят нито дума. Те само мислеха: Какво значеше това?

На закуска Надя разказа на домакините своите два съня. Тогава Данте я изгледа и каза:

-Надя, ти вече си на път да станеш ясновидка. Ти си видяла неща, които са отражение на действителни случки, само че са смесени със земни образи, които носиш със себе си.

-Какво значат сънищата, ти ще разбереш скоро. Хайде да тръгваме.

Надя и Гео с недоумение го последваха и се качиха в малкия самолет, който ги чакаше навън край къщата. Той безшумно се отдели от земята и се насочи на изток.

Надя едва се сдържа да не попита къде отиват. Тя с интерес наблюдаваше красивите гледки, които преплитаха под тях. След като летяха така известно време, спряха над някакъв огромен космодрум, по който се виждаха големи здания и сложни инсталации.

Когато слязоха долу, Данте ги заведе в едно голямо здание, вътре в което се намираше някаква огромна многоетажна машина с голям отвор в средата.

Тримата посетители се запътиха нататък и по един висок и дълъг коридор спряха до централния кръгъл отвор. Това беше една много голяма зала, в която, наредени в окръжност, се виждаха тринадесет командни пулта с безброй циферблати и сигнални лампи. Пред всеки пулт седеше по един човек.

В средата на залата се намираше една група от 13 души, чиито глави приличаха на главите на древните гръцки богове. Един от тях изглежда, че беше

техен ръководител. Той имаше стройна фигура и неописуемо красив образ, от който се излъчваше мека златиста светлина. Тринадесетте седяха на хубави кресла. Пред всеки от тях се намираше по една маса. Отстрани на креслата и масите имаше пътека, която водеше към съответния пулт.

Тримата посетители бяха дошли точно в момента, когато един красив младеж премина по една от пътеките и застана в средата на площадката с лице към светещия ръководител. В погледа на младежа се четеше силна обич, голямо уважение към него.

Тогава Светещият изгледа с блага усмивка младежа и го запита:

-Поради каква причина, мили Илой, си решил да напуснеш нашата страна на любовта и щастието и искаш да отидеш в един свят, който все още е пълен с борби, войни и зли хора?

-Затова защото там има унижени и поробени хора. Затова защото там има страдащи, на които мога да помогна

-А знаеш ли, че там може да бъдеш преследван, измъчван, а може би и убит?

-Зная, зная, обаче без саможертва няма развитие. А от смъртта не ме е страх, защото тя е край само на тялото. Зная, че съм безсмъртен. Зная, че моята физическа смърт ще помогне на онези, които имат нужда от по-добър живот.

Тогава Светещият се приближи до младежа, прегърна го, целуна го и му каза:

-Добре, синко! Върви и знай, че ще бъдем винаги с теб. Изпращам те там, където поиска ти самият. На добър път и щастливо завръщане, когато завърши онова, което си намислил.

Трогнатият младеж целуна ръката му и му се поклони с голямо уважение. А след това се обърна по една от пътеките, отиде при един от командните пултове, където светна един от ръкавите на Галактиката с номер над нея, а после се появи и една светеща окръжност с номер на кръга. След това се появи и номерът на Слънчевата система, намираща се в този кръг, а най-после се появи и поредният номер на планетата и името й. Тогава манипулаторът на пулта покани младежа да легне върху малка кушетка, имаща формата на красиво цвете, а след това включи някакъв превключвател. Контролните табла светнаха, от двете страни на подиума се издигнаха някакви лампи с рефлектори, които се надвесиха над младежа, който лежеше вече със затворени очи. Лампите светнаха. Манипулаторът започна да върти някакви кръгли регулатори и лампите усилиха светлината си, която изведнъж започна ритмично да става ту златиста, ту лазурна, ту изумрудена. Това продължи само една минута. А когато лампите угаснаха, учудените земни хора видяха, че младежът вече не се намираше на кушетката. В същия миг от една антена, насочена към избраната слънчева система, се излъчи невидим кохерентен лъч от кодирани кванти. Това беше новата временна жизнена форма на младежа. Така той щеше да прекоси огромните пространства на космоса до определената

цел, където щеше да се въплъти в тялото на тамошен човек.

Измина малко време и тримата посетители отново насочиха вниманието си върху малката площадка. Сега там беше застанала една девойка на почти същата възраст както предишния младеж. Въпросите и отговорите бяха почти същите. Скоро и тя се излъчи през антената и се запъти към своята цел.

Така за кратко време пред очите на земните хора преминаха десетина млади хора, които тръгнаха на далечен път към различни ръкави на Галактиката. А ето, че дойде и нов пътник. Когато го видя, Надя извика гласно от изненада:

-Същото, същото дете, което беше на гърба на щъркела! Това дете видях в съня си!

И наистина в средата на малката площадка беше застанало едно хубаво русокосо момиченце с кристално чисти сини очи.

Едновременно обаче с неговото излизане на площадката откъм коридорите, водещи в залата, се чу някаква глъчка, която бързо се усили и през вратите на коридора в залата почти тичешком започнаха да влизат много деца. Те бързо заобиколиха кръга от кресла и маси, като по този начин образуваха кордон между него и 13-те пулта.

Дванадесетте заседатели се спогледаха учудени, а Светещият се усмихна, като че ли знаеше нещо, което беше неизвестно на дванадесетте.

-Какво обичате, деца? - рече той, като се обърна към тях. - Защо идвате така неочаквано?

Тогава измежду тях излезе едно чернокосо момче и отговори:

-Искаме да изпратим нашата сестричка!

-Добре! - каза Светещият. - Това е много мило от ваша страна. -А след това се обърна към момиченцето и започна да му задава обичайните въпроси. Освен това той го запита дали няма да му е мъчно за неговите родители, които в момента се намираха там.

То погледна към баща си и майка си, усмихна им се и отговори:

-Разбира се, че ще ми е мъчно. Но аз зная, че имам и друг - по-голям баща, който е и техен баща и баща на всички живи същества. Искам да видя много от световете, които той е сътворил.

-Избра ли къде да отидеш? - запита я Светещият.

-Да! Искам да ида на Земята в Слънчевата система. Аз съм живяла някога там.

Тогава Светещият я прегърна и я поведе към пулта на 13-я ръкав.

Но, когато децата видяха, че на екрана се появи окръжността с номер 13 и надписите "Звезда N 986,364,485, планета N 3, наречена "Земя", изведнъж се струпаха пред пулта и препречиха пътя дотам на Светещия и детето. А след това шумно и развълнувано завикаха:

-Не! Не пускаме нашата сестричка там! Не я пускаме!

Тогава Светещият взе на ръце детето и се обърна към викащите деца:

-Защо? Нали чухте, че тя отива там, където пожела сама?

Като чу този въпрос, сънното чернокосо момче, което Надя беше видяла в съня си, излезе пред децата, учтиво се поклони на Светещия, но му рече с твърд тон:

–Затова, защото вие я изпращате на планетата Земя, а оттам непрекъснато се получават известия за жестокости, за войни и за унищожения. Ние няма да позволим да я превърнете на лъч! Ако трябва, ще изпочупим пултовете!

Тогава Светещият пусна момиченцето на пода, хвана чернокосото момче за ръка, погали го по главата и го запита:

–Знаеш ли, че аз бях скоро на тази планета и че я познавам много добре?

–Зная, но зная също, че злите тамошни хора са те измъчвали и убили. Защо тогава изпращаш там нашата сестричка?

Светещият се усмихна пак, погали чернокосото момче по главата и му каза:

–А ти забрави ли, че няма по-голям подвиг от саможертвата? Не знаеш ли още, че там хората дълго време са се намирали под властта на тъмни сили, но че най-после са ги победили и са се освободили от тях?

–Кога? Кога е станало това? – запита зачудено момчето.

Тогава Светещият се наведе над ухото му и дълго му говори нещо шепнешком.

Момчето, след като изслуша всичко най-внимателно, почервеня от радост, обърна се към децата и извика високо:

–Сбърках, татко! Сбърках! Прости!…

В отговор Светещият го прегърна и започна да го милва.

–Добри деца сте вие. – рече той, като се обърна към децата. –Знайте, че заедно с нея и вие ще отидете скоро в други, още по-висши светове.

Като чуха това, децата нададоха радостни викове.

Когато се прибраха у дома, Надя запита Данте:

–За каква хубава новина спомена момчето?

–И аз още не зная, но се надявам, че скоро ще я научим – отвърна Данте.

–Как става връщането на тези души от световете, в които отиват? – запита Гео.

–Спомнете си онова, което ви казах вече в нашите разговори – отвърна Данте. – Свързването с другите светове не винаги става по механичния начин, който видяхте сега. Така пътуват само най-младите души, които още не са развили своите вътрешни сили. Останалите, поизрасналите, не ползуват тези сложни инсталации. Те отиват там, където пожелаят или където трябва чрез някой от начините, за които ви разказах по-рано. Това важи не само за тези случаи. Общо взето техниката се прилага само в началните етапи на еволюцията. В по-висшите идва вече освобождаването от физическите закони. Там важат други, по-висши от тях.

Част 13

АЛБИГОЯ СЛИЗА ОТ НЕБЕТО

Запознаването с настоящето на Албигоя вървеше добре.

Веднъж Данте каза на Надя и Гео, че те вече могат да се запознаят и с нейното минало. За тази цел той им достави подробен разказ, записан на магнетофонна лента. Този път нямаше нужда да се отива в домашния звездолет. Всички насядаха удобно в лежащите столове в голямата стая. Гео затвори завесите на прозорците. Настана приятен полумрак.

Гласът на говорителя беше хубав и топъл. Той каза:

–Ще чуете разказ от далечното минало на нашата галактика, озаглавен "Албигоя слиза от небето":

–Когато на предишната локална вселена Минхара дошло времето да умре, т.е. да свърши нейното разширение, поради изчерпването на центробежната инерция, поради съпротивата, която срещнала от страна на безкрайните облаци космичен прах и от всевъзможните силови полета и трябвало да започне нейното свиване, т.е. да започне обратното движение, да започне стремителният полет на милиардите галактики към центъра на тази локална вселена, тогава вечният Баща на Бащите предупредил Бащата Саваот, ръководителя на вселената Минхара за идващия й край. Бащата Саваот свикал Големите Синове, управителите на галактиките и им съобщил това.

Започнало обсъждане, как да се спасят живите същества, обитаващи тази вселена. Бащата Саваот им съобщил, че Бащата на Бащите им подарявал една току-що образувала се вселена, на която посочил точните координати. Те трябвало да я организират и заселят. За изселването оттук имали на разположение време десет обиколки около центъра на вселената Минхара. На съвещанието отсъствувал един от Големите Синове, управителят на Галактиката, наречена Марайя.

Всяка обиколка точно около центъра траела около един милиард земни години. Време значи имали достатъчно. Съветът на Големите Синове продължил точно една обиколка. През това време се получило известие, че управителят на Галактиката Марайя отсъствувал, защото бил задържан от група управители на слънчеви системи, които били попаднали под влиянието на Луцифер, владетеля на Черната галактика Химера, която в далечното минало се откъснала от вселената Минхара и сега скитала между галактиките. Тези управители искали да присъединят тяхната галактика Марайя към Черната галактика. А това бил свят, диаметрално противоположен на вселената Минхара по своите идеи, морал и начин на живот. В нея основната цел на живота били удоволствията. Там силните били господари, а слабите – роби. Силните били придобили дълговечие и живеели на гърба на слабите, които били превърнати на работен добитък, като ги били развратили и им отнели всичките

условия за развитие.

Там силните били във владение на една малка част от великото знание на вселената Минхара. Те отдавна горели от желанието да станат господари на тази вселена, нещо, което разбира се, не било по силите им.

Скоро дошло ново известие, че същата група последователи на Луцифер успяла да овладее галактиката Марайя и че задържането на управителя й било, с цел да бъде държан като заложник, за да си гарантира присъединяването към Черната галактика. При това известие Съветът изпратил ултиматум до бунтовниците да пуснат на свобода управителя и да се направи допитване до жителите на Марайя: кои от тях желаят и кои не желаят да се присъединят към Черната галактика. В случай на отказ бунтовниците щели да бъдат унищожени не само физически, но и духовно, т.е. щели да изгубят и своята вътрешна безсмъртна индивидуалност.

Изправени пред този ултиматум, бунтовниците се видели принудени да пуснат на свобода управителя, който скоро провел допитването. Резултатът бил, че една четвърт от жителите на онези системи, на които управниците били последователи на Черната галактика, се обявили в полза на присъединяването им към Луцифер. Това били именно развратените от управниците им хора.

Тогава Съветът разрешил на всички желаещи да се изселят там. Това те направили веднага със своите звездролети, без да изчакат общото изселване в Новия свят. Управителят на Галактиката Марайя, като разбрал, че този нещастен случай се дължи на неговото недогледане, се отказал от длъжността си и станал обикновен жител на галактиката.

През това време заседанията на Съвета продължавали. Най-после той взел решение изселването на всички жители на планетите да стане със звездролети. Затова трябвало да се положат огромни усилия. Всяка планета трябвало да построи не по-малко от сто хиляди звездролета, дълги по десет километра. Но те нямало да стигнат за еднократното изселване на цялото население, а трябвало да се връщат по 5-10 пъти, поради това че тяхното население в повечето от случаите било между 50 и 200 милиарда души.

За построяването на тези звездролети щели да бъдат необходими не по-малко от 3-4 обиколки на Галактиката около центъра й. В момента обаче, в който Бащата Саваот станал да пожелае добър път на всички големи синове към техните галактики, над главата му се появило голямо огнено кълбо, от което се леела мека съживяваща светлина, последвана от тих проникващ в душите на Големите Синове топъл глас:

"Мили мои деца!

Аз ви предупредих за наближаващия край на вашата вселена. Оставих на вас да обсъждате начина на преселването ви в новата вселена. Вие направихте това обсъждане, но за съжаление вашето решение не е най-доброто възможно. То изисква усилия, които са много големи за вашите възможности. То налага изоставянето на вашите планети, които сте облагородили и благоустроили напълно. То изисква

многократно отиване и връщане на звездролетите, които не могат да пренесат имуществото ви, изградено върху планетите.

Така вие ще положите огромни усилия, а ще загубите онова, което сте изградили. А понеже ще минете из области на така наречената от вас Мегавселена, области, които не познавате, и които граничат със съседни антимегавселени и има опасност да изчезнете съвсем, да се превърнете на блуждаещи из безкрая лъчи от мъртва енергия, реших да се намеся и аз, макар че моето желание винаги е да върша само една част от работата, необходима за извършването на едно дело, за да оставя и на вас, моите деца, достатъчно голямо поле на дейност, чрез което и вие да ставате творци.

Както виждате, причината за моята намеса е много сериозна. Вие все още не познавате строежа на безкрайната вселена, състояща се от мегавселени. Това запознаване изисква много и много време, епоха след епоха, но аз ще ви дам една малка приблизителна представа за нея, която знайте е само картина, близка до вашите понятия, а не е действителна представа, до която ще дойдете някога сами.

Безкрайната вселена в този район, където се намирате сега, където е и купът от вашите локални вселени, прилича донякъде на огромен кристал. И както в йонната кристална решетка вие виждате, че около всеки положителен йон са разположени по шест отрицателни йона, така и в безкрайната вселена около всяка положителна локална вселена се намират по шест локални антивселени и обратно - около всяка локална антивселена има по шест положителни локални вселени. Те са разположени по същия начин: една отгоре, една отдолу, една отпред, една отзад, една отляво, една отдясно. Различните по знак заряди на локалните вселени ги привличат, а за да не се унищожат взаимно, като екрани между тях се намират междинни силови полета, които ги свързват, без да пропускат удължените като опашки на комети шест енергийни лъча на всяка локална вселена. Ето защо аз ще предоставя на вас началото и края на вашето изселване, а ще поема останалата част от него - средата. Сега запишете всичко онова, което ще ви кажа."

Всичко, което казал Бащата на Бащите, било записано и то било просто и напълно разбираемо. Тогава всички представители на Минхара му изказали своята най-сърдечна благодарност.

А неговите последни думи били:

-На добър път,т деца мои! На добър път към новия ви дом!

Когато подготовката за преселването завършила и дошъл определеният миг, тогава самите планети една по една започнали да се откъсват от своите орбити и се запътили към определена точка в пространството, където внезапно изчезнали..

Ето как станало това отлитане:

В съгласие със съветите на Бащата на Бащите всяка планета построила не по сто хиляди, а само по десет хиляди звездролета, пет хиляди от които били наредени на една редица, там където във всяка планета първият меридиан пресичал екватора,

като били изправени нагоре с опашките, а носовете им били вградени дълбоко в земята в специално конструирани железобетонни бункери. Носовете им завършвали с обли топки от свръхтвърда сплав, които се намирали в легла-черупки от още по-твърда сплав. Тези топки и черупки приличали на колените стави на хората, само че топките можели да се въртят така свободно в черупките си, че звездолетите можели да се отклоняват от отвесното си положение до 45° във всяка посока. Между топките и леглата им се намирала специална смазка, която правела движението съвършено леко. Наклоняването им ставало с помощта на четирите странични управляващи дюзи, които били разположени отгоре, отдолу, отляво и отдясно, близо до опашките им. Тези дюзи можели също така да изменят и посоката на своите струи. След определянето на ъгъла на наклона, който трябвало да заемат звездолетите, спускали по две подпори близко до опашките им, а топката на върха била блокирана в черупките от специално устройство.

Под стоманените черупки се намирала железобетонна основа дебела хиляди метри, обща за цялата група от 5 000 звездолета.

Други пет групи от по хиляда звездолета били вградени по същия начин на пет други места на планетите.

Едната от тези групи се намирала върху линията на екватора срещуположно на групата от пет хиляди звездолета, точно там, където екваторът пресичал петдесетия меридиан. А планетите имали по сто меридиана и по сто паралела.

Втората група се намирала пак върху линията на екватора, но там, където тя пресичала двадесет и петия меридиан.

Третата група се намирала също върху линията на екватора, но там, където тя пресичала седемдесет и петия меридиан.

Четвъртата група била поставена на Северния полюс.

Петата група била на Южния полюс.

По този начин били вградени звездолетите навсякъде по всички планети на всички галактики из цялата вселена Минхара.

След това навсякъде трескаво заработили огромните електронни изчислителни машини, за да определят момента, в който всяка една от планетите трябвало да се откъсне от своята орбита, за да се насочи към новия си дом в новата вселена.

Това не било лесна работа. Трябвало да се подбере такъв момент, в който да съвпаднат четири момента, а именно:

-моментът, в който в елипсовидната си орбита около своето слънце дадена планета се намирала в най-голямото си отдалечение от него;

-моментът, в който това слънце бъдело също в най-голямото си отдалечение от центъра на своята галактика;

-моментът, в който тази галактика бъдела в своето най-голямо отдалечение от центъра на своята мегагалактика;

-моментът на най-голямото отдалечаване на мегагалактиката от центъра на локалната вселена Анхира.

Този търсен сборен момент се случвал много рядко, толкова рядко, че електронните машини трябвало да работят много месеци. Но в края на краищата търсените моменти за всичките милиарди планети били определени и тогава в Центъра заваляли съобщения отвсякъде.

-Готови сме! Готови сме!…

Не минало много време и от Центъра се разнесло нареждането:

-Мили братя! Мили сестри! Всичко е готово! Почнете преселването! На добър път! Довиждане в Новия свят!…

Така започнало грандиозното преселение от умиращата вселена Минхара към новата, току-що родила се локална вселена, която щяла да получи наименованието си тогава, когато бъдела заселена от преселниците, които щели да я организират и уредят.

И ето! Точно в потребния миг всичките пет хиляди звездолета на всяка съответна планета пуснали първия си залп от страхотни експлозии на своите дюзи със сила на експлозията, равна на единица. Секунда след нея последвал вторият залп от експлозии с двойно по-голяма сила. След още една секунда последвал трети залп с четворно по-голяма сила. И така една след друга избухвали през секунда общо десет залпа, като всеки следващ бил двойно по-мощен от предишния. И това били залпове от експлозии на дюзите на петте хиляди звездолета, дълги по двеста километра.

Тези поредици от десет последователно редуващи се експлозии били достатъчни, за да се откъснат от досегашните им пътища около слънцата им и да полетят в нова посока.

Това откъсване станало толкова леко, че жителите на планетите почти не го усетили. Те само чули поредиците от все по-силни и по-силни експлозии, а след това видели как техните слънца бързо започнали да се отдалечават и как започнали да стават все по-малки и по-малки.

А точно тогава, когато започнало да става все по-тъмно и по-тъмно, все по-студено и по-студено, изведнъж един след друг през интервали от по пет минути от планетите се отделили по десет спътника, които се завъртели около тях в различни орбити, като светнали един след друг и така станали атомни слънца, общата топлина и светлина на които била равна на топлината и светлината, която дотогава всяка отделна планета била получавала от своето слънце, което сега бързо изчезвало някъде в безкрая.

Така станало с планетите на всички галактики. След първата излетяла втората, третата, десетата, милиардната.

Подобно на огнени птици, напускащи своите стари гнезда, безбройните планети отлитали отначало настрана от галактиките си, а след това започвали да се издигат нагоре в черния простор, срещали се една с друга и тръгвали една до друга, като се събирали в светещи потоци, които след това се сливали в една

огромна вселенска река от жив огън.

Тази река започнала да се извива нагоре, нагоре на спирали, на спирали подобно на някакъв приказен огнен змей.

Дълго, много дълго летял този огнен змей все нагоре и нагоре в безкрайната вселена. Но дошъл моментът, когато и последната от милиардите по милиарди планети напуснала стария си дом. Дошъл най-после моментът, в който и тя заедно със спиралите на огнения змей изчезнала някъде в черната бездна на безкрайната вселена...

Част 14

ОДА НА РАДОСТТА

Точно в 12 часа през нощта по Гринуич, когато навсякъде по земята вече заглъхваха радостните тържества по случай обединението на земното човечество, изведнъж от дълбините на небесния простор над столицата на стоте земни народа се разнесоха някакви гръмки гласове, които заговориха на местните им езици:

–Внимание! Внимание! Хора на Земята! Хора на Земята!

Когато изненадените веселящи се по площадите хора учудено отправиха погледите си към небето, внезапно и над стоте столици се разгърнаха някакви бели екрани и върху тях се появи красива човешка фигура, която погледна надолу към насъбралите се хора и започна да говори:

–Говори телевизионната станция "Албигоя"! Говори телевизионната станция "Албигоя"!

Говорителят спря за малко, а след това продължи отново:

–Драги земни жители! Мили братя и сестри!

–Преди да започнем нашето първо предаване, ние ще ви се представим, ще ви запознаем с нас. За тази цел ще ви покажем картата на нашата Галактика!

В този миг встрани на говорителя се появи голяма карта на Галактиката с нейните тринадесет спираловидни ръкава.

Като взе тънка пръчица в ръка, говорителят се обърна към картата, посочи една малка точица, намираща се малко по-долу от средата на един от ръкавите и каза:

–Ето тук сте вие! Тук е вашата слънчева система! Тук е вашата планета Земя!

След това посочи с пръчицата към центъра на Галактиката и продължи:

–А тук сме ние! Тук е центърът на Галактиката! Това е централната планета Албигоя! Повече подробности за нашата планета ще започнете да получавате отсега нататък много често. Сега засега трябва да ви съобщя, че в нашата днешна програма ще бъде

включено присъствието на председателя на Галактичния съвет и на самия съвет по случай обединяването на земното човечество в една единна държава.

Затаилите дъха си множества от хора по целия свят с учудване и недоверие гледаха и слушаха говорителя, който им говореше от големите небесни екрани. Болшинството от тях си помислиха, че това е някакъв майсторски монтаж на земните телевизионни уредници.

Говорителят, след като помълча малко, продължи:

–Хора на Земята! Хора на Земята! Започваме нашето първо предаване за Земята от планетата Албигоя, от Галактичния център. Тръгнете сега след нас по продължение на 13-ия ръкав, по който ще стигнем до Албигоя.

Тогава картата на Галактиката започна да се приближава към Земята, започна да се увеличава и се извърти така, че частта от 13-ия ръкав, мястото, където се намира Слънчевата система, се показа пред очите на наблюдателите. А след това самите те като че ли полетяха с някакъв невидим космически кораб над огромната река от безброй привидно хаотично разхвърляни звездни купове. През време на този полет говорителят непрекъснато съобщаваше земните наименования на отделните звездни системи, които образуваха 13-ти ръкав. Той им обясни, че в предаването се показва само една малка част от ръкава, само за да могат зрителите да получат частична представа за него, но че за действителното му прелитане даже и със скоростите на албигойските звездролети, ще е потребно много дълго време. А когато полетът достигна до началото на ръкава, говорителят тържествено обяви:

–Приближаваме се до центъра на Галактиката, до нашата планета Албигоя.

И наистина, скоро се показа огромното кълбо на Албигоя. То бързо започна да се приближава, да се уголемява, докато започнаха да се виждат неговите високи, снежни планини, широките му зелени долини и спокойно течащите сини реки. Скоро се провидяха и многобройните градове. Това приближаване продължи дотогава, докато най-после се намериха над един огромен град-градина.

–Намираме се над Агарта, града на мъдреците, столицата на планетата Албигоя, центъра на нашата Галактика – продължи говорителят.

Сега на екрана започнаха да се показват една след друга различните живописно изградени части на гигантския град, с неговите безбройни градини, езера, площади и красиви сгради.

Най-после полетът над града спря и зрителите се намериха над един грамаден площад-градина, в средата на който се издигаше неописуемо красиво огромно здание.

–Това е сградата на Централния Галактически съвет – съобщи говорителят. – Ние ще влезем в нея и ще видим онова, което става там сега.

И ето, че внезапно зрителите се намериха вътре в сградата в една огромна зала, в която се виждаха много мъже и жени с различни цветове на кожата – бели, розово-кафяви, червени, сини, зелени и черни. А между тях, също насядали в креслата, се виждаха някакви чудовища с най-различни форми и цветове на кожата.

Лицата на всичките тези чудовища обаче, макар и най-различни по форма и цвят, притежаваха една и съща особеност: те излъчваха огромна мъдрост и безкрайна доброта.

–Това са представителите на планетите и звездите на нашата Галактика – съобщи говорителят. – А сега ще включим и звука.

И ето, че картината оживя и проговори.

Сега тя се насочи към сцената, намираща се в дъното на залата, където, застанал до една катедра, стоеше мъж на средна възраст със стройно тяло и с глава на античния Юпитер. От цялата му фигура се излъчваше силна светлина.

–Това е Антей Космон, ръководителят на Галактичния съвет – съобщи с уважение говорителят. –Сега спираме обяснителните бележки и ще превеждаме на вашите езици онова, което се говори тук.

Тогава ръководителят Антей Космон се обърна към двама души, които стояха отпред, гърбом към земните жители и ги покани да дойдат при него на сцената. Поканените станаха и по няколко стъпала се изкачиха на сцената и се приближиха до ръководителя, след което се обърнаха с лице към залата и към земните жители.

–А-а-а... –се понесе изведнъж по цялата Земя. – А-а-а..Гео и Надя..Гео и Надя!

Радостните викове бяха толкова силни, че дори и Земята затрепера.

–Гео и Надя...Гео и Надя...Живи...Живи!

Всички земни хора добре познаваха образите на Гео и Надя Джеймс, онези герои, които преди хиляди години бяха тръгнали със звездолета ТАУ 1 за съзвездието "Кит". Това беше първият човешки опит да се излезе извън пределите на Слънчевата система. Първият, но и последният. Защото той излезе неуспешен. Защото Гео и Надя не се върнаха. Защото тяхното изчезване стана причина да се забранят по-нататъшните опити за излизане извън границите на Слънчевата система.

А сега? Излиза, че те са все още живи, че са успели! Но как, как е възможно това?

Полека-лека възбуждението на земните зрители поутихна и те отново съсредоточиха вниманието си върху онова, което ставаше върху стотe екрана.

–Драги братя и сестри, драги представители на Галактиката! – се разнесе гласът на Антей Космон.

–Радвам се, че сега мога да ви запозная с две важни събития. Първото от тях е, че от известно време насам гости на нашата планета са двама жители на третата планета, наричана от жителите й Земя, от планетарната система на жълтата звезда N 998,436,643 от земните хора – Слънце. Те сега се намират тук пред вас. Това са изтъкнатите земни космонавти Надя и Гео Джеймс.

Смутени и развълнувани, Надя и Гео започнаха да се покланят леко на намиращите се в залата представители на Галактиката, които станаха на крака, замахаха с

ръце и завикаха:

–Поздрави! Поздрави на Надя и Гео! Поздрави на първите хора, дошли от Земята! Най-сърдечни поздрави!

Дълго време нито Надя, нито Гео можаха да продумат нито една дума. Те бяха толкова развълнувани от този сърдечен прием, че не можаха да сдържат сълзите си и те свободно потекоха по бузите им. Измина дълго време, докато и представителите в залата и двамата земни космонавти на сцената се успокоиха...

В това време земните жители, които наблюдаваха тази картина, изпаднаха във френетична радост и започнаха да плачат. Цялата Земя се изпълни с плач. Плач от радост...

Когато залата утихна, ръководителят Антей Космон покани Надя да говори пред микрофона.

–Мили братя и сестри! – започна тя. – Мили представители на родната Галактика! От сърце ви благодаря за топлия прием. Макар че се намираме на разстояние, равно на 34 светлинни години от нашата планета, аз се чувствам тук като у дома си.

–Благодаря за всичките услуги, които ни се направиха, за готовността, с която ни се даваха всички необходими сведения, за всички научни данни, с които бяхме снабдени, за братските отношения, които срещнахме навсякъде, но най-много благодаря за онзи безценен дар, който ни поднесоха вашите хирурзи, като ни присадиха чудните жлези, удължаващи хилядократно нашия земен живот. Ето, ние сме тук вече толкова дълго време и все още сме живи. Ако не бяха тези вълшебници, ние отдавна щяхме да сме мъртви. Защото нашият земен живот е много, много кратък. А сега сме вече дълголетни. Благодаря и затова и за всичко друго, което ни се даде тук.

–Ние почти сме завършили задачата си и сме готови да тръгнем назад към нашата Земя. И когато стигнем там, ще разкажем за всичко, което чухме и видяхме тук, ще занесем всичкото велико знание, което получихме тук, като вярвам, че то ще допринесе особено много за развитието на земните хора и че ще дойде и денят, когато и ние достойно ще заемем място във вашето велико галактично семейство. Отново благодаря за всичко!

Залата загърмя от одобрително аплодисменти. Когато те стихнаха, ръководителят покани и Гео пред микрофона.

–Мили братя и сестри! – започна той. – Аз също ще бъда по-кратък. Моята другарка изрази почти всичко, което чувствам и аз. Въпреки това чувствам се задължен да изкажа и аз моите сърдечни благодарности за всичко онова, което беше сторено тук за нас.

–Когато му дойде времето, бих желал, ако няма пречки за това, да възглавя установяването на преките транспортни и други връзки между Земята и Албитоя. Аз също благодаря за подареното ми дълголетие. Пожелавам, когато тръгнем заедно с моята другарка към Земята, да бъдем придружавани и от ваши пратеници. Ние на Земята ще

ги приемем така сърдечно, както и вие ни приехте тук!

Когато Гео свърши своята реч, Антей Космон прегърна и целуна и него и Надя. Дълго не можеха да стихнат шумните поздравления на представителите на Галактиката.

Най-после, когато всички се поуспокоиха и Гео и Надя седнаха на столовете си, Антей Космон се приближи към микрофона и заговори отново:

-Мили представители на Галактиката!

-Трябва да ви кажа, че през всичкото време, докато ние поздравявахме нашите мили гости, аз с най-голямо усилие на волята подисках силното си желание да ви съобщя и второто важно събитие. Радвам се, че сега мога вече да ви го кажа.

-Ние отдавна получавахме сведения от нашия звездолет, който от три милиарда години насам се намира в орбита около Земята, че през последното земно столетие работите там отиват към добър завършек. Както ви е известно, нашият център е този, който преди тези три милиарда земни години организира Земята, ние сме тези, които съдействаме на нашия вечен и любящ Баща да създаде и човешки род и че оттогава насам и до ден днешен в този звездолет се намира екипаж, състоящ се от изтъкнати наши учени, който непрекъснато бди върху развитието на човешкия род и непрекъснато ни осведомява за него.

Оттук ние също винаги сме съдействали на човешкия род, без обаче да се намесваме пряко, грубо в неговите работи, в неговите отношения. Ние добре знаем, че развитието може да бъде резултат само на личните усилия и на труда на индивидите и народите и затова сме се задоволили само с изпращането на просветители, на Учители, които скромно, без да шумят, са помагали да се разширява съзнанието на човешкия род, които са му помагали да скъса с дивашките нрави, с жестокостта, егоизма и алчността и са го насочвали винаги към общността, братството, благостта, щедростта и любовта на всички към всички.

Тези наши пратеници винаги са вземали участие във всички борби на хората за повече правда и за по-голямо благоденствие на всички хора. Те също така винаги са се стремили да откъснат мисълта на хората от ограничено земно мислене, да я насочат към широката вселена, да му разяснят, че човешкия род не е сам в нея, че навсякъде в звездните системи живеят техни братя и сестри и че има по-напреднали от земните жители същества, които имат грижа за тяхното развитие. Усилията на тези наши пратеници са срещали отпор през всичките изминали хилядолетия от страна на невежите и зли хора, групи и съсловия. Не един от нашите братя е бил измъчван и убиван, без да отговори на злото със зло. Защото те добре са знаели основния закон на Галактиката:

"На силния не е позволено да прилага силата си срещу невежите. Той трябва да се бори срещу самото невежество, трябва да бъде просветител, трябва да разширява съзнанията на невежите, трябва да ги издига до себе си, трябва да дава така, както е получавал и самият той от по-големите от него. Защото няма по-голямо

щастие от това да даваш и да помагаш."

За да могат обаче техните усилия да дадат резултати, е било необходимо време, били са нужни подходящи условия. Те добре са знаели простата истина, че цветето не може да цъфне и че плодът не може да узрее, докато липсват подходящите условия. И затова са били търпеливи, понасяли са с готовност всички несгоди, всички гонения и дори и смъртта.

И ето, сега, ние сме свидетели на резултатите от тяхната хилядолетна работа, която е била не само тяхна, но и на целия човешки род.

Ето, по-конкретно как са се развили работите на Земята напоследък. Отначало там са живели поотделно, като от време на време са се групирали в няколко враждуващи групи, които са стигали до унищожителни войни. През последните времена обаче останали само две групи с различни стопански системи, които започнали да се борят за овладяване на планетата. За тази цел и двете групи започнали да се въоръжават усилено с най-различно оръжие. Но станало нещо, което малцина очаквали. Открит бил начинът за разлагане на атома за използване на скритата в него енергия. И веднага, разбира се, това откритие било впрегнато в услуга на разрушаването, в услуга на войната. Макар че първоначално това откритие било притежание само на едната от групите, тайната му била овладяна скоро и от другата. Така започнало надпреварване и двете страни натрупали толкова голямо количество от това унищожително оръжие, че скоро и за най-непросветения човек станало ясно, че при един евентуален конфликт между двете групи то ще унищожи и победения и победителя.

Така станало онова, което става винаги в историята, когато злото стане много голямо, унищожава само себе си. Казано накратко, очертаващият се изход от това безизходно положение бил само един - ликвидирането на враждата, намиране на някакъв среден път.

За идването до този извод помогнал и фактът, че и двата стопански строя имали и добри, и лоши страни, че нито единият, нито другият били идеални. Ето защо се дошло до идеята, че между тях трябва да се създаде някакъв синтез.

Това именно най-после е свършен факт. Нашите сведения са, че в 12 ч. по Гринуич, на днешния земен ден, който за земните хора е 1 май, в столицата на един от съществуващите досега сто отделни народа, е било провъзгласено създаването на една единствена Обединена земна държава, с единен стопански и политически строй.

Сведенията ни гласят, че граматиката на новия общочовешки език ще бъде досегашната граматика, защото тя е най-опростена, а в речника му ще влязат думите на деветте по-големи народа, думи които ще станат общо употребявани дотогава, докато по естествен път се създаде един по-опростен общ език.

Смятам, че ще стана изразител на мислите и чувствата на всички вас, представителите на галактиката, като отправя към нашите братя и сестри, жителите на планетата Земя нашите поздравления по случай това толкова важно събитие. Затова ви моля да гласувате моето предложение обединеното земно човечество

да бъде прието за член на нашето голямо галактично семейство, като едновременно с това и двамата ни гости Гео и Надя Джеймс, жители на същата планета, бъдат приети за нейни представители в нашия общогалактичен съвет. Моля тези от вас, които са съгласни с това мое предложение, да вдигнат ръка.

Всички земни жители, които със затаен дъх следяха онова, което се разгръваше пред техните очи върху стотe небесни екрана, с неописуема радост видяха как многобройните представители на Галактиката до един вдигнаха ръце в знак на съгласие и бурно акламираха Надя и Гео Джеймс.

Тогава по цялата Земя се разнесе общ одобрително ръкопляскане. С него жителите на Земята спонтанно одобриха пълномощията на двамата космонавти като представители на Земята в Галактичния съюз.

Тук предаването беше прекъснато за една минута, а след това говорителят се появи отново по екраните, с усмихнато лице се обърна към хората и бавно-бавно съобщи:

-Драги земни жители! Радвам се, че мога да ви съобщя, че вашите герои Надя и Гео Джеймс сега ще ви говорят от екрана.

Като чуха това съобщение, хората от Земята полудяха от радост. Цялата Земя загърмя от радостни викове, които не само че не се прекъснаха, когато на стотe екрана се появиха образите на Надя и Гео, но се усилиха още повече. Отвсякъде започнаха да стрелят с пистолети, с пушки, а даже и с оръдия, които вече бяха станали непотребни за война. Хиляди и хиляди фойерверки се заиздигаха към небето, започнаха да се разпръскват там горе на безброй звездни фонтани и бавно започнаха да се спускат надолу като огнени водопади.

В това време върху екраните Надя и Гео гледаха всичко, което ставаше долу, гледаха и плачеха от радост. А хората от Земята, обърнали погледите си към тях, също плачеха. Плачеше от радост цялата Земя…

Половин час беше потребен, за да стихне общото вълнение и да се възцари тишина.

Едва тогава Надя се опита да говори.

-Мили братя, мили сестри! - започна тя. - Аз…

Тя обаче не можа да каже нито дума повече, защото от Земята отново се надигнаха гръмки гласове, които бързо започнаха да стават все по-силни и по-силни, докато най-после цялата Земя отново загърмя.

-Надя! Надя! Надя!

Това продължи дълго, много дълго време. Едва, когато всичко отново стихна, Надя можа да каже онова, което беше искала да им каже:

-Мили братя, мили сестри!

Аз съм щастлива, че след хилядогодишната ни раздяла със Земята отново ще бъда при вас. Светът, в който се намираме сега, е чуден, богат и красив, но за нас в целия свят няма по-хубаво място от родната Земя. Ние можеме да останем никъде из новите за нас светове, в които бяхме, можем да останем и тук в Албитоя, но не пожелахме

да направим това. Ние искаме да живеем там, където сме се родили!

Тя не можа да продължи думите си. Вълната отново се надигна от Земята, беше толкова силна, че трябваше да спре.

Тогава тя се отдръпна от екрана и направи място на Гео. Той се опита да започне на свой ред, но не можа да направи това, защото изведнъж една малка ръчичка се протегна и му запуши устата, а след това за голямо учудване на земните зрители от екрана долетя гласът на смеещото се дете, което каза съвсем ясно:

-Татко! Не забравяй, че сега е мой ред!

-Прощавай, мое дете! Прощавай! Забравих! - отговори сър със смях Гео и постави върху един стол пред екрана едно хубаво дете, чийто небесен образ впери смеещите си очи в земното множество и завика весело:

-Здравейте! Здравейте мили земни чичковци и лелички! Аз съм вашата внучка Лара, която вече навърши първата минута от своя живот.

Силен смях посрещна последните думи на детето, което се усмихна дяволито и продължи:

-Да, да мили чичковци и лелички! Виждам, виждам, че не ми вярвате. Не ми вярвате, защото не знаете, че една албитойска минута е равна на хиляди земни години!

-А-а-а…- се разнесе от земята.

Сега беше ред на Лара да се смее:

-Ха сега! Май, че подбъркахте конците! Ами, че да! Аз, която съм ваша внучка, съм ви вече и пра-прабаба! Е, сега разбрахте ли?

-Ура-а-а! - завикаха хората по площадите.

-Да живее Лара! Да живее нашата малка пра-прабаба! Да живее!

-Ура-а-а! - завика в отговор и Лара, пляскайки с ръчички. - Ура-а-а! Аз ще ви бъда добра пра-прабаба и ще ви разказвам приказки за Албитоя. А сега довиждане! Татко ми напомни, че трябва да му отстъпя мястото.

Когато Гео се появи на екрана, той трябваше да чака доста дълго, докато долу на Земята стихна смехът, предизвикан от неговата малка дъщеричка!

-Мили мои земни хора! - започна той. - Не са много думите, които искам да ви кажа. Знайте обаче, че съм много щастлив, че скоро отново ще бъдем на нашата родна Земя. Ние ще се върнем със звездолет, пълен със снимки, филми, книги, образци от храни, метали, минерали, уреди и инструменти и най-различни предмети от световете, из които скитахме толкова дълго време.

Всичко това ще бъде представено на ваше разположение в изложбените зали, в музеите и в научните институти, ще бъде предавано по радиото и показано по телевизията така, че всички вие ще можете да го видите и чуете.

Пълната информация за чудния свят, в който сега се намираме, ще поставим на разположение на цялото обединено вече човечество.

Радвам се, че мога да ви уведомя също така, че с нашето връщане на земята ние поставяме основите на редовните транспортни съобщения с нашата централна планета Албигоя.

Знайте също така, че сега, след като станахме членове на Великото Галактично Семейство, намиращият се от три милиарда години насам в орбита около Земята десеткилометров албигойски звездолет, заедно с обитаващите го хиляди най-древни земни жители – албигойските космонавти – сега ще слезе на големия космодрум в Кейп Канаверел, а стоте "летящи чинии", които в момента се намират над всяка от стоте столици на земните народи ще слязат на главните им площади.

Преди временно да се разделим, ще споделя с вас нещо важно. Хилядолетия наред земното човечество е било разделено по отношение разбирането дали съществува някаква ръководна сила, някакъв върховен разум в нашия свят. Едни са приемали неговото съществуване на вяра, а други са го отричали напълно.

Аз, който преди отиването ми в Албигоя бях раздвоен по този въпрос, тук на тази далечна огромна планета, чух, видях и разбрах много невероятни неща, живях вред едно велико общество на ненадминато по съвършенството си свръхцивилизация от такива свръхсъщества, за които даже старогръцкото понятие за боговете е детска представа. След като общувах с тези свръхбогове, които са милиарди на брой, аз окончателно се убедих, че те всички са изявления на един единствен, конкретен, върховен, всемогъщ и всеобщ наш Баща, трите основни достъпни за нашето съзнание прояви, на когото са Любовта, Мъдростта и Истината. Аз се убедих също така окончателно, че когато стана достоен за това, ще се срещна лице с лице с него. Най-сърдечно пожелавам същото и на всички вас.

Довиждане на Земята!

Като чуха тези думи, много земни хора потънаха в размисъл.

Не мина много време и огромният албигойски звездолет бавно-бавно започна да слиза над големия космодрум, а стоте "чинии" плавно започнаха да се приближават към насъбралите се по площадите множества, които скоро видяха как върху все по-уголемяващите се, висящи под "чиниите" екрани, се появи един страшно познат на Земята образ с разчорлени коси, с огромни очи и с диригентска палка в ръка. Това беше живият, развълнуван образ на Бетховен, който впери пламенните си очи в затаилото от изненада дъха си земно човечество и завика с всичка сила:

–Братя и сестри! Победа! Победа! Радост, радост!

И замаха с палката…

Тогава до ушите на изуменото човечество от ширия небесен простор долетяха тържествените звуци и думи на финала на Деветата симфония, на "Одата на радостта".

В отговор, изпълнена с безгранична радост, Земята запя! Запя заедно с небесния оркестър и небесния хор!

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

[1]. МАЕЛСТРОМ – опасен водовъртеж в Атлантическия океан

[2]. СЕКВОЯ – грамадни иглолистни дървета, живеещи до 5 000 години

[3]. АЛБИГОЯ – страна на всемирното братство

[4]. ДОПЛЕРОВ ЕФЕКТ – изместване на светлинния спектър към червения му край, когато дадена звезда или галактика се отдалечават от Земята

[4а]. Дадените от автора мерки за времето в Албигоя не са съвсем фантастични. Те се базират върху времето на обиколката на Слънчевата система около центъра на Галактиката. Българският читател ще види от "Справочник любителя астрономий" от П.Г.Куликовски, издаден през 1971 г., че обиколката на Слънчевата система около центъра на Галактиката трае около 200 млн. години

[5]. КЕСОНОВА БОЛЕСТ – опасна болест, получаваща се при бързото изплуване от морските дълбочини на повърхността на морето, дължаща се на разширяването на азота в кръвта

[5а]. Тук става дума за американския биохимик проф. Хенри Кестлър и за съветския астроном И.С.Школовский, автор на книгата "Вселената, животът и разумът", които третират подобни въпроси

[6]. Звезди, които избухват извънредно, средно веднъж на 300-400 години. При своя максимум светлинността им е десетки милиони пъти по-голяма от светлинността на Слънцето

[7]. ДНК и РНК – дезоксирибонуклеинова киселина и рибонуклеинова киселина. –киселини, определящи наследствеността

[8]. УРЕЙ – украшение във формата на главата на свещената змия, носено от фараоните върху челата им

[9]. 999 – Това е подписът на Бог Отец Творец

[10]. СЛАВОСЛОВИЕ НА НИЛ – химн, създаден вероятно около 2500 г.пр.Хр. Преведен пред 1912 г. от египтолога Г. Масперо

[11]. ОЗИРИС – символ на междугалактическия Бог– като:
О – Обич
З – Здраве

А - Аз личност силата на Бога - Енергия - Божествена, заключена в междугалактическия мир или свят
Р - Радост
И - Истина
С - Силата или всичко, което ни заобикаля - Алфата и Омегата

[12]. АНУБИС - бог, покровител на балсамирането и погребалните обреди

[13]. ДОМ НА БЛАГОВОНИЯТА - зданието, в което се извършвало балсамирането

[14]. ЗЕЛЕНОТО МОРЕ - Червено море

[15]. ЮЖНИЯТ ЗАЛИВ - Арабският залив

[16]. ХОНУНИТЕ - мусоните

[17]. МЕРУ - Америка

[18]. ГОЛЯМАТА РЕКА-МОРЕ - Амазонка

[19]. ЖИВАТА ИГЛА - компасът

[20]. ГОЛЯМАТА СЕВЕРНА ЗЕМЯ - Европа

[21] ГОЛЯМАТА СКАЛА - Гибралтар

[22]. СЕВЕРНО МОРЕ - Средиземно море

[23]. ЗЕМЯ АЛАШИЯ - Остров Кипър

[24]. ВЕЛИКОТО СИРИЙСКО МОРЕ - Източно Средиземно море

[25]. ЛАКЕТ - около 50 см

[26]. ДЕБЕЛИНА НА ПРЪСТА - около 2 см

[27]. ФАРАОНЪТ ХУФУ - фараонът Хеопс

[28]. По този въпрос виж какво казва самМойсей в книгата си "Изход", гл. 25, стр. 10 и 22

[29]. МЕРА - горчилка

[30]. Ф.Т.Х.Е.Ц.Р.Д.: - 7-те печата на Христос

Ф - доброволно се е съгласил да бъде разпнат на кръста
Т - не е като всички хора, но е човек
Х - спокойно почива на херувимите

Е - енергия, която създава всички енергии
Ц - че е цар и Бог на Боговете
Р - избавител на човешкия род
Д - Името му ще пребъде във вековете

[31]. Първа корица - Любовта на Бога - стезе на земята, худ. Пламен Капитански

[32]. Снимка 1 - Той Дойде!, худ. Пламен Капитански

[33]. Снимка 2 - Писмото на учителя Беинса Дуно - от 14.01.1923 г.,

Снимка 3 - Знаме на Великото всемирно братство - подадено СВИШЕ, за него учителят каза:
"Знамето изразява мрежа - диагонална, от Отлеидни канали с два полюса, от които Б.О.Творец изгражда новите слънчеви светове. Оттук чрез вертикална червена линия А-А се подава енергията от Отеца и се контролира пътят на еволюцията на човешките души за Всемира."

[34]. Снимка 4 - Икона на Света Дева Богородица - изпратена на Папа Йоан Павел II от художника Пламен Капитански

[35]. Снимка 5 - Изпращане с Божествена Любов на Б.Л., Ахасфер и Сатана, худ. Милка Стоянова

[36]. Снимка 6 - Изпращане, худ. Пламен Капитански

[37]. Снимка 8 - Среща на Видим с Невидим свят, худ. Пламен Капитанаски

[38]. Снимка 7 - Връзка - Земя - Космос, худ. Пламен Капитански

[39]. Трета корица - На гости във Всемира, худ. Пламен Капитански

[40]. Четвърта корица - Духът Божи ... ранява се свелина от цапата малка Албигоя, худ. Р. Бабачева

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Част 1 - ПОЛЕТЪТ.....3
Част 2 - МАГНИТНАТА РЕКА.....10
Част 3 - В СВЕТА НА БЕЗСМЪРТНИТЕ.....20
Част 4 - ВЪПРОСИ, ВЪПРОСИ.....30
Част 5 - КЪДЕ СА ДЕЦАТА.....44
Част 6 - НАДЛЪЖ И НАШИР ИЗ АЛБИГОЯ.....51
Част 7 - А ЗЕМЯТА БЕШЕ НЕУСТРОЕНА И ПУСТА.....81
Част 8 - АДАМ И ЕВА.....94
Част 9 - АХАСФЕР И САТАНА.....106
Част 10 - ЧЕТИРИНАДЕСЕТАТА ДИНАСТИЯ.....121
Част 11 - ЕВРЕЙСКИЯТ ФАРАОН.....150
Част 12 - БУНТЪТ НА НЕРОДЕНИТЕ.....171
Част 13 - АЛБИГОЯ СЛИЗА ОТ НЕБЕТО.....178
Част 14 - ОДА НА РАДОСТТА.....184
ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ.....195

Милка Д. Стоянова

ПОЛЕТ КЪМ СВЕТЛИНАТА

(първо издание)

Художници на корица

Първа и трета - Пламен Капитански

Четвърта корица - Рени Бабачева

Художник на приложение - Пламен Капитански

Формат 16/60/84

Предпечат и печат:

“Стандартизация принт” ЕООД